

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl 9 / Sayı 102 / Haziran 1990 / 3-DM

PKK II. ULUSAL KONFERANSI YAPILDI

Kurdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde önemli dönem tairından biri daha Mayıs 1990'da yaşandı. Kurdistan devrimci öncü gücü Partîmiz PKK 4-13 Mayıs 1990 tarihlerinde II. Ulusal Konferansı'nı gerçekleştirdi. PKK I. Konferansı 1981 yılında gerçekleştirilmişti. Dokuz yıl önce I. Konferansı'nda yaşama olanaklarını elde etmenin kavgasını veren PKK II. Konferansı'nda tüm Kurdistan halkını temsil etmenin onuruna, konferansa ulusal bir nitelik kazandırırken, halkın topyekün ayaklanmasını yaratarak zalire yurumunun görev ve sorumluluklarını çalışmalarının ana eksenini olarak belirledi. Bu anlamda, PKK II. Ulusal Konferansı, sadece bir düzeltme hareketi olmakla kalmıyarak, daha gelişkin olana ulaşmanın yaratıcı çabalarının da yurutulduğu yetkin bir zemin oldu.

PKK II. Ulusal Konferansı, Partinin en yüksek karar ve yürütme gücünün konumlandığı bir zemine, Partinin çeşitli faaliyet alanlarından olan ve hem yurtiçi hem de yurtdışı mücadele alanlarını temsil eden yeterli sayı ve nitelikteki kadronun katılımıyla ve çeşitli mücadele alanlarında peşpeşe geliştirilen konferans niteliğindeki bir dizi toplantının ulaştığı üst bir zirve olarak gerçekleşti. Bu anlamda da mücadelede tüm alanlardaki sorunları ele alıp çözümler üretme ve mücadelede daha ileri bir merhaleye taşınma konusunda gerekli güç ve kapasiteyi ortaya koyma noktasında yetkin bir toplantı oldu.

II. Ulusal Konferans, dünyada, bölgemizde ve ülkemizde önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı bir dönemde gerçekleştirildi. Gerçekleştiği dönemde sahip olduğu canlılığı

özellikler, Ulusal Konferansımızın anlam ve önemini bir kat daha artırmaktadır. Konferans, uluslararası zemine yaşanan güncel gelişmelerin kapsamı bir şekilde değerlendirilerek, bu gelişmelerin bölgemize ve ülkemize yansımaları somut olarak ele alınmış ve buradan devrimimiz açısından çıkarılması gereken sonuçları çıkarılmıştır. Özellikle sosyalizm etrafında tartışmaların yoğunlaşmasına dikkat çekerek, sosyalist ülkelerde yaşanan gelişmeler ve bunların yol açacağı sonuçları kapsamlıca değerlendirilmiştir; bilimsel sosyalizmin zafetine inançını bir kez daha dile getirmiştir. Partimizin özellikle 1985'ten bu yana gerek daha da netlikle ortaya koyduğu sosyalizme ilişkin tartışmalarının doğruluğuna dikkat çekmiş, PKK'de gerçekleşen bilimsel sosyalizmin yaratıcı uygulamasını daha da güçlen-

dirmişir.

Yine Konferans, emperyalizmin sosyalizme ve halklara karşı baş vurduğu komplocu uygulamalara dikkat çekmiş; halkların devrim mücadelesinin giderek artan önemine özellikle parmak basmıştır. Uluslararası karşı-devrim hareketinin bölgemizde Ortadoğu'da aldığı biçimler ve buna karşılık devrimci mücadelelerin gelişme koşullarını ıdelemiş, Kurdistan devriminin bu alanda oynayacağı anahtar

rolü bir kez daha vurgulamıştır.

PKK II. Ulusal Konferansı, Türk sömürgeciliğinin amansız ve çagdı; barbar bir geleneğin son hamleleriyle Partimizi hedefleyerek, lemel meselesi haline getirdiği mücadelede ezme girişimlere karşı, Partimizin verdiği çok anlamlı ve son derece ısbetli bir cevap olmuştur. İmha politikasının daha da güçlenmiş ve yüksek hedeflere doğru akına geçen bir Parti mücadelesiyle karşılanacağı en Devamı 6. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın PKK 2. Ulusal Konferansı'nda yaptığı siyasal durum değerlendirmesini sunuyoruz.

Son siyasal durum değerlendirmesi

Güncel durumların bir kez daha ana hatlarıyla belirlenmesi, doğru çıkışlar için gereklidir. Uluslararası durumda meydana gelen son değişikliklerin bölgemize yansımaları, yeni gelişmeleri beraberinde getiriyor. Bütün bunları gömek ve buna göre politikalarımızı belirlemek, daha da somut ifadelerle kavuşturmak yerinde olacaktır.

Uluslararası durumun en belirgin özelliği; II. Dünya Savaşından sonra Ekim Devriminden beri meydana gelen kamplaşmaya, bloklaşmaya özellikle Sovyetler Birliği'nin başını çektiği girişimlerle müdahale edilmesi ve giderek kamplaşmalara dayalı politikaların altüst olması; başta güvenlik olmak üzere, yeni politikaların belirlenmesidir. Halen bu yolu gelişmelerin ardı arkası kesilmiyor. Özellikle Sovyet sistemi, gerçekte öde, önemli oranda da biçimde bazı değişiklikleri yaşıyor

Bu değişikliklerin nerede ve nasıl duracağı fazla kestirilemiyor. Ama buna rağmen, bunun bir realite olduğu da tartışılmaz. Yeni gelişmeler, bu tuma bağlı olarak gelişeceği açıktır. Sovyetler Birliği'nin bir Devamı 14. sayfada

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın, PKK II. Ulusal Konferansı'nda "Eğilim-özleştiri" gündem maddesinde yaptığı değerlendirmeyi yayınlıyoruz.

"Eğilim silahının yetkin kullanılması, önemli bir devrimsel gelişmeyi mümkün kılar"

17. sayfada

Gerilla savaşı tırmanışta

Düşmanın mücadelemizi Botan'a gömme politikası boşa çıkarıldı; gerilla atakta

Botan hem kurtuluş savaşımız açısından hem de sömürgeci özet savaş açısından sonuca gitmede belirleyici öneme sahip bir alandır. Kurtuluş savaşımız buraya dayanarak gerillayı ülke geneline yayma ve oturtmayı esas almaktadır. Yine bu zemine yerel ayaklanmalar geliştirerek adım adım Kurdistan'ın tümünde halkı toplu bir ayaklanmaya hazırlama çabası içindedir. Devrimci savaşımızın bu yönüyle ve buna uygun geliştirilen planlamalar büyük oranda ürünlerini verdi. Botan da gerillanın geliştiği yayılması ve derinleştiği oturtulmasında önemli adımlar atıldı. Diğer eyaletlerde de gerillanın konumlanması ve yaygınlaşması başlanılan diğer bir yön oldu. Gerillanın bu faaliyetleri ve savaş kitlede yankı bularak Orta Kurdistan'da serhildana dönüştü. Böylece halk savaşı ayaklanmaları yeni bir süreç girdi. Dolayısıyla ulusal kurtuluş savaşımız önüne koyduğu hedeflere ulaşmada önemli yıl katederek ve düşmanın savaş planlarını önemi oranda etkisiz kılarak gelişimini sürdürmektedir.

Düşman devrimci savaşımızın bu tarz bir gelişim gösterdiğini gördüğünden, o da özel savaşı daha yaygın ve derinleştiği uygulamaya soktu. Düşman, sömürgeci savaşı-

nın merkezine gerillanın Kurdistan'a yayılmasını engellemeyi otturttu. Büyük askeri operasyonları, ordu gücü ve çeteciliğe dayanarak, özelikle Botan'da gelişirmeye hız verdi. Özel savaş karargahını Botan'da uslendirerek, burada merkezleşmeyi esas aldı. Çeteciliği para vaadi ve zorla geliştirdi. Bunu kabul etmeyen kesimleri de kamplara zorla sürdü. Halkımız yoğunca süren ederek gerillanın kitle tabanını ortadan kaldırma çabası.

TC. halk ayaklanmalarında arından bu planına daha çok yükledi. Özellikle gerillayı güney sınır gerinde (Şirnak, Uludere, Çukurca) sıkıştırarak burada imha etmeyi hesapladı. Bu yüzden alana büyük güçler yığdı. Operasyonları yaygınlaştırdı sonuç almaya çalıştı. Fakat, gerillanın karşı savaşımıyla düşmanın bu planları önemli oranda sırtlandırdıkları etkisi kırıldı. Çetecilik bu cömende de darbelenerek çözüme ve dağılmaya yaşırdı. Türk ordu güçlerinin saldırılarını geri puskurtulmuş, ilerlemesine gerilla fırsat tanıdı. Son bir aylık süreçte ARGK'nın girdiği çarpışmalar ve geliştirdiği saldırılarla

Devamı 10. sayfada

Xirabêkevîr'de dörtlerin kahramanlık destanı isyana ilk çağırısı

Tarih, 1989'un son günleri. Yüçüm geçen bir yılın ardından görkemli 1990'nı arfesi yaşıyoruz. Turd Kurdistan'da olduğu gibi, Martin Eyaleti de her zamankinden çok daha farklı bir kaynamaya yaşıyor. III. Kongre'nin kivilcim, tarihi özgürlük yuruluşu yılı 87'ler, şanlı Bağkalları biçimlendirdiği büyük emek ve atılım yılı 88'ler, ARGK'yı kurumlaştırdı çok gerile kaldı. Şimdi, ikili iktidar ve halk demokrasisi yolunda atılan, güç büyüme, daha üst aşamaya hazır ve zafar yılı 89'un durum değerlendirmesi daha yayımlamak zamanıdır. Kurdistan'da kurumlaşan gerilla, ordulmuş olarak savaş ve çatışma tarzını düzeltmek ve de

geliştirerek tırmanıyor, tuğaylaşmaya ayak basıyor. Halk insanlığına pasifikasyonun etkisini kırarak, özel savaş planlarını altüst ediyor. Ve artık Kurdistan'da aslan esaret zincirini çözümsü, yılların öfkesi kukreminin kabarmasını yaşıyor, artık Kurdistan'ın her gençin kalbi gerilla olmak için çarpıyor; artık Kurdistan'da kalp atışları düşman bakışlarını korkusundan değil, hayır tam tersine, yüz yılların kolelik hesabının sorulmasının heyecanıyla çarpıyor. Gerillaya hızlı kayış var, gerilla savaşı doğuruyor yaşıyor ama daha güçlü kurmaylık ve komutanlık da dayatıyor. Halk yılların parçalan-

Çevrimli katliamı, ABD emperyalizminin yavuz hırsızlığı ve gerçekleri

Kamucuyu, Türk sömürgeciliğinin Kurdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik yeni bir katliam komplosuna tanık oldu. Haziran ayı içinde, 9 Haziran'ı 10 Haziran'a bağlayan gece, sömürgeci kontr-gerilla birlikleri, Erul'un Basa köyüne bağlı Gere (Çevrimli) mezarısına baskın düzenleyerek 22'si çocuk ve kadın olan toplam 27 Kurdistanlıyı hunharca katlettiler. Katliam çok kapsamlı planlanmıştı. Sömürgeci kapitalist kendlere genita süsü vererek köyü basıp evleri ateşe vermiş, insanları kurşun yağmuruna tutmuşlardı. 5'i yetişkin erkek olan katliam kurbanlarından bazıları kurşunlara karşı çoğu da -özellikle kadın ve çocuklar- diri diri yakılarak katledilmişti. Ayrıca köy yollarında da benzin dökülerek, kapsamlı bir yangına tani bir vahşet planlanmıştı. Ancak yollarda dökülen benzinli tutuşturma planı istendiği gibi yürümeyişti. Katliamda öldürülen kurucular, kendlere zorla silah verilmiş kişileri ve Çevrimli genel olarak silah almaya reddeden insanların bulunduğu bir yerleşim birimidir.

Kontr-gerilla tırlarının sömürgeci özel savaşın kapsamlı bir planı olarak uygulamaya koydukları Çevrimli Devamı 4. sayfada

Değişik güçlerle yapılan yoğun görüşmelerden sonra, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın devrimci güçlere çağırısı:

"ARAMIZDAKİ AYRILIKLARI İKİNCİ PLANA BIRAKALIM, BİRLİK VE DAYANIŞMAYI GÜÇLENDİREK MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM"

Partimiz, halkımızın ve devrimimizin birinci müttetik halkası olarak gorduğu Türkiye halkı ve devrimci demokratik güçleriyle, toplumsal muhalefete imne kazandırmı, devrimci kazanımları güçlendirmeye ve geliştirme doğrultusunda ilişkilerine yoğunca yükümlü bulunmaktadı.

12 Eylül iktidarının darbelenmesinin ve yeni uluslararası sürecin etkilen sonucunda kendi içinde bazı arayışların peşinde olsa da, Türkiye'de yoksul kitlelerin muhalefetine örgütlenme ve siyasal eylemlilik içine çekmede yetersizliği yaşanan Türkiye devrimci güçlerinin, öndükleri zorlukları aşmadaki çabalarının devrimci sonuçlara ulaşması için, Partimiz elinden gelen her türlü destek ve dayanışmayı göstermeyi, devrimimiz enternasyonalist emri olarak önüne koymuştur. Devamı 13. sayfada

GERİLLA SAVAŞI TIRMANIŞTA

Baştarafı 1. sayfada

asker sonuçları bakımından, gelişimin ulusal kurtuluşçu savaşımı lehine olduğu rahatlıkla görülmektedir. Gerilla eylemleri, sadece sınırlı halde değil, eylem geneliinde hızla bir yükseliş yaşamaktadır. Denilene göre ve gelişimine yaygınlaşarak ıkkı iktidar organlarını kurumlaştırmaktadır.

Yüksekova: 30 Mayıs'ta Pinyan'a aşireti reisi ve çete başı Mustafa Zeydan'ın Yüksekova ilçe merkezindeki evi ARGK gerillalarının saldırısına uğradı. Raketatararın da kullanıldığı saldırıda ev büyük hasar gördü. Hainin konagında düşman büyük ölümler almış, burayı adeta bir savaş karargahına dönüştürmüştü. Etrafı yüksek surlarla çevrilen ev, ayrıca çok sayıda muhafızın koruması altına alınmıştı. Ancak, tüm bu önlemler de gerillanın etkin darbelerinin önüne geçemedi.

Hain Mustafa Zeydan'ın ihaneti eskilere dayanmaktadır. 1985'te çeteciliği örgütlemek için Fehi Melen ile birlikte toplantılar düzenleyen hain, bu tarhiyetle tıbbaren fiili olarak çete reisiği yapmaktadı. Alanda özel savaş yürütülmesinde aktif görevler üstlenmekte, kurtuluş savaşımıza karşı mücadele yürütmektedir. Daha önce de bu haine karşı gerillalar devrimci operasyonlar düzenlemişti. Son eylem, çok sıkı korunan haini yönelik öldürülen ceterlerde de büyük panik yarattı. Birçok çete başı daha önce şiddetli bir Van'daki eylemleri satarak batıya kaç emmeye başladı.

Ote yandan Yüksekova'nın Esender mevkisinde ARGK güçlerinin kurtuluş pusuya düşen özel savaş güçleriyle çıkan çatışmada 7 düşman askeri öldü, 4'u de yaralandı. Gerilla pususunda düşen düşman askerleri pamukla kaplıdır. can telafisiyle bazıları da yakında bulunan nehire kendilerini atarak boğulduklar.

Uludere: Uludere merkezinde bulunan düşman taburuna ARGK gerillaları 13 Mayıs gecesi bir saldırı düzenlediler. Raketatararın da kullanıldığı saldırıda, tabur binası kullanılmaz hale geldi. Taburda bulunan Türk askerleri ciddi bir mukavemet gösteremediler. Sadece zaman zaman rastgele sağa-sola ateş etmekle yetindiler.

Düşman baskın eylemini ve kayıplarını kamuoyunda gizleme çabasına girdi, ancak sızan sızan sözler ilçe ilde duyulduğundan eylem haberi halk arasında yayıldı. Eylem halkta çok şok ve sevinç yarattı.

Hilal köyünde bulunan ve ağırlıklı olarak özel timlerin komutanlığı düşman karakoluna gerillalarla roketli saldırı düzenlendi. Bir saat kadar süren saldırı 28 Mayıs gecesi gerçekleştirildi. Düşman karşılık veremeye cesaret edemediği saldırıda verdiği kayıplar konusunda da açıklama yapmadı. Çok sayıda öldü ve yaralı olmasının yanı sıra karakol binası da roketatar mermileriyle büyük hasar gördü.

9 Haziran'da halk milisleri Uludere-Beyüşebag karayoluuna pusus kurdular. Pusuya düşen ve ceterleri de taşıyan aracı durdurulan milisler, 4 çeteyi araçtan indirip ölümler cezalendirdiler.

Bu eylemde cezalandırılan ceterler, Nisan ayında Komata mmtkısında yapılan katliamda yer almışlardı. Ayrıca uzun süreden beri çetecilik yapmaktay ve tüm yarıları rağmen çeteciliği bırakmaktay diktirmektedirler. Bu komüniaları halkın nefretini toplayan ceterlerin cezalandırılması halkta olumlu etki yarattı.

Eylemi gerçekleştiren milisler silahlarıyla ARGK'ye katıldılar. Gerek eylemin başarıya sonuçlandırılması, gerekse eylemi yapan milislerin ARGK'ye katılması halkı derinden etkiledi. Özellikle gençlikle ARGK'ye katılımda teşvik edici bir rol oynadı. Eylem halk milislerinin gücünü göstermesi açısından da olumlu bir örnek teşkil etti.

Gül Yazı köyü Elmadagı bölgesinde 16 Haziran'da büyük bir çatışma oldu. Ögle saatlerinde gerçekleşen çatışmada çok sayıda düşman gövde imha edildi. Düşman kayıplarını, "1 komando en öldü, 1 korucu da yaralandı" tarzında açıkladı.

Sırnak: 11 Mayıs günü, özel savaş birikileri, Besteder Hezi Deresinin geçtiği vadilerde operasyon yaptılar. Düşmanın, özel tim, asker ve ceterlerden oluşmuş kalabalık sayıdaki operasyon gücü ARGK gerillalarının darbelerinden kurtulamadı. ARGK'nın operasyon birikilerine kurtuluş pusularına büyük

1985'te 3 kişilik bir gerilla grubunu düşman pususunda duşurdu. Çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düşerken, 2 gerilla da, 11'ci ağır yaralı olmak üzere esir düştü. Halk savaşçıların kanına elini bulayan bu hain, işlediği suçla canıyla ödedi.

Çukurca: İçinde 2 çetenin de bulunduğu bir minibüs Çukurca'dan Cevizli köyüne giderken yolda ARGK gerillaları tarafından durduruldu. 2 Haziran günü meydana gelen eylemde 2 çeteyi minibusden indirilen gerillalar, Osman Demiri kurşuna dizerek ölümler cezalendirdiler, diğer çeteyi de birlikte götürdüler.

Eruh: Kocatepe mevkinde düşman operasyonları yapıyor. Operasyon güçlerine yönelik, gerillalar surekli baskınları düzenleniyor ve özel savaş biriklerini ağır şekilde darbeliyorlar.

Pervari: 27 Haziran günü Doğan köyü yakınında bir çatışma oldu. Çatışmada özel savaş güçleri çok sayıda kayıp verdiler. Ancak TC, kayıplarını "1 çavuş öldü" şeklinde

çatışmalar oldu. Geniş bir alana yayılan çatışmalarda düşman güçleri ağır kayıplar verdiler. Gerillaların hiç kayıp vermediği çatışmalarda, iki testilere göre, 11 astegmen ve 6'sı er olmak üzere 7 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

Tam sayı tespit edilememekle birlikte düşman kayıplarını bu sayının çok üstündedir. Yöreden alınan bilgilere göre, çatışma sürecinde helikopterler durmadan Sirtteki hastanelere öldü ve yaralı taşımışlardı. Ayrıca, düşman, kayıplarını halktan gizlemek için, Bolan'da diğer alanlara ve yer yer Bitlis yönüne de helikopterlerle öldü ve yaralı taşımıştı. Bütün bu çabalar, düşman kayıplarının çok fazla olduğunu halk tarafından anlaşılmasına yeti açmıştı. Düşmana vurulan etkin darbeler kitlelere coşku yarattı, düşman güçlerinde moral çöküntüsünü derinleştirdi.

25 Haziran'da Derele köyü civarında düşman operasyon biriklili gerillalar saldırı düzenlediler. Çıkan çatışmada özel savaş güçlerine ağır kayıplar verildi.

Hakkari: 2 Haziran'da ahan Osman Celi ölümler cezalendirdi. Bir alandan başka bir alana giderken arabası gerillalar tarafından durdurulan hain, arabasından indirilmeden sonra kurşuna dizilerek cesası: infaz edildi.

Hain Osman Celi, Güzaraş (Cevizli) köyündendir. Yıllardır düşmana ajanlık yapmaktay, yurtseverleri ve gerillaları TC'ye ihbar etmekteydi.

Ote taraftan düşman güçleri hava komando takviyeli güçlerle Kato Dağına yığınak yapmaya çalışıyorlar. ARGK gerillalarının vur-kaç taktikine göre düzenlediği saldırılarda düşmana ağır darbeler indiriliyor. Böylece düşmanın birlerce kişilik gücünü yığınak yapmaya çalıştığı Kato Dağındaki faaliyeti

önemli oranda darbeleniyor.

Cizre: 3 Haziran günü, Mevrik köyünde 4 kişilik ölümler cezalendirdi, 4 haini etkisiz hale getiren gerillalar, kurşuna dizerek hakkettiler çetayı verdiler. Cezalandırma eylemi, köylüler tarafından coşkuyla karşılandı. Eylem sonrası ARGK'ye yeni katılmış oldu.

Mardin savaş cephesinde mücadelemiz yükseliyor

Mardin Eyaletimizde ulusal kurtuluşcu kitle potansiyeli oldukça yükündür. Kitleler sömürgecilik karşı çok daha erkenden ayaklanmaya everseniz özellikle taşımaktadırlar. Nitekim, Partimiz de bu özelliklere uygun bir bağıştan bu eylemlerinde geliştirdi. Başlangıçta beri burayı bir ayaklanma bölgesi olarak ele aldı ve buna uygun örgütsel-pratik mücadeleleri geliştirdi. Devrimci savaşımızın bu tarzdaki gelişimi sonucu, eyalette kitle ayaklanmaları gündeme geldi. Newrozla birlikte yüzbinler sömürgecilik karşı ayaklandı ve bu başkadır çeşitli düzeylerde devam ediyor.

Mardin Eyaleti ayaklanmacı özellikle neyden, hem komite eyalet olan Botan'daki gerilladan önemli güç almakta, hem de ona en büyük desteği sunmaktadırlar. Bu eylemler aynı zamanda gerillanın diğer eyaletlere yayılmasını sağlayan bir kopru konumundadır. Yani, ayaklanmacı karakterli Kurdistan genelinde ayaklanmalara öncülük edebilmektedir. Nitekim, 1990 baharında başlayan ayaklanma kısa sürede İçerim köyü alanına yayıldı. Adeta Kurdistan'da liginin merkezi haline geldi.

TC de, Mardin'in bu önemli konumundan dolayı bu alandaki özel savaş ağırlık vermektedir. Nitekim, alandaki gerillanın kökleşmesi, ordu çanak tannamaca amacıyla ordu güçleriyle bir süre ağı başlattı. Ayaklanmaların gündeme gelmesiyle bu operasyonları daha da hızlandırdı. Bunkadi amacı, ARGK gerillalarını alana yerleşmesini engelleyim imha etmektir. Yine düşman, kitleleri yönelik yaygın bir sındırma faaliyeti yürütmektedir. Fakat düşmanın bu faaliyeti, bir yandan halkın ayaklanmasını, diğer yandan gerillanın isabetti bir savaş geliştirerek kitlelere butunleşmesini ile önemli oranda boşa çıkarıldı.

Eyalette son bir ayda ulusal kurtuluş mücadelemizde yaşanan gelişmeler, TC'nin çözümünü daha da artırmıştı. Ulaşılan haberler, bir yandan kitle eylemlerin sureklileştiğini ortaya koyarken, diğer yandan da gerillanın isabetti vurular yaptığını göstermektedir.

Midyat: 21 Mayıs günü Kerşev (Budaklı) köyünde yurtsever Beşir Algan sömürgeciler tarafından katledildi. Sabah namazından sonra Beşir Algan, çete gitmek için köyden ayrıldı, fakat köyü kışmaya alan sömürgeci yurtsever köylüyü ateş yağmuruna tutarak katlettiler. Ardından da, işgidenleri cinayeti izlemek ve olaya çatışma görüntüsü vermek için, cesedi dağa götürmeye kalktılar. Ancak, silah seslerini duyan köylüler, düşmanın bu planını boşa çıkarak yurtseveren cenazesine sahip çıktılar. Özel savaş güçleri havaya ateş açarak köylüler dağmaya çalıştılar. Fakat köylüler kararlara direnerek cenazenin yerinden kaldırılmasını engellediler ve cinayeti teşhir edinceye kadar da bu

tutulmaları sürdürdüler.

Köylüler, işlenen cinayeti protesto etmek için, Midyat'a doğru yürüyüşe geçtiler. Düşman, kent girişine özel tim, asker ve polisler baskılı kurarak halkın şehre girişini engelledi. Ancak köylüler burada da dirençlerini sürdürdüler. Bunun üzerine çaresizleşen düşman, Midyat Belediye Başkanını devreye soktu. Belediye Başkan'ın yatıştığını konuşmaları sonucu köylüler köylülerine gen dondular.

İdil: 4 Haziran günü, İdil-Kerbaran arasındaki Cehennem Deresi yakınında bulunan Verzik (Bostancı) köyünün Birkakale mmtkisinde düşman pusus kurtu. Pusus noktasına ARGK gerillalarının saldırısı sonucu çıkan çatışmada 1 subay ve 4 asker öldürüldü, 2 özel tim elemanı ve 2 asker de yaralandı. 2 ARGK gerillası ise kahramanca savaşarak şehit düştü. Şehit düşen 2 gerillalardan biri Bakvan (Belen), diğeri de Dilan köyündendir.

Ava giderken avlanan düşman barbarca ölümlere başvurdu. Yaralı esir aldığı bir gerilla'yı işkence ile kalletti. Şehitlenmiş, cesetlerini parçalayarak alimlarına da iki asker çivisi çaktı. Düşmanın bu barbarlığı halkta büyük nefret uyandırdı.

Nahta: Çevzat (Eroğlu) köyünün Altıca mmtkisinde gerillalarla korucular arasında bir çatışma oldu. 4 Haziran'da meydana gelen çatışma gerillaların ceterlere saldırıya başladı. Eylemde 9 çete ağır yaralandı. Yaralı ceterler Diyarbakır'a hastanelere götürülürken 4 yolda öldü. Çatışmada, ARGK gerillası Ahmet TURPATUTUK (Botan) yoldaş da şehit düştü.

Cevzat köyü, çeteciliğin en fazla örgütlendiği bir yerleşim birimidir. Bu eylemle çeteciler ağır bir darbe indirmiş oldu. Çetecilerle indirilen darbe halkta sevinç yarattı.

Gercüş: Düşmanın özel savaş biriklili yaygın operasyonları yapmaktadırlar. Mayıs ayı ortalarında Dicleye yakın Hizbina mmtkisinde operasyonları yoğunlaştı. Düşmanın operasyonları, surecinde ARGK gerillaları yaygın pusular ve ani saldırılar düzenlediler. Çıkan çatışmalarda düşman güçlerine gerillalarla ağır kayıplar verildi: çok sayıda asker öldürüldü ya da yaralandı. Gerillaların bu saldırılarında biri de Xirabê Bênan köyü yolunda oldu. Gerillaların coşğedi yanında çarpan iki asker ağır tunden imha olurken içindeki askerlerden ölen ve yaralananlar oldu.

Yine, Hepsin mmtkisinde da bir ay yakındır operasyonlarını sürdüren düşman biriklili gerillalar arasında büyük çatışmalar oldu. Bu çatışmalar hakkında ayrıntılı bilgi alınamamca birikte, düşmanın ağır kayıplar verdiği bildirilmektedir.

Ote yandan, Kırage köyü yakınında ceterlere ait bir domuş yakılarak imha edildi.

8-9 Haziran tarihleri arasında çok

sayıda köy toplantısı yapıldı. Bu toplantılardan biri, Kehniye Mezin köyünde gerçekleştirildi. Toplantı esnasında muhtemel düşman saldırılarına karşı tedbir açısından gerilla kurucu çevresine pusular kuruldu. Fakat düşman bu toplantıdan haberdar olduğu halde cesaret edip gitmedi.

Ciye nehri yakınındaki Defne ve Ese köylerinde de ayrı ayrı köy toplantıları yapıldı. Toplantılar sonu TC ye işbirliklik yapan köy muhtarları gerilla birlikleri götürdüler.

Serihildan ateşi bu kez Kerboran'da yükseltildi

31 Mayıs günü, büyük bir çoğunluğu kadınların oluşturduğu kalabalık bir kitle Kerboran (Dargeçit) da oturma eylemine başladı. Eylemin amacı: 413 (424-425) nolu sömürgeci kararname ve savaş esirlerine uygulanan insanlıksız yaptırımları protesto etmekti. Oturma eyleminde özel tim saldırdı. 23'ü bayan olmak üzere 26 yurtsever gözaltına alındı ve kendilerini Mardin Tugayında işkence uygulandı. Bunun üzerine halk 7 den 70'e eyleme geçti ve ilçe tugayına yürüdü. Kalabalık kitle gözaltına alınmalarını derhal serbest bırakılmasını istedi. Ayrıca esnaf 3 gün kepenk indirdi. Düşman,

Muhtarlar işbirliklik yapmayacaklarını dair söz vermeleri üzerine sebest bırakıldılar.

Kerboran: 25 Mayıs günü, ARGK gerillaları operasyon yapan bir düşman birliğini pusuya düşürdüler. Çıkan çatışmada 1 binbaşı ve 8 asker öldürüldü. Öldürülen binbaşı birkaç yıldır alanda yürütülen oltu savaşı üst düzey görevleri yürütmekteydi. Yaptığı katliamlarla ün salan bu azil katilini öldürmeleri halkta çokça yarattı.

esnafı Kerboran Tugayı'na çağırarak dükkanlarını açmaları için tehdit etti. Fakat esnafın dükkanları açmayarak eylemlerini devam ettirdiler. Gözaltına alınan 26 yurtsever Midyat Cumhuriyet Savcılığına sevk edildi. Burada 11 bayan tutuldukları, geriye kalan 15 yurtsever de serbest bırakıldı.

Tutuklanan yurtsever bayanlar şunlardır:

Felek Çelebi, Kadriye Çelebi, Kerime Çelebi, Fahime Seyhan, Terbiye Seyhan, Salihia Aslan, Türkhan Aslan, Fatma Demir, Gülbahar Doğan, Surcan Dilek ve Hanife Kapalıoğlu.

Güney-Batı Eyaleti'nde eylemler yoğunlaşıyor

Güney-Batı Eyaleti Tugayları sınırını olmasından dolayı stratejik bir konumu arzetmektedir. Bu eyaletimiz Kürdistan'a geçişte bir köprü başdır. Bu yüzden TC'nin buraya yönelik politikası gerilla gruplarını daha alana ulaştırma imhaya etmek şeklindedir. Geçmişte işbirlikçilerin dayanarak kım aranda bu politikasından başlanılı oldu. Fakat özellikle son bir yılda düşmanın bu taktiğini boşa çıkarmada ciddi adımlar attı. İşbirlikçilerinden darbelere alan faaliyetlerini bitirir. Dolayısıyla, düşman güçlerinin hareket sahaları daraldı.

Eyalette bir yıl aşkın süredir yürütülen sabırlı ve planlı çalışmalar sonucu hem mücadele güçlerimiz alanda çok sayıda ve her mevsim kitlelerin örgütlenmesinde önemli adımlar attı. Böylece bu alanımız da bespeşe eylemleri gerçekleştirildiği bir alan haline geldi. Geçmişte aylarda oluşturulan ajan yayına önemli darbeler vurulurken, son dönemlerde de eylemlilik daha da yükseler devam etti.

Elbistan: 21 Mayıs günü, ARGK gerillaları Elbistan Şeker Fabrikasına bir saldırı düzenlediler. Saldırıdan fabrika büyük bir hasar görürken, fabrikanın 5 güvenlik görevlisi de yaralandı. Bu fabrika daha önce de gerillaların saldırısına uğrayıp büyük hasar görmüştü.

Pazarcık: Halk arasında keke avcısı olarak tanınan Aliye Bani (Ali Aksoy) ölüme cezalandırıldı. Eylemi ARGK ye bağlı bir intikam timi 5 Haziran da Tekeli köyü yakınında gerçekleştirdi. Cezalandırma eylemi halkta sevinç ve çokça yarattı.

Ote yandan 15 Haziran'da, ajan Mehmet Esgün'e ait bir benzincik gerillalara yakılarak tahrip edildi. Pazarcık yakınında bulunan benzinlikte büyük maddi hasar oldu.

Araban: 8 Haziran günü, ARGK gerillaları Araban'a bağlı Gümüspınar köyü muhtarı Fevzi Özkan'ı ölüme cezalandırdılar. Üzun yıllardır düşmana ajanlık ve işbirliklik yapan bu unsurlu işliğin suçlarını bedelini canıyla ödedi.

Bu ajanın işlediği bazı suçlar şunlardır: Mayıs ayı sonlarında, ARGK gerillalarıyla konuştukları ve yivecek verdikleri gerekçesiyle köy çobanlarını ihbar etmek, gerillaların yerlerini

düşmana bildirerek ve bizzat operasyonlarda yer almak, ayrıca ajan-muhbir şebekesini örgütmeye çalışarak etmek

10 Haziran'da da gerillalar, Araban'a bağlı Karaviz köyü imamı, ajan Ahmet Kabloğlu'nu ölüme cezalandırdılar.

Her iki cezalandırma eylemi, yaptıkları köy toplantılarından ajanların teslimi yapıp köylülerini onay alırlarak gerçekleştirildi. Ajan faaliyetleri indirilen bu darbeler kilitlerde büyük güven ve çokça yarattı.

Besni: 17 Haziran'da Besni ilçesi yakınlarında ARGK güçleri düşman güçleri arasında bir çatışma oldu. Çatışma hakkında ayrıntılı bilgi alınamamakla birlikte, düşmanın ağır zayıf verildiği bildirilmektedir.

Malatya: 21 Haziran'da bir ihbar üzerine sömürgeci güçler kalabalık bir sayıyla operasyon başlattılar. Operasyon Polüme ilçesinin İnkereşesi mevkinde yapıldı. Burada ARGK gerillaları çembere alınıp düşmanla gerillalar arasında uzun süren bir çatışma başladı. Çatışmada gerillalar sömürgecilere ağır kayıplar verdirirdi. Düşman kayıplarını gizleyerek sadece 1 jandarmanın öldüğünü, 1 çetenin de yaralandığını açıkladı.

Mehmet ÖNER ve Mehmet BALÇIN

Çatışma boyunca kahramanca savaşan ve düşmanı darbelen 4 ARGK komutan ve gerillaları şehit düştü. Şehit düşen gerillalar: **Mehmet ÖNER (Arif), Mehmet BALÇIN (Battal), Mehmet Ali DAĞDEVİREN (Hüseyin) ve Firaz yoldaşlar.** 1 gerilla da yaralı olarak düşmana esir düştü.

Kelle avcılarının cinayetleri ve sömürgeci tuzakların intikamı korkunç olacaktır

Türk sömürgecileri çeşitli yöntemlerle halkımıza yönelik katliamlarını sürdürüyorlar. Özel tim elemanları Midyat'tın Kenveçli (Dolunay) köyünde, 13 yaşındaki bir kız çocuğunu kurşunlayarak kuşuya attılar. Yine aynı ilçenin Derik köyünde, Ahmet isimli bir yurtsever aynı yöntemle katletti cesedini köy etmeyle çalıştı. Bu iki katliamı da köylüler ortaya çıkardılar ve düşmanın suçlarını deşifre ettiler.

Mayıs ayının sonunda da Mihâ Heydî Ali (Mehmed Kara) Halil'de Malla Bayrêler çetesinin tarafından katledildi. Bu yaşlı yurtsever köylü, diğer üç kardeşle birlikte yedre yardım-severliği ve dürüstlüğü tanınır ve seviliyordu. "ARGK gerillalarına ekmeke verildiği" gerekçesiyle yurtseverin katledilmesi, köylüler üzerinde büyük bir nefret yarattı.

Yine Malla Bayrê çetesi Mihî (Akdamar) köyünde bir yurtsever daha katletti. Sömürgeciler cesedini uzenne roket koyup resmini çekerek, "Bir PKK militanı öldürüldü" şeklinde açıklama yaptılar. Böylece yalan propagandalarına birini daha eklerken cinayetlerini de gizlemeye hedeflediler. Ancak oyun boşa çıkardı ve sömürgeciler ile hainlerin cinayetleri lanetlendi.

31 Mayıs günü de Van'ın Başkale ilçesine bağlı Yukarı Dime köyünde Fats Demir, özel tim tarafından vuruldu. Van Devlet Hastanesi'nde yoğun bakıma alınan yurtsever, belden aşağı felç oldu.

2 Haziran'da Pervar'ın Doğanlı köyü yakınında kırılan bir mayınla cınyayan Meryem Kara, mayının patlaması sonucu öldü. TC özellikle yurtsever köylerin çevresine patlayıcılar bırakarak, cinayetlerine malzeme oluşturuyor. Bugüne kadar

kırılan mayınlar veya bombaların patlaması sonucu onlarca insanımız ölü ya da sakat kaldı. Sömürgeciler, bu tür uygulamaları, yurtseverlere gözdaki vermek, onları sürekli bir terdihimle sürükleyerek sorgunu zorlaştırmak ve provokasyonlar için malzeme oluşturmak istiyorlar. Yine, insanlarımız katletmede bu tür yöntemleri de bir araç olarak görüyorlar.

Verdiğimiz bu birkaç ölüye bile, Türk barbarlığının boyutlarını ortaya koymaktadır. Halkımız günlük, anlık baskı ve ölümler altında tularak yaşamından bezdirmeye çalışılıyor. Böylece her türlü direnme gücünden alınmak ve tükeniş sü-

rülenmek isteniyor. Kürdistan'daki savaş kaybetmeye mahkum olduklarını, sömürgeciler iyi biliyorlar. Bu nedenle de halkımıza sonsuz bir kin besliyor, tükenişlerini en alçakça yöntemlerle ortaya koyuyorlar. Her türlü savaş kuralları ayağına atıyorlar. Kürdistan'da devlet terörizminin en uç örneklerini sergileyen sömürgeciler, bu şekilde sonlarını yakınlıktırarak başka bir sonuç elde edemeyeceklerdir. Masum insanlarımızın maruz bırakıldığı bu insanlıksız saldırılar halkımızda sömürgeciye karşı ölü alınamaz bir öfkeyi selevi kırıyor. Sömürgeciler bu selin harekete geçmesi karşısında, Kürdistan'da en küçük varlıklarını, daha ayaakta tutulamaz olduklarını, ve bu gün uzak değildir.

Ulusal kurtuluşçu savaş Türk özel savaşını darbeliyor

Kürdistan'ın diğer eyaletlerinde de özel savaşın amacı, kurtuluş savaşımızın buralarda gelişimine fırsat tanınamaktır. Gerillalar gruplar halinde imha etmeye esas almaktadırlar. Ayrıca kitlelere yönelik katliam ve sendirme politikasıyla halkımızı sürgüne zorlamaktadırlar. Fakat düşman bu kapsamlı özel savaş taktiklerini, istediği sonuçları yaratamamaktadır. Devrimci savaşımız halkı kucaklayarak gelişmesini sürdürmektedir. Özel savaş güçleri ARGK gerillalarının isabetli vuruluş karşısında önemli bir çözüme ve galimayı yaşamaktadırlar.

Muş: ARGK gerillaları, 20-22 Mayıs tarihlerinde Muş ve Sason arasındaki bölgede en az 5 çeteyi öldürdüklerini bildirdiler. Yine aynı bölgede çok sayıda çete de silahlılandırıldı.

Muş şehir merkezinde bulunan ve ajan Sır Sakika ait otel bombalandı. ARGK gerillalarının bombalandığı otel kullanılamaz hale geldi. Eylem 5 Haziran akşamı geç saatlerde gerçekleşti.

Ajanlık Şaban Sırn Sakik, 1985 kışında Sason'da şehit olduğu **ADİL BAKIR** yoldaşın babasıdır. Bununun, "Bir teröristin babası olamayacağı", soykacak kadar algımlı bir MIT karargahı olarak kullanılmaktadır. Ayrıca bu ajan çok sayı da yurtseverin tutulmasına da neden olmuştur.

Dersim: 3 Haziran günü, Övacki yakınlarında büyük bir çatışmanın olduğu bildirilmektedir. Ayrıntıları henüz öğrenilemiyor çatışmada.

Devamı 27. sayfta

BÜYÜK MUHAREBEYLE SERHED'DEN BOTAN'A SELAM!

17 Mayıs 1990 tarihinde, Serhed Eyaleti'nin Doğubeyazıt ilçesine 2 km. yakın mesafede Teyvê köyü ve İshak Paşa Sarayı arasındaki münhal kalarada konulan bir ARGK birliği ile sömürgeci güçler arasında büyük bir muharebe oldu.

Muharebe, ihbar alan sömürgeci güçlerin operasyon başlatmaları üzerine başladı. Karaden ve havadan modern savaş araçları desteğiyle yüzlerce özel tim elemanı, başbine yakın komando ve askerlerden oluşan düşman gücünün çembere aldığı ARGK birliği ile düşman arasında şiddetli bir çatışma başladı. Gündüz saat üste başlayıp, gece saat sekize kadar devam eden muharebe ARGK birliğinin üstün sağ yeteneği karşısında düşman üstü üste kapı verdi. Yeni asker güçler takviye edilmesi rağmen insiyatif ele alamadı. Gerillalar insiyatif ele alarak düşmana 48'e yakın ölü, 50'nin üzerinde yaralı verirdiler. Silah seslerini duyan Doğubeyazıt esnafı ve kitleleri kenpekleri indirerek muharebe alanına doğru yürüyüşe geçti. Bir taraftan muharebe devam ederken, diğer taraftan kitlelerin kendilerini savunma için silahlanmaları, düşman gücünün bölünmesini sağladı. Kitleler ölümlerine sahip olduklarını bir kez daha gösterdiler. Düşman büyük bir korkuya kapılarak yürüyüşe geçen kitlelerin önüne askeri araçlarla ve askerlerle barikat kurdu. Bunun üzerine, kitle slogan atarak düşman güçlerine karşı talarla saldırıya geçti. Kepenk kapatma eylemi üç gün sürdü. Gerilla birliği üstün manevra gücüne, düşmanın komando, asker özel tim ve tanklarla atıldığı çemberi başları bir şekilde parçalayarak kuşağınındı.

Çıkan büyük bir korkuya kapılarak yürüyüşe geçen kitlelerin önüne askeri araçlarla ve askerlerle barikat kurdu. Bunun üzerine, kitle slogan atarak düşman güçlerine karşı talarla saldırıya geçti. Kepenk kapatma eylemi üç gün sürdü. Gerilla birliği üstün manevra gücüne, düşmanın komando, asker özel tim ve tanklarla atıldığı çemberi başları bir şekilde parçalayarak kuşağınındı.

Çıkan büyük bir korkuya kapılarak yürüyüşe geçen kitlelerin önüne askeri araçlarla ve askerlerle barikat kurdu. Bunun üzerine, kitle slogan atarak düşman güçlerine karşı talarla saldırıya geçti. Kepenk kapatma eylemi üç gün sürdü. Gerilla birliği üstün manevra gücüne, düşmanın komando, asker özel tim ve tanklarla atıldığı çemberi başları bir şekilde parçalayarak kuşağınındı.

Çıkan büyük bir korkuya kapılarak yürüyüşe geçen kitlelerin önüne askeri araçlarla ve askerlerle barikat kurdu. Bunun üzerine, kitle slogan atarak düşman güçlerine karşı talarla saldırıya geçti. Kepenk kapatma eylemi üç gün sürdü. Gerilla birliği üstün manevra gücüne, düşmanın komando, asker özel tim ve tanklarla atıldığı çemberi başları bir şekilde parçalayarak kuşağınındı.

lanelere götürdü. Doğubeyazıt'ta ise, kayıplarını gizlemeye çalışan düşman güçleri hastaneleri kuşatma altına aldılar. Fakat tüm bu önlemlere rağmen, kayıplarını kitleden gizleyemediler, cadde ve sokaklarda halkı alan konusu olmaları kurtulamadılar. Bu arada yaralılarında sadece bir güvenlik subaylarının yaralandığı şeklinde açıklama yaptılar.

Kahraman ARGK gerillaları sayı ve teknik bakımından üstün olan düşman gücünü bozguna uğrattı, değerli üç savaşçı şehit düştü ve bir savaşçı da hafif yaralandı. Gerilla birliği yaralı savaşçıyla da birlikte alarak üstüne çekildi.

Şehit düşen gerillalar: İğdır-Mürşitli köyünden **Ekrem KAYALAR (Salt)**, Göle'den **Enver GÜNGÖR (Farhan-Bilal)** ve Karayazı'dan **Ahmet AYDIN (Ali)** isimli yoldaşlardır.

Şehit düşen üç yoldaşın bir mevsizinde yaralı olarak kalır. Gündüz ile birlikte, düşman gücünü muharebe alanını arama ve taranmaya başladılar. Mevsizinde kendisini baygın olarak gösteren yaralı MIT elemanı ve bir kontr-gerilla sorumlu-suna, el bombalarını patlattıkları ağır yaralarken, kendisi de kahramanca direnerek şehit düştü.

Şehit yoldaşların kendilerinin şehre götürülmesiyle birlikte, kendilerinin canilerine sahip çıkan halk, cenazeleri almak için tekrar yürüyüşe geçerek hastaneyi kuşattı. Bu durum karşısında düşman cenazeleri vermek zorunda kaldı. Şehit **Ekrem (Salt)** yoldaşın cenazesi büyük bir konvoy eşliğinde doğum yeri olan İğdır'a götürüldü. Halkımız, evlatlarının büyük direnişine ve anılarına bağlılığı direnme daha büyük bir güç vererek ortaya koymaktadırlar.

Serhed Eyaleti 3. Bölge Birliği

Çevrimli katliamı, ABD emperyalizminin yavuz hırsızlığı ve gerçekler

Baştarafı 1. sayfada

katliamı, yine somürgeciler tarafından Kürdistan kurtuluş hareketini öncü gücü Partimize maledilmesi çabışıldı. Burjuva basını ve yetkililer güncere her bir ağızdan ve en yüksek perdeden "PKK'nın yeni bir katliamı" demagogisi nı idgiledir. Uluslararası demagogisi nı yine yavuzlu ağızlar peşpeşe geliştrirdi ve tüm dünya PKK "terörü"nü lanetlemeye çağırıldı.

Ancak somürgecilerin bu açıklama ve uygulamalarında, kamuoyunun dikkatinden kaçmayan çarpıklıklar vardı. Her şeyden önce, olayda basyurulan tarz, ulusal kurtuluş mücadelemizin savaş anlayışıyla bağdaşmayan ve Partimizin defalarca mahkum ettiği bir tarzıdır. Savaşın doğal seyrini içinde meydana gelen istenmeyen kayıplar konusunda da kamuoyunun ne kadar duyurdu bildirildiğini bilene ulusal kurtuluş güçlerimiz eylemlerinde bu konuda son derece özenli davranmaktaydılar. Diğer yandan, en küçük bir olayda daha güdümlü basını hareketle geçirip poz poz resimler yayımlayan somürgeciler, bu kez basını Çevrimli'ye yaklaştırmamış, alana girişimleri yasaklamışlardır. Somürgeciler televizyonda, gerilla olduğu ve Çevrimli saldırısında öldürüldüğü iddiasıyla bir ceset gösterme dışında hiçbir görüntüye yer vermemişlerdir. Çok sonraları Çevrimli'ye ulaşabilen Sosyalist Parti başkanı ve beraberindeki bombor bir köyle karışmışlardır. İnsanlar köyden sürülmüş, yerleştirildikleri bir başka köyde ise adeta esir alınmışlardır, hiç kimseye konuşmamaları için gözdağı verilmiş kendilerine. Dolayısıyla, olay araştırarak üzere alana gidenler, olayın tanıklarına ulaşamamışlardır. Yine, köyün yollarına her benzin dökülerek ateşe verilmesi planlanmıştı ve alana en yakın benzinlik 90 km. uzaklıkta bulunuyordu. Yine, alanda serbestçe hareket edebilen ve teknik olanakları gücün bir güç ancak bu kadar benzini getiren döküldükleri yollara. Diğer taraftan, saldırıda hedef seçilenlerin ağırlık kısmının çocuk ve kadın olması bir yana, öldürülen yetkililerin de silah almaya gönüllü olduğu razı olmuş, yani zorla ellerine silah tutturulmuş insanları, yani, gerillalar için öncelikle hedef seçilecek kişiler değillerdir. Yine, en önemli bir nokta olarak, uluslararası alanda çok önemli bir süreç yaşananıy, çeşitli toplantılarda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin lehine kulaklanılabilecek ortamın doğmuş bulunuyordu. Yani, böylesi bir süreçte Çevrimli tipi bir olay sadece ve sadece Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini baltalamaya ve somürgecilerin "terörizm" iddialarına malzeme sunmaya yarayabilirdi. Hiçbir siyasal güç, bu gerçeği görmeyecek kadar kör olamazdı. Diğer taraftan, Sete (kiyaka) katliamının somürgecilerce yapıpı ulusal kurtuluş güçlerimiz maledilmesi çağırıldığını kamuoyu henüz unutmamıştı; yani, somürgeciler özel savaşın kırkı yontemleri kamuoyuna artık iyi biliniyordu. Tüm bu gerçekler bir araya geldikinde, somürgecilerin planı bu kez istedikleri tarzda yürüme. Katliamın ıyızdı, Partimizin de duyarlı yaklaşımı ve açıklamaları sonucu erkenden deşifte edildi ve somürgecilerin alpakça planları tersine döndü.

Somürgeciler, Çevrimli katliamıyla bir yandan ık kamuoyu nezdinde Partimizin prestijini sarsıp katliam ve saldırıları için olumsuz zemin yaratmayı ve mücadelemizi desteksize bırakmayı amaçladıkları, diğer yandan da uluslararası alanda mücadelemi-

zin gidecek daha fazla sempati ve destek toplamasını önüne geçmek, özellikle de son dönemlerde Avrupa Parlamentosu, AGİK vb. platformlarda Kürdistan sorunu nedeniyle içinde bulunduğu sıkışıklığı giderip, mücadelemizi tercit etmek hedeflemekteydi. Ancak bu planı istediği gibi yürümedi. Mucedelemizin yemini düşmanı bazı emperyalist devletler ve çevreler dışında somürgecilerin Çevrimli katliamı etrafında örnek istediği imaja kapılan olmadı.

Çevrimli katliamı konusunda somürgecilere en büyük destek, halkların azılı düşmanı ve dünyadaki Çevrimli tipi sayısız katliamın mimarı ABD'nin oldu. ABD dışişleri başkanılığı adına yayınlanan bir bildiride PKK "teröríst" olarak nitelendirilip, katliamı Partimize maledilmesi, "ABD bu trajik kayıptan teessüf duyuyakta ve müttefik ve dostumuzu karşı sürdürülen bu terör kampanyasını kınımaktadır" dedi. TC'nin sürdürdüğü özel savaşın beyynin ABD olduğu ve Kürdistan emperyalizmi başımsızlık ve özgürlük mücadelesinden az TC kadar ürktüğü dikkate alındığında bu tutum şaşırtıcı değildir. ABD emperyalizmi, işbirlikçi TC'nin ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında ne denli zor durumda olduğunu ve uluslararası arenada da gidecek nasıl sıkıştığını bilincinde olarak, o az bir nefes alarak birer cesaret aşlamanı amaçladı. Ancak sergilenen işgüzarlıca öfke duyuyamak da mümkün değildi. O ABD ki, onlarca yıldır halklarını başına örmedik çorak kalmıştı. O ABD ki, dünyanın dört bir yanında dökülmüş masum kanları henüz kurumamış; Vietnam'da işlediği cinayetler belleklerden silinmemişti. O ABD ki, tüm dünyada terörizmin anası olarak bilinir, dünyanın döbör yanına konat-gerilla yontemlerini taşıyan, CIA eylem komplo üstüne komplo geliştirilen en büyük katildir. Ve yine O ABD ki, Kürdistan'da dökülen kanların, işlenen cinayetlerin perde arkasındaki baş sorumlusudur. Ve bu konumda ABD kalkıp Kürdistan halkının kutsal direnme savaşına dil uzatma, öcünüse "teröríst" suçlamasını getirme cüretini kendisinde bulabilmektedir! Şunu bir kez daha hatırlatmamı ık, eski köprülerin altından çok sular geçti. Devir artık, katillerin, suçluların istedikleri gibi meydana at oynatabilecekleri bir devir değildi. Muzamlar artık uyanmış, hesap somarktadılar. Kanlı katiller suç ortaklıklarının ürünü cinayetlerinin hesabını misliyle ödeyeceklerdir. Ve Kürdistan halkı da artık hesap soran bir güçtür; zulümün her türlü temsilcilerinin hesap somarktadılar, soracaklar.

Çevrimli katliamı karşısında onurlu seslere de yükseldi. Birçok ilerici, devrimci güç ve kişi, katliamı TC'nin gerçekleştirdiğine işaret ederek, somürgecilerin insanları lanetledi. Bu onurlu seslerden biri, değerli bilim adamı İsmail Beşikçi, 19 Haziran'da İstanbul'da çikanlığı mahkeme huzurunda şu açıklamayı yaptı: "Cezaevinden getirilenler önemli sorunlara karşı karşıyayım. Nezarethanede bile elimiz kellepeli oturtuluyorum. Duruşmaya gelyorum; duruşmaya ıyzenler polis tarafından dövölüyor. Burda da terör politikasıyla karşı karşıyayım. Devlet son olarak Çevrimli köyünde 27 Kürt vatandaşını öldürdü. Ama bunu PKK'nın üzerine yıkıyor. Hayır! Biz bunu kabul etmiyoruz. Bu devlet gerçekte tarafından yapılmış bir cinayettir. Bunu açıklıyoruz. Ayrıca Türk basını MIT'in bir bürosu gibi çalışıyor. Basını kınıyorum. Basın basılığını yapın."

Görölmektedir ki, TC artık eskisi gibi cinayetlerini gizleyememektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi artık geniş çevrelerde saygın bir yer edinmiş, güven kazanmıştır. Bu güven gidecek daha belgin bir destekte doğuyuyor. Buna karşılık, TC her gün biraz daha prestij kaybediyor. Cinayetleri de TC'nin köşüğünü durduramayacak, TC dökülmüş kanlarda boğulacaktır.

Çevrimli'de dökülen kanlar yerde kalmadı

Somürgeciler Türk devleti, Çevrimli katliamını gerçekleştirdikten sonra, sözde katliamı yapan gerillaları yalamamak gerekçesiyle alana kapsamlı operasyonlar başlattı. 10 Haziran'dan itibaren somürgeciler koluk kuvvetleri, çete ve özel timlerin desteğinde Fındık-Basa köyü civarındaki Haruna mntıkasında operasyonlara giriştiler. Operasyonlar Çiyaye Reş (Şeyh Ömer Dağı), Gabar (Kürel), Girav (Yassi Dağ) ve Dereler mntıkasına kadar yayıldı.

Düşmanın operasyonuna gerillalar da karşı eylemlere cevap verdiler, operasyon birliklerine peşpeşe pusular ve saldırılar düzenlediler. 10-11-12 Haziran günleri geniş çaplı saldırılar meydana geldi. Bu çaplı saldırı sürecinde, Haruna ve Basa mntıkasında 5 asker, Şimnaka 1 subay ve 4 asker öldürüldü. Elmadag bölgesinde de 4 özel tim elemanı öldürüldü, 3'ü de yaralandı, ilk tespit edilen rakamlar bunlar olmakla birlikte, en az 80 düşman askeri ve çetenin öldürüldüğü bildirilmektedir. 3 helikopter çatışmalar boyunca sürekli ısıt ve çevre alanlara öldü ve yaralı taşımış; sadece Sirt Devlet Hastanesi'nde 20'nin üzerinde öldü ve yaralı olduğu yurtseverlerce tespit edilmistir.

Somürgecilerin iddiasına göre, çaplı saldırı 2 ARKG gerillası başlatmıştı. Ancak somürgecilerin bir iddiası başka herhangi bir kaynak tarafından bugüne kadar doğrulanmamıştır.

Somürgeciler gerçekleri susturamazlar!

Halk Gerçeği ve 2000'e Doğru ya yasaklama

Halk Gerçeği gazetesi sahibi İsmet Ateş, olayla ilgili basına ve kamuoyuna bir açıklama yaptı. Açıklama şöyle: "SS kararnameleri halklar üzerinde estirilmeye çalışılan devlet terörü bütün azgınlığıyla sürüyor. Kürdistan'ın basına kapatılması, sürgün ve basına sansür ile boyatlanan terör, son olarak Halk Gerçeği ve 2000'e Doğru'nun yayınının yasaklanması ya yeni bir aşamaya gelişmiş bulunuyor. Bununla da yetinmemektedir, yayınlarımızı basan matbaayı kapatarak kararlığımız karışındaki aczini göstermistir. Bir kaçık suda farklı kaptan büyük basın bütün bu olanlar karşısında susup bir köşede kalmış oluduka dikkat çekildi. Büyük basın, Süper Vall'in direktifleri doğrultusunda Kürdistan gerçeğini 'milli hak heyecanı' ile yaslama anlayışıyla TC'nin işlediği suçun ortadı olmuştur. Yayınların durdurulması, matbaaların kapatılması devrimci-demokrat basını sesini boğmaya yetmeyecektir. Her türlü enigma ve terörle rağmen halklarımız karşındaki görev ve sorumluluğumuzdan bilincinde olarak

Faşist Saddam askerleriyle ARKG gerillaları çarpıştı

Haziran ayının ilk haftasında ARKG gerillaları ile Irak askerleri arasında bir çarpışma oldu. Şemdinli sınırına yakın Xaxrka mntıkasında meydana gelen çarpışma, Irak askerlerinin gerillalara pusus kurmasıyla başladı. Çarpışmada ARKG gerillaları kayıp vermezken 7 Irak askeri öldürüldü.

ARKG gerillalarıyla Irak askerleri arasında meydana gelen bu çarpışma ilk çarpışma değildi. 1989 yılı ve 1990'nın kış ve bahar aylarında da bir dizi çarpışma oldu. Bu çarpışmalarda, Irak güçlerinin I-KDP ve Türk askerleri desteğinde ARKG gerillalarına karşı yürüttükleri operasyonlarda meydana geldi. Geçtiğimiz kış aylarında meydana gelen çarpışmalarda 13 ARKG gerillası faşist Irak rejimine esir düştü. Esir gerillaların akıbetleri hakkında hiçbir bilgi alınmamıştır.

Türk ordusu Güney ve Kuzey Kürdistan sınıırı boyunca sürekli operasyonlar yapmaktadır. Özellikle Güney Kürdistan'da yaptığı operasyonlarda en çok I-KDP'li ceterlere dayanmaktadır. Irak ordusu da bu operasyonlara yardımcı olmaktadır.

Muş'taki Kürt mütcelileri protesto eylemi yaptı

Muş'ta bulunan mütceli kampındaki Kürtler valilik binasına yürüdü. Protesto eyleminde saldıran Türk askerlerinin açtığı ateş sonucu, 4 kişi öldü, 9 kişi de ağır yaralandı. TC'nin denetiminde bulunan mütceli kamplarındaki Kürtler, ancak esirlerle reva görülebilecek yaşam koşullarında tutulmaktadır. Kamplarda her türlü insanlık dışı uygulama egemen hale gelmiştir. İnsanlarımız Irak'a dönmeye zorlanmaktadır. Bunun için, Irak askerlerinin kamplarda Türk yetkililerine ortak faaliyet yürütmelerine fırsat tanımıştır. Kamplara giriş-çıkışları yasaklamakla geriletilmektedir. Açıklan, köyü yaşamı koşullarından, salgın hastalıklardan çok sayıda insan öldü. Bu uygulamalar sonucu, birlerce Kürt insanı Irak'a geri dönmek zorunda bırakıldı. Irak'a doneleni ise bekleyen tek şey ölüm ve çöle sürgündür. Uluslararası Af Örgütü, geçtiğimiz günlerde yayınladığı bir

I-KDP'li ceterlerin başında Dr. Sait yer almaktadır. TC'ye işbirlikçiliği eskiye dayanan Dr. Sait I-KDP'nin yönetim kurulu üyesiydi. Lak-2 ve Şemdinli'ye yakın Leca-Hayate kamplarının sorumluluklarında bulunmuştu. Bu dönemde Türk komutanlarıyla devamlı ilişkilerindeydi. 1985-87 yılları arasında birkaç ARKG gerillasının şehit edilmesi nedeniyle da TC'ye teslim edilmesi doğrudan rol üstlendi. 1988'de TC'ye işgindi ve Kürt mütceli kamplarında çete örgütlenmelerini başında yer aldı. Bu hainin yanısıra I-KDP'li Zeyvan ve Salman Sindi de hem mütceli kamplarında mütceli örgütlemeye ve mütceli Irak'a geri gönderme faaliyetinde, hem de somürgeciler Güney Kırkura ve Uludere'ye yakın Güney Kürdistan topraklarında yaptıkları operasyonlarda doğrudan yer alıyordı.

Son çarpışmada da bu hainler düşmana yol gösterme ve destek olma konusunda üzerlerine düşen yapılmışlardır. Fakat düşman, gerillaları hile etme amacına ulaşamadı ve ağır bir darbe aldı.

Muş'taki Kürt mütcelileri protesto eylemi yaptı. Müş'te kamplarda bulunan Kürtler valilik binasına yürüdü. Protesto eyleminde saldıran Türk askerlerinin açtığı ateş sonucu, 4 kişi öldü, 9 kişi de ağır yaralandı. TC'nin denetiminde bulunan mütceli kamplarındaki Kürtler, ancak esirlerle reva görülebilecek yaşam koşullarında tutulmaktadır. Kamplarda her türlü insanlık dışı uygulama egemen hale gelmiştir. İnsanlarımız Irak'a dönmeye zorlanmaktadır. Bunun için, Irak askerlerinin kamplarda Türk yetkililerine ortak faaliyet yürütmelerine fırsat tanımıştır. Kamplara giriş-çıkışları yasaklamakla geriletilmektedir. Açıklan, köyü yaşamı koşullarından, salgın hastalıklardan çok sayıda insan öldü. Bu uygulamalar sonucu, birlerce Kürt insanı Irak'a geri dönmek zorunda bırakıldı. Irak'a doneleni ise bekleyen tek şey ölüm ve çöle sürgündür. Uluslararası Af Örgütü, geçtiğimiz günlerde yayınladığı bir

yayınımız sürdürmekte kararlı olduğumuzu duyuyorum ve halklarımızın en doğal haklarından biri olan habersizmeye getirilen bu engellemeler karşısında demokrat tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyorum."

Kapatma kararı ardından, Halk Gerçeği gazetesi ve 2000'e Doğru dergisi yetkilileri, yayı hayatlarına yeni isimler altında devam edeceklerini açıkladılar.

Somürgeciler özel savaş uygulamalarının bir parçası olan, devrimci-demokratik basının susturulması çabası, somürgecilerin diğer tüm uygulamalarında olduğu gibi boş çıkmaya mahkumdur. Tüm gerçeklerin yanısıra özellikle de Kürdistan'da yaşanan gerçekleri dünyadan ve halklarımızdan gizlemeye çalışan somürgeciler, bununla ıkmazlarını ve tükenmişliklerini belgelenmekte öteye bir sonuç elde edemeyeceklerdir. Yakıcı gerçekler şu veya bu biçimde, ama mutlaka önlerinde çettiği aşpı halka ve kamuoyuna ulaşmanın yolunu bulacaktır.

GÜNEY-BATI EYALETİ MEKTUBU

Sağlam döşeli siyasal-örgütsel zeminde gelişen gerilla mücadelemiz, Güney-Batı Eyaleti'nde hızla yükseliyor

Kurdistan'ın Türkiye ile sınır bölgesi olan Güney-Batı Eyaleti, Antep, Maraş, Adıyaman, kısımları Malatya ve kısmen de Urfa illerini kapsamaktadır. Eyaletin sosyal, ekonomik, coğrafik konumu genelde Ortadoğu, özellikle Türkiye-Kurdistan konjonktüründe stratejik bir öneme sahiptir. Bu öneminden dolayı tarih boyunca yabancı güçlerin saldırılarına ve egemen olma çabalarına maruz kalmıştır. Bu bakımdan denilebilir ki, gerek doğudan Arap sömürgecileri, gerekse batıdan koloni Roma İmparatorluğu'ndan günümüzün emperyalist sömürgeci devletlerine kadar bütün güçler, ancak Güney-Batı Kurdistana topraklarını egemen olma Kurdistan içlerine yayılabilmişlerdir. Dolayısıyla bu alan, doğu ile batı arasında bir kapı ve önemli bir kopru durumundadır. Hatta Avrupalı emperyalist güçler, Ortadoğu ve Üzokdoğu'ya açılmaya hazır oldukları bu hattı kullanmış ve sürekli kendi denetimlerini tutmak istemişlerdir. Hindistan'a kadar uzanan unlu İpek Yolu, yüzlerce yıl Ortadoğu ve Üzokdoğu'nun zenginlik hazinelerini Avrupa metropollerine taşımadır kol oynamıştır. Türk egemen sınıfların Anadolu'da bir güç olarak ortaya çıkışından günümüze kadar sürdürdüğü yaklaşım, Avrupalı emperyalist güçlerden daha da gaddar ve keskinlik fiili denetim gücü olarak tarzındır. Üzileşimden önce coğrafik, kesit üzerinde, tarih boyunca hukum süren gerek de egemen güçlerin kendi aralarında ve gerekse başı güçleri hakimiyet arandığı büyük savaşların nedeni budur. Bütün emperyalist-sömürgeci güçlerin bu konudaki yaklaşımını formüle etmek olursak "Ortadoğu'ya egemen olacak için Kurdistana'nı egemen olmak gerek, Kurdistana'da da egemen olmak için ise Güney-Batı Kurdistan, Antep, Maraş, Urfa, Adıyaman ve Malatya topraklarına egemen olmak gerekir".

Bu pratik yaklaşımın etkileri hala çok canlı olarak yaşanan somut bir örneğini vererek, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşının sona ermekte olduğu yıllarda, galip devletler güçleri hızla toplanmaya yönelik ve hakimiyetlerini kaleden kendi ekonomik-siyasal çıkarlarına uygun uzadıkları plan ve projeleri geliştirdiler. Bunlardan en önemlilerinden birisi de, myadını doldurmuş olan Osmanlı İmparatorluğu'nun egemen bir güç olarak tasfiye olmasından sonra, Kurdistan halkının iradesine bir hancı gibi saplanan emperyalistlerin ülkemiz topraklarını kendi aralarında bölüşümeye projesidir. İngiltere ve Fransa başta olmak üzere galip devletler Kurdistan'ın üzerine yürürler. Bu emperyalist saldırının en önemli cephesi Urfa, Antep ve Maraş yönünde başlatılır. Fransız işgal ordularına karşı çıplak elleri, zaptedilemez yürekli ve bukulmez iradelerinden başkaları saldıran ve savunma aracıyla sahip olmayan Urfa'nın şahni, Antep'in Gazi, Maraş'ın Kahraman halkı sonunda dünyaya galip gelmiş olan üç gücün bir olan Fransız ordusunu bozguna uğrattı ve Kurdistan topraklarını emperyalist işgal ordusundan temizler.

Evet, Kurdistan halkı, bu üç direniş belidemi şahsında dünya hakimiyetini baş düşmanı emperyalist ordulara karşı böylesine kahramanlıkla yararak zafer elde ederken, ote yandan bu zaferin siyasi sonuçlarını kendi bir örgütlenmeye kavuşturacak ve yayılabilirliği dünyanın özgür halkları arasında fiyili temsiliye ulaşacak subjektif plandaki doğru bir önderlik, ideolojik-politik çizgi merkezi

ve modern örgütlenmeden yoksundur. Sonuçta; bir halkın kaderini değiştirici devrimler bir gelişmeye yol açacak kadar önemli olan bu gelişme, son tahlilde Kurdistan'ın yeni bir egemen gücün hakimiyetine girmesine, sonuçlarıyla kendisinin inkarı ve imhasını temel yaklaşım olan TC'nin doğmasına yol açmıştır. İşte o bilinen TC'nin kuruluşu, en önemli bir yönüyle Urfa, Antep, Maraş halkının kahramanca direnişleri sağladığı zaferin Türk egemen güçleri tarafından, son derece hak-siz, inkarcı, entrikacı bir temelde gasp edilmesiyle gerçekleşmiştir.

Sömürgeci-faşist TC'nin ortaya çıkmasında genelde Kurdistana'nı, özellikle Güney-Batı Kurdistan Eyaleti'nin böylesine belirleyici rolü olukken, kemalist Türk burjuvazisi, kiyyuzlu, sahtekar ve inkarcı bir yaklaşımla gerçekleri çarpıtarak Urfa, Antep ve Maraş direnişlerinin kendisi en önemli olduğuna, Kurdistan diye bir gerçekliği olmadığını iddia etmiş ve Kurdistan halkının kendisini için arzetdiği potansiyel tehlikeyi benafet etmek için devlet kuruluşu henüz iskelet halindeyken bütün vahşetleri Kurdistan halkının üzerine yürütmüştür. Politik yaklaşımın odakları, Kurdistan halkının sömürgeleştirilmesini oturtan TC, 1925-1949 yılları arasında yüz binlerce insanı Dersim, Ağrı, Zilan, Kocgiri, Genç-Palü-Hani vb. alanlarda barbarca katlettiğinden, Güney-Batı Eyaleti halkına da fiziki katliamların çok daha tehlikeli olan beyaz katliamları dayatmıştır. Bu ta yıllarda burjuvaların feodalite teslim alması ve işbirliği yapılmış, özellikle, sömürgeci asimilasyon kurumları, sömürgeci amaçlı kentleşme, yokuşbekeşi, askeri garnizonlar ve diğer kurumların temeli atılmıştır. Tarihini bu kesitinde Kurdistana'nın iş merkezlerinde oluk oluk kan katliamları, Güney-Batı Eyaleti'nde yürütüldüğü esas politika özümsemeye olmuştur. Özümsemeye politikası, bir yandan adı geçen devlet kurumları geliştirilirken, bir yandan da Kurt nüfusunun süzülmesi ve Türk nüfusunun Kurt topraklarına iskan ettirilmesiyle sağlanmıştır.

1970'li yıllara gelindiğinde, genelde Kurdistana'da, özellikle Güney-Batı Eyaleti'nde daha yüksek oranda ekonomik, siyasal asimilasyon, özümsemeye, Türk uluslaşması (Kurt uluslaşmasının dümura uğratma temeline) ve Türk sömürgeçliğinin Kurdistana'da kurumsallaştırıldığı görülmüştür. Adı geçen sahalarda, kurumlarıyla sömürgeçliği oturtulması, diğer dış etkilerin yanısıra esas olarak da objektif temellerin oluşturmaya, modern bir ulusal kuruluş hareketinin iç dinamikleri ortaya çıkırmış. 60'li yıllardan itibaren başlayan bu süreç 70'lere doğru iye yoğunlaşmış ve subjektif dinamiklerin ortaya çıkmasına bir bakımdan önemli temel oluşturmıştır. Eski kapalı feodal toplum yapısının ayrışarak sosyal sınıflara bölünmesi, bu bağlamda çağın en devrimci sınıfı olarak proletaryanın doğuşu, ulusal-sınıfsal kurtuluş hareketinde temel itfak gücü olarak yokluğu köylülüğün, köylülüğün iç çözümlerine nüfuzusunun belkemiğini oluşturan kadar belirgin olarak netleşmesi, yine ulusal kurtuluşta öncülüğün etkili bir ögesi olarak aydın gençliğin ortaya çıkması gibi gelişmeler 70'lerden itibaren Kurdistan'ın kaderini değiştirecek temel faktörler olarak görülmüştür.

Bu üç faktörün en çok netleştiği zemin, Güney-Batı Eyaleti'nin kapsayan bölgelerdir. 1970'lerden itibaren

ren Kurdistan'daki bu objektif zemin üzerinde; başta Vietnam devrimi olmak üzere genelde ulusal kurtuluş hareketlerinin peşpeşe zaferine ulaşmasının yarattığı etki, Devrimci-demokratik hareketlerin radikal gelişimi, marksizm-leninizmin gençlik platformlarında yoğunca tartışılması ve yine dünya, Türkiye ve Kurdistan'daki siyasal ortam gibi elverişli koşulların da etkisiyle, PKK hareketinin subjektif planda embiyonyon oluşur. 1973-75 döneminde teorik birikim ideolojik bir formasyon kazanmasıyla ülkeye yönelen Kurdistan devrimcileri, 1976-77 yıllarında Güney-Batı Eyaleti'nin ulusal kurtuluş mücadelemizin stratejik önemde gelişim arzettirdiği bir alan haline gelirler. Parti çekirdeğimizin Güney-Batı Eyaleti'ne atıldığı bu rol tesadüfı olmayıp tamamen bu alanın taşıdığı sosyo-siyasal özelliklerden kaynaklanmaktadır. Başta Parti Önderliğimiz olmak üzere, Haki, Kemal ve diğer önder düzeydeki bütün yoldaşların fiili çalışmasıyla, partileşme sürecine girdiğinde büyük bir potansiyel birikim sağlanmış, düşmanın en çok özümsemeye çalıştığı bir alanda, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin işçi, emekçi, köylü ve diğer bütün halk kesimleri içinde yer edip kitleleşerek gelişme göstermiştir. 1977'ere gelindiğinde, mücadelenin ulu geneline ulaştığı boyut ve düşmanın karşı-devrimci saldırılarının düzeyi partileşme zorunluluğunu bütün yakıcılığıyla gündeme getirmiş. 27 Kasım 1978'de ilk zirvesiyle Partimiz PKK'nın kuruluşu gerçekleşmiştir.

Gerek Parti kuruluşu öncesinde ve gerekse sonrasında proleter kökenli kadroların yoğun olarak ortaya çıkmasında, adeta cephesel bir esprisyle Parti çizgisinin etrafında kitle-siyasi orduların oluşmasını sağlanmıştır, sömürgeci siyasal sistemin bir bakımdan işlemez kılınmasında Güney-Batı Eyaleti önemli bir yer tutmuş; Kurdistan genelini etkileyecek düzeyde bir rol oynamıştır. Bu dönemde, ulusal kurtuluşu esprisine gençlik boykotları, işçi sınıfının sendikalar örgütlenmeleri ve grevler, köylülüğün arazi aranda savaşımına katılması kitleleri siyasi yürüyüş ve mingtonların yanısıra önde çekirdeğin devletin silahlı gücüne karşı yürüttüğü silahlı savaşımı ile birbiri destekleyen ve tamamlayan bir gelişme temposu tutulmuş; devletin kurumları ve fiili otoritesi önemli oranda paçavraya çevrilmiştir. Yine bu dönemde, onlarca devrimcinin şahadetini ulusal kurtuluşu gelişimine hayat süsü olmuş, onun köklesmesini sağlamıştır.

İşte bu koşullarda gerçekleşen 12 Eylül faşist darbesi, ana hedef olarak ölüme, Partimize ve onun önderliğinde ayağa kalkın halkımızı ezme-yi koymuştur. Bu nedenle Kurdistan boynun daha yeniden işgal edilirken, askeri-faşist terör bir kasırga gibi estirilmiştir. Güney-Batı Eyaleti'nde de faşist terör silindirden altından geçirilmeye neredeseyse bir fert daha bırakılmamıştır. Özellikle Partiyi aktif destek sağlayan, mücadele saflarında arkadaşların yakınırlar, şehit ve tutuklu çevreleri, özel savaş siyasetinin "özel" yöntemlerine talı tutulmuş ve Parti karşıtı bir konuma düşürülmek istenmiştir. Bu amaçla salt işkence, tutuklama, yer yer katletme ile de yetinilmeyerek, daha çok da komploculuk ajanlaştırmaları, depolizasyon etme, yurtdışı ve metropol alanlara gönderme, sömürgeci yoz kültür-halk anlayışını geliştirme ve Yöntemler doğrudan özel savaş kurmay-

ların önderliğinde köy köy geliştirilmiş ve her fert bu karşı-devrimci açın gücüne düşürülmek istenmiştir. Pazarcık, Adıyaman, Antep gibi alanların pilot bölgeleri seçilerek, bu siyasetin önemli oranda ve farklı farklı yaklaşımlarla yürütüldüğü konduğuna, yer yer mesale de alındığına söylemek mümkündür. Örneğin; bir Adıyaman ve İslahiye bölgelerinde görüldüğü gibi, komploculuk, ajan-muhbir açılı geliştirilirken, genelde Maraş bölgesinde kültürel-ahlaki çökertme ve Avrupa'ya sürmek had safhadadır.

Ote yandan, 12 Eylül faşist darbесinden sonra da devrimci cephe meydana gelen değişimler, gelişmeler vardır. Bunlar, Partimize süreci ve alana fiili müdahaleleri, ilke düzeyinde gelişen Parti mücadelemizin alan üzerindeki etkileri, zindan direnişleri, 12 Eylül öncesindeki mücadele sürecinin sağladığı güçü siyasi temel, bu temelin hayat süsü ve harcı şehitlerin kanı... bu gibi belirleyici faktörlerin kaynamaklan gelişme ve değişimlerdir. Son 10 yıldaki devrimci cepheye gerçekleşen gelişmelere de değinmek yerinde olacaktır.

Partimizin II. Kongresi ile tamamlanan geril çekime taktiki sonrasında, 82 sonlarından itibaren yeniden ülkeye dönüş hareketi gerçekleşti. Bu taktik doğrultusunda Parti güçlerimiz, ülkünün dört bucağında silahlı propaganda grupları esprisıyla görevlendirilmiştir. Güney-Batı Eyaleti'nde de 83'den beri oncu grupla mücadele edilir. Grup bünyesinde provokatif ajan birliği unsuru birçok engellemeleriyle yüz yüze gelen bu ilk Parti müdahalesi sonuozsuz kalmış. 84'terde başka bir müdahale gerçekleştirildi. Çapışmaların henüz on hazırlık aşamasındayken düşmana girilen bir çatışmada değeri için Parti militanı (Faik ALAĞÖZ ve Ali Rıza SÖYLEMEZ) şehit düşer. Sonuçta, adı geçen müdahale de rolünü oynamadanda darbe alır. 85. yılında Sabri GÖZÜ-BÜYÜK yoldaşın komutasında gerçekleştirilen yeni dönem müdahalesi ise, henüz yoldaşın, hareket tarzı ve arazi-alan koşullarının elverişsizliği sonucu Bozova'da düşmanla girişilen bir çatışmada beş militanın kahramanca direnerek şehit düşmesiyle sonuozsuz kalmış. Aynı yılın sonlarında Mustafa ÖMÜRCAN yoldaşın komutasında yeni bir müdahale gerçekleştirildi. Aralarında M. Emin TAŞTAN yoldaşın da bulunduğu birim çalışmasıyla, 1985 sonlarından 86. baharına kadar Adıyaman'da onemli oranda devrimci gelişimin yaşandığı bir mücadele ortamı konur. Gerek Parti otoritesinin tesdi edilmesi, gerek yeni adayların alınması ve gerekse etiyemlik teminde köçmenmeneyerek bir gelişme yaşanır. Bu gelişme sürecinin arka planında Kahta'da meydana gelen bir çatışmada verilen kayıplar, yaşanan bazı tahliisizlikler ve ardından Parti taktiklerinin gerisine düşen bir çatışma tarzının ortaya çıkması sonucu, bu alandaki Parti gücümüz giderek bir daralma durumuna yarar. Düşmanın bu zayıflıktan yararlanarak başı ajan unsurları sızdırması, bazı işlişleri düşürmesi, açtıkları ajanlık ve komploculuk ajanlığı geliştirilmesi sonucu, buradaki Parti birimimizin çapışmaları ve hareket tarzı önemli oranda değışir olur. Yaşanan taktik değişikliği ve daralma durumuna Partinin sık sık müdahaleleri gerçekleşir. Bunlardan ilki, yine Mustafa ÖMÜRCAN yoldaşın komutasında, siyasi ve askeri yönden yetkin bir donan-

nima sahip bir grubun 87 baharında gerçekleştirildiği müdahale girişimidir. Ancak grup henüz Adıyaman'a adım atarken ihbar edilir ve meydana gelen ihdetti bir çatışma sonucu beş militan şehit düşer. 88 baharında ajan çetelerin kurdukları bir komplo ve ardından ihbar sonucu Hırsan YÖRÜLMAZ, Mehmet ALAĞÖZ, Kenan ÖZÇAKMAK, İsmet ÇELİK ve İlmaz... yoldaşlar şehit düşerler. 88 Ağustos'unu yine bir komplo ve grup içindeki ajanların işbirliğiyle Mehmet Emin TAŞTAN, Mehmet DEMİR ve Mehmet Ali KAHRAMAN yoldaşlar şehit düşerler. Kısa süre sonra ise yine komplo sonucu Mehmet Hanit KAYA yoldaş şehit düşer. Böylece, düşmanın "özel savaş" yöntemlerine ve bu temeldeki çetecilik, ajan-komploculuk ve sızma faaliyetlerine karşı esas olarak Parti çizgisi ve örgütsel işbirliği sisteminde uygun yürütülmesi bir çalışmanın sonucunda kendi imhasına yol açmakla öteye gidemeyeceği gerçeği somutlaşmış bir gerçeklik ve eyalette Parti örgütünün yıllarca örgütsel bir temele kavuşmuşuyşın ana nedeni budur. Bu olumsuz faktörü tamamlayan tahliisizlikler ve diğer objektif etkilerden de etkilenen Kurdistan genelinde yaşanan ulusal kurtuluşu savaş, en çok yozlaşmışlar gerisi bir zeminde yıllarca gelişmektedir. Yine, her ne kadar Adıyaman özgünlüğü Parti güçlerimizin sürekli varlığı sözkonusu olmuşsa da, adı geçen hata ve yetersizliklerden dolayı, bütün eyaleti kapsayan bir yoğunlaşmaya kavuşmamıştır.

Parti tarihinde ve ülkenin hiçbir alanında eşine rastlanmayacak bu duruma Partimiz 89 yılında yine bir müdahalede bulundu. Kurdistan ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı "Halk Demokrasisi İnşa Süreci" ve bu temelde "İkili İktidara Döğüş" şiarı gereğince, ilke geneline "özel savaş" uygulamaları bir bakımdan çoktekmek Güney-Batı Eyaleti Parti örgütümüzün de en acil ve en temel görevi durumundaydı. Derinleşmiş Parti Çözümlemeleri teminde gelişme, bugüne ve geleceğe ilişkin perspektifleriyle devrimin bütün sorunları, görevleri ayrıntılarına kadar netleştirilmiş ve sorun, çözümümüzün militan devrimciyi yetkin bir uygulamaya ile tarihi rolünü icra etmesi sonunuydu. Bu temelde Güney-Batı Eyaleti'ne yapılan 89 müdahalesi grubu nicelik ve nitelik olarak yetkin bir bileşime, Parti tucresüne ve tarihi sorumluluğaya sahipti. Bu müdahaleyle eyaleti kapsadıkları bütün bölgelere ulaştığı ve 89 yılı boyunca yoğun bir siyasal-örgütsel mücadele yürüttüldü. Dönemin taktiki önünde engel teşkil eden ajan-muhbir ögesi netleşti ve nitelik olarak sınırlı da olsa tasfiye edildi. Böylece eyalet düzeyinde geliştirilen merkezileştirilmesi ve bölgelerin koordineli suv ve idaresi gerçekleştirilmiş oldu. Düşmanın beklentileri, umutlarıyla baş vurduğu taktikler iyi boyunca boşla çıkardılar. Sonuçta, özellikle siyasal-örgütsel alanda kazanan Partimiz, kaybeden düşman oldu.

1990 yılında girenken; önemli kazanımları korumak, 90 Bahar Altılımla gelişliğini ve derinliğini hızla artırarak girmek ve gerillanın kuruluşunu eyalet düzeyinde güçlü bir temel üzerinde yükseltmek görevleri vardı. Düşmanın ise, 89 yılı boyunca yakettiklerini telifi etmek için bütün umutlarını kısa bağladı. Manevra imkânlarını daralttığı bir sezonda Parti güçlerimizi imha etmek için yoğun operasyonları girişti. Ancak daha çok da ya-

AYAKLANMA, TOPYKÜN ÖRGÜTLENME VE GÜNLÜK EYLEMDİR

Newroz ayında itibaren Orta Kürdistan'da başlayan halk ayaklanması Kürdistan'da yepyeni bir durum yaratmıştır. Bu, hem faşist-sömürgeci savaş açısından, hem de ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından boydirdir. Faşist-sömürgeci rejim, yurttuğu öze karşı daha da geliştirecek, içte ve dışta yeni özel savaş taktiklerine başvurarak, bunların hepsini darbe niteliğindeki yeni kamanelere kavuşturup devletin tüm gücünü harekete geçirecek. Kürdistan'daki yeni devrimci gelişmelerin önüne geçmeye, bunların kontrolü altına almayı ve sınırlandırmayı amaçlamaktadır. Bunun bu sömürgeci cabaları karşın, gerilla ile ortaya çıkan ve gerilla savaşına biteren kitlesel halk direnişimiz geliştirecek devam etmektedir.

Nusaybin ve Cizre'den başlayan kitlesel direniş ve buna karşı 28 Mart Kararnamesi temelinde uygulamaları konan sömürgeci saldırıların üç ayını öldürmektedir. Kepek ka-palima yuruyuşu gösteren ve sokak çarşıları aralı biçiminde başlayan kitlesel eylemlilik, topa destek boykottu ve açık grevleri biçiminde de yaratarak değışik alanlara yayılmaktadır. Kitlesel eylemliliğün yaranan ve ondan büyük güç alan gerilla savaşımı, Kürdistan'ın her tarafını kaplayarak sömürgeci rejim demvete ve halk ayaklanmasını sürekliliğün sağlamaktadır. Halk savaşı geçceğün için temel gücünü, gerilla ve halk ayaklanmalarının birliğı ve içiciliğı, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde canlı bir gerçek olarak yaşamaktadır. Haziran ayı başında bir açıklama yapan özel savaş valisi Kozakçıoğlu, 1990 yılının iç savaşında meydana gelen ırk-ıfakı çarışma ve eylem sayısını toplam 1500 olduğunu söylemektedir. Bu, günük irtalama 10 çarışma demektir. Kürdistan'daki savaşın yaşadığı gelişme düzeyinin ve ayaklanma geçceğün ön somut göstergesi olmaktadır. Zaten, özel savaş valisi de, geçen yıla göre olaylarda yuzde-kırk artış olduğunu belirtmek zorunda kalmaktadır. Bunun bunlar, sadece faşist-sömürgeci rejimin kontrol ve sınırlandırma taktiklerine ağır bir darbe vurulmuş olduğunu ve ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir atılımı başardığını ifade eder.

Çok iyi biliniyor ki, faşist-sömürgeci Türk rejimi sürekliliğün gerilla karşısında eski inkar ve imha politikasını olduğu gibi sürdürmeyeceğünü ve PKK önderliğı ile gerilla hareketinin kökünü kazıma amaçlarına kısa sürede ulaşamayacağını anlamıştır. Yıllarca uyguladığı çeşitli savaş biçimlerinin etkisi kılımsız, özellikle tüm gücünü ortaya koyarak sonuç almak istediğı özel savaş taktiklerinin 1989 yılında önemli ölçüde boşa çıkması, onu zorunlu olarak bu sonuca götürdü. Faşist-sömürgeci düşman, ortaya çıkan bir gerçek karşısında, özel savaş; daha da yetkinleştirerek gerillayı belli alanlarda ve yaygın bir eylemlilik düzeyinde sınırlandırmayı, gerillanın gerilla üzerindeki etkisini boşa çıkarmayı, partinin kitlesel örgütlenme çarşılarını ezmeyi, böylece gerillayı, dolayısıyla ulusal kurtuluş mücadelesinin kontrol altına alarak belli bir süreçte yeni etkisizleştirip yok etmeyi hedefledi. Bunun taktiklerini, planlarını, ekonomiden savaşa kadar bütün iç ve dış çarşılarını bu temelde yeniden şekillendirmeye yöneldi. 1990 yılında grekren faşist-sömürgeci rejimin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yaklaşımı esas olarak böyleydi. Ge-

nel Sekreter **Abdullah OÇALAN** yoldaş, Kasım 1989'da yeni yıla ilişkin hedefleri ve düşmanın taktiklerini belirlerken bunları ortaya koyuyordu: "...Dörtbaşı manur bir özel savaş geliştirme amacındadır, dış ve iç politikayı bunun üzerine kurmuşlardır. Gerek muhalefetin bu duruma gelirmesi, gerek içi sınıfına karşı tutumlar, hafta icazetli bir şekilde son olarak 141-142 melesinin gündeme getirilmesi, barışçı bir sol adı altında aslında silahlı devrimci sonu gelişmesini engellemek gışimlen hep bu politikanın parçalarıdır. Yeni icazetli işbirlikçi bir Kurt partisi de kurulabilir. Eğer iltihap duyularsa, bu da özel savaşın bir turedisi olarak düşünülebilir. En acil hedef olarak onlerine koydular bizim gerilla savaşımını derinliğine ve gelişliğine tutturmak, engellemektir. Milli Güvencik Kurulunu'nun önemli toplantıları diye geçen toplantısında alınan yeni kararlar dediğı, yeni Kurt politikası dediğı karar, aslında, açığa basına yansıdığı gibi, PKK'ya kontrol altına alma ve mümkünse çökertme politikasıdır. ...Bütün cumhuriyetli kulanarak, iç ve dış dayanıklılığı kulanarak, kendi kendine kendine çevirmek için elinden geleni yapacaktır. Hedefleri nedir? Belki, imha zor geçektir, ama, kontrol şarttır. İşte için canlağı noktası burasıdır."

Düşünün için, eğer bu sağlamsa doğruya bağadın, yani, PKK'ya tam tasfiye edemeyecek, PKK'nın kitelleri üzerindeki etkisini tasfiye edemeyecek, o da buna bilyor. Silahlı mücadelede de tamamen tasfiye edemeyecek. Mesela, bir Bask gibi zaman zaman eylem yapabilecek, yine İrlanda'daki, Peru'daki, kısmen Kolombiya'daki ve hatta Kürdistan'ın diğer parçalarında da gibi tasfiye edilmiş bir silahlı mücadele örneğine rıza gösterebilir. Yani ıktıdan zorlamayan, özel savaşın etkisine geçektir, o adı geçen ülkelerde silahlı savaşımı etkisiz duruma getirilmiştir. Bask, İrlanda, Kolombiya, Peru, hatta Güney Afrika ve Kürdistan'ın diğer parçalarında silahlı savaşımı son derece etkisizdir. İktidarındaki, işlediğün edimesinde, çok önemli siyasi sonuçlara gitmede fazla belirsizliğı değildir. Türk Genelkurmaylığın da bize yönelik politikası budur. ... (Sarıwexbün, Mart 1990 sayısında, Sayf: 5-6)

Aynı değeriendirmede Genel Sekreter yoldaş, faşist-sömürgeciğün bir politikalarını boşa çıkarmak ve ulusal kurtuluş mücadelemizi geliştirmek için de bunları belirliyordu:

"...PKK taktiğinin en yaratıcı yönü, gerilla savaşını, içte en hayati bölgelerde hem derinliğine ve hem de gelişliğine geliştirmek... Kürdistan'da halk ıktıdan ırkabilirmek, yani siyasal ıktıdan sorununun halletmek için, sayısal ve niteliksel güçü bir gerillaya ve gerillanın doğru savaşımına mutlak anlamda iltihap vardır. İktidar sorununun, bağışımıştı sorunda mesele almak, bu dönemde mutlaka gerillanın istenilen biçimde yetkinleşmesini bağdır..."

"...Bunun için de, her şeyi yeniden düzenlemek esastır; halkla ilişkileri, savaşçı alimni, savaşçı eğitimini, komuta kademesindeki tayan ve terfii, gerilla yaşamını, moralini ve tüm bunları yeniden düzenlemek esasız üzerinde önemli durumak ve vuruş tarzımızı gücündemize esasıyla düzmeye yönelik, bizim için, ol-

mazsa olmaz kabilinden yaşamaldır. Bizi gücündemize taktiklerde daha ısrarı bir uygulama ve gücümüzü surekli savaşımına temeldir. Özellikle savaşçı daraltan, savaşı ayda-yılda birkaç eyleme indirgeyen bütün anlayışlarla savaşmalıyız ve bu savaşımımız amansız olmalıdır..."

Gelişen ve yaygınlaşan gerilla, aynı zamanda önce bölgeler, giderlek yaygınlaşan, gelişen bir halk ayaklanmasına iççe geçer. Şehirlerde ve kırsal alanlarda gösteriler, hatta ayaklanmalar kadar gidecek bir savaşın içine girmek mümkündür. Belirtilen, ayaklanmalar, kentsel ve kırsal alanlarda gündeme gelebilir ve çoğunlukla cephe-nin örgütlenmesiyle ve gerillanın korunmasıyla bu ayaklanmalar gündeme gelecektir. Bu dönemde önce bölgeleri, sonra ulusal çapta ayaklanmalar gündemdedir. Bu dönemde ayaklanma tatlıdır tutar..."

Orta Kürdistan'da Newroz'a birlikte başlayan bölgeler ayaklanma öncesi, karışıklı gücünü durumu, planları, politika ve taktikleri kısaca işte böyledir. Çok açık görülmüyor ki, gerilla bir halk ayaklanmasını mutlak şekilde zorlamak, sömürgeci özel savaşın bütün cabaları da böyle bir gelişmeyi engellemeye ve gerillayı kontrol altına almayı yöneliktir. Güç bir karşılıklı olarak kendi planlarını uygulamayı ve başarmayı kendileri için hayati önemde görmeaktedir. Hazırlıklarıdır. Kürdistan'da ayaklanma niteliğindeki kitlesel eylemler işte böyle bir ortamda gelişmiştir. Faşist-sömürgeci rejim, her ne kadar bir halk ayaklanmasını ortaya çıkabileceğün öngörse de, kendisini buna karşı hazırlasa da, istemediği bir gelişme olduğundan, hem eylem türü ve gelişliği açısından, hem de zaman bakımından neredeseyiz anı-zın yakalanmış gibidir, kitellerin büyük direnci karşısında adeta çökme olmuştur. Ancak bu durumda üre-ninden atılan sonradır ki, daha önceki hazırlıkları 28 Mart Kararnamesiyle uygulamaya koyabilmis ve birin ardından bir diğeri yeni önlemleri gündeme getirmiştir.

Newroz'a başlayan halk ayaklanmalarının düşman cephesindeki etkileri neler olmuştur? Faşist-sömürgeci rejim halk ayaklanmasını ve surekli gelişen gerilla karşısında ne yapmak istemektedir? Hangi politikaları ve mücadele taktiklerine başvurmuştur? Böylece sorulara cevap ararken, en başta belirtilmesi gereken husus, ayaklanmanın, Türk sömürgeciğün yetmiş yılı inkar politikasını kesin yıkması olmalıdır. Bu yıkımı PKK mücadelesi başından beri zaten adım adım geliştiryordu. 1984'ten beri süren gerilla mücadelesi bu konuda çok önemli mesafeler katetmiştir. Ancak genç kitellerin örgüt ve eylem alanına akması, kararı bir biçimde ulusal geçceğün ve kurtuluş istemini haykırması, sömürgeci kurşunun ve tankın üzerine bir halk olarak topyekün yuruluşu, sömürgeciğün eski inkar politikasını yürütmeyeceğün geçceğün açığa ortaya koydu. Bu gerçek karşısında bütün sömürgeci çevreler hemen yeni bir ağızla konuşmaya başladılar, sanki yetmiş yılı inkarları kendileri değilmiş gibi, hepsi de "ana dilden", "Kürtçe'nin serbest konuşulmasından" sözeder oldular. Bu ve temelde yeni projeler üretmeye yöneldiler. Kimisi İngiliz modelini, kimisi İspanyol modelini, kimisi de Irak modelini incelemeye ve gündeme getirmeye başladı. Şimdi haril haril bunlar üzerinde çarşıyor, herkes kendi modelini iyiliğinden sözedyor ve sömürgeci basını bu tür model

tarışmalarıyla dolup taşıyor. Bütün bunların özü nedir? Ana di, Kürtçe konuşulsun, ama bir şartla! Bu durum, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin, gerillanın kontrol altına alınmasını ve tasfiyesine hizmet etsin. Yani Kürdistan'da ve Türkiye'de devrim tasfiye edilsin, düzen bugünkü durumundun başınıyla kalsın, kemalist-faşist cumhuriyet kurtulsun. Hepsinin cabaları bu yöndedir ve bu ortaktır.

Genel Sekreter **Abdullah OÇALAN** yoldaşın Kasım 1989'da yapmış olduğu yukarıda aktardığımız değeriendirmeleri de açığa gösteriyor ki, faşist-sömürgeci rejimin devrimci hareketi kontrol altına almayı ve bu temelde çökertme politikası yeni değildir. En azından 1989 yılından beri şekillendirilmiş olan ve uygulamaya çarşılan bir politiktir. İşte Newroz'a başlayan halk ayaklanmasını, düşmanın bu politikasına ve bu temeldeki taktiklerine çok önemli bir darbe vurmuştur. Türk özel savaş yönetimi, gerillayı kontrol altına almayı çıkarmış, planlarını bu temelde oluştururken, genç kitellerin ulusal ve toplumsal kurtuluş için ayaklanmasını, ulusal kurtuluş mücadelesinin geniş halk kitellerini içine alması, düşmanın kontrol politikası planları için ağır bir darbe olmuştur. Bu güçlü darbenin etkisizleştirdi ki, sömürgeci düşman, eski yurtemek istediğün planlarını açığa vurmak zorunda kalmıştır. Ayaklanma, sömürgeci rejimin bu yönü onlarımleri hızlandırmış, planlarını açığa çıkarmış, yeni önlemleri gündeme getirmiş ve hepsini 28 Mart Kararnamesi'nde birleştirerek toplu bir özel savaş paketi halinde sokturmuştur. Demek ki, 28 Mart Kararnamesi, faşist-sömürgeci rejimin, devrimci hareketi kontrol altına alma ve çökertme politikasının en ileri düzeydeki taktikler toplamıdır.

Faşist-sömürgeci Türk rejimi, 28 Mart Kararnamesi ile ne yapamak istiyor? Dikkat edilirse, İrlanda, Bask, Güney Kürdistan benzeri projeler deren şeyler hep bu temelde sonuçlanıyor. Yani, pespeşe bir diğeri yeni parti kurdurtuluyor. İçte ve dışta rejimin tüm gücü devrimci harekete karşı seferber ediliyor. Bütün bunlar, kontrol ve bu temelde imha etme, yani tasfiye politikasına başarı kazandırılmak için yapılan çarşılarıdır. Düşman, 28 Mart Kararnamesiyle, kontrol ve imha politikasında vazgeçmeyi, tersine geçmeğe sadece gerillaya karşı bu politikayı uygularken, şimdi aynı politikayı ayaklanmaya, tüm halka karşı da uygulamaya düzeyinde geliştirmiştir. 28 Mart Kararnamesi'nde savaşın doruğa varılmasını olmuştur. Bu temelde gerillaya karşı yürütülen bastırma ve ezme savaşı ortadadır. Her sınıftan özel savaş kuvvetleri geliştirebilmek için her türlü çaba harcanmaktadır. Her gün "şu kadar terörist vurduk" diyebilmek için düşman her şey yapmaktadır. Sayıyı büyütmek için defalarca açılma yapılmakta, köylüler katledilmek "terörist sayısı" büyütülmeye çarşılmaktadır. Bu durum psikolojik savaştır, moral savaşın bir unsuru olarak kullanılmaktadır. Bu biçimde geliştirilen sömürgeci savaşıla gerilla zayıflatılmak, gelişliğine ve derinliğine gelişimi önlemek, yayılmasını önüne geçmek ve halk üzerindeki ayaklandırıcı etkisi kırılmak istenmektedir. Gerillaya karşı tutum, Türk özel savaşının ve onun 28 Mart Kararnamesi'nde ortaya konan planlarının esasidir. Ancak gerillanın kontrol altına alınması ve sınırlandırılması temelinde sözü edilen

projelere işlerlik kazandırılabilircektir. Faşist-sömürgeci rejim, her şeyin gerilla olduğunun, bütün gelişmelerin gerilla ile ortaya çıktığını çok iyi bilmektedir.

Temelinde gerillanın kontrol altına alınması istemi olmak üzere, 28 Mart Kararnamesi'nde, halk kitellerini denetlemeye yönelik de önemli tedbirler vardır. Bu, gerillanın desteklenmesine karşı geçmiştir de vardır. Ancak ayaklanma karşısında şimdi geliştiğimizi ve geliştiretiğimiz. Bazı çevreler, bu kararnameye "sansür ve sürgün kararnamesi" diyorlar. Yani ayaklanma, ya da ayaklanma potansiyeli taşıyan, ayrıca gerillaya destek olan kitelleri sürgün edecek, dağıtılaacak. Sansüre gerillanın ve ayaklanmanın etkisini, tüm halka yayılması engellenecek. Rejim, açığa sömürgeci psikolojik savaşın ortaya çıkmayın basına izin vermiyor. Böylece özel savaş, Türkiye'de de tasfiyesi ve geliştiğün oluyor. Mücadeleci eğitim taşıyan her insani denetim altına almak için yoğun çaba harcıyor. Bu temelde, gerillayı barlık Kürdistan'da gelişen ayaklanmalarla önlemek ve ayaklanmanın Türk halkına yayılmasını izin vermemek istiyor. Faşist-sömürgeci rejim, halk ayaklanmasını yeni bir ıktıdan olayı gününe getirdiğini ve genel bir ayaklanmanın kendini yıkıma götüreceğün çok iyi biliyor. Sansür, sürgün ve terörle halkı sıkı bir denetim altına alıp ayaklanmaya izin veremeyecek ve gerillayı ezip zayıflatarak devrimci hareketi kontrol altına almayı, yani sınırlandırarak devrimci tasfiye etmeye çalışıyor.

Ancak, ayaklanma durumuna gelişim kiteleri salt bu yöntemlerle denetim altına almak mümkün olmuyor. Kürdistan'da halk kitelleri üzerinde sömürgeciğün etkileri bitmiştir, devlet bir savaş gücü olarak ordusuya bulunuyor. Mevcut sömürgeci partiler "tabela partiler" deniyor. Demiri, PKK'nın girdiğün devlet partilerin silindirdiği ve siyaset yapmadıkları söyliyör. Bazi söze ileric, demokrat çevreler, mevcut partilerin eridirdiğün ve bir boşluk oluşturduğundan söz ediyorlar. Bunların hepsi aslında halk kitelleri üzerinde sömürgeci devrimci etkisini bitirdiğün, kitellerin devlete ve düzene karşı bir konuma geliştiğün ve ulusal kurtuluş siyasetimizin kiteller tarafından geniş olarak benimsendiğün gösteryör. Türkiye'deki emekçi kiteller de önemli ölçüde böyledir, düzenden umutları kesme ve düzen karşıtı büyük ölçüde gelişmiştir. Bu, devrim için genel bir ayaklanma potansiyelini gücünü ortaya koyuyor. İşte böyle bir ortamda, özel savaş çerçevesinde alınan tüm diğer önlemlerle birlikte, pespeşe bir diğeri parti kurdurtuluyor. TBKP, HEP (Halkın Emek Partisi) gibi partiler kuruyor, yeni kurulacak partilerin referansları ortaya çıkıyor. Bunlardan birincisi söze sosyalist, ikincisi ise söze Kürtü, yani-Kürt partisi oluyor. Birincisinin Türkiye emekçilerine hitap etmesi öngörülmüş, ikincisinin yünü Kürdistan çevnileri. Genel Sekreter yoldaşın daha Kasım 1989'da yaptığı belirlemeler, uzinden alı ya geçmeden hayat buluyor. Pekki, bunların 28 Mart Kararnamesi'ne tabi olarak çıkılması bir tesadüf müdür? Bellesli ki, hayır. Ayaklanma öncesi bunların bir kısmı cezaevindedir, bir kısmı işyeri açazaların tehdidi altında bulunmaktadırlar. Değışik parti kurumak, kendilerinin ne olacakları bile belli değildir. Ancak, artan gerilla eylemliliğı ile birlikte Orta Kürdistan'da halk kitelleri ayaklandıktan sonradır ki, tıpkı korucubası

saldırı demektir. Halk savaşı stratejisi bağli olunca, gerillayla birlikte ve iç içe gelişince, bu sürekliliği sağlamakla gerillayla da temel bir tür düşmektedir. Nusaybin ve Cizre ayaklanmasiyı başlayan süreçte gerillanın bu role üslupı ve ayaklanmaya denk düşünce başarılı bir günlük eylem çzısı tutturduğu gözlenmektedir. Günün en az on olayın meydana geldiğini bazı günlerde ise bunun otuz, kırka kadar yükseldiğini bizzat düşmanın kendisi söylemektedir. Gerçeğin bundan çok daha fazla olduğunu ve eyleme basma oranının yükseliş bulunduğunu kabul etmek gerekir. Bunlar dikkate alınırda gerilla eylemliliği üzerine fazla söylenince bir şeyin olmadığı görülür. Gerilla savaşı üzerine her türlü değerlendirmeye zaten en yetkin biçimlerde yapılmış ve gerekli planlamalarla kavuşturulmuştur. Parti Öncelikleğin yukarıda aktardığımız değerlendirmesi de gereken hedefleri göstermektedir. Daha 1990 baharında halk ayaklanmasını kasuğunca ve ayaklanma ile beslenen düşme ve gerince, gerillanın mevcut hedefleri de aşması için olanakları armış demektir. bu nedenle daha ileri hedeflere ulaşmayı da göre almak ve bunun için çalışmak gerekir. Kasaba ve kentlerdeki kitle eylemliliği henüz bazı bölgelerle sınırlı da olsa hareketi çok çeşitli maddede bile birleştiği zenginleştirerek belli bir sürekliliğe kavuşturulmuştur. Bu hareketin ve mücadelenin dev bir atılım yapması için çok büyük bir başarıdır. Kitlelerin en basit isteklerinden kin ve ofkeiden yola çıkarak silahsız basit gösterilerden sokak çatışmalarına kadar yerel ve bölgesel kitle eylemleri düzenlemek, süreli bir eylemlilik içinde kitleleri etkilemek ve daha ileri düzeylerde ayaklanmalara doğru kitleleri yürütmek bu dönem için uygundur. Kırdaki gerilla ve kentteki kitle eylemlileri birlikte, silahlı eylemlere de taşınarak ve işkenceci sömürgeci canilere bu alanlarda da rahat çalışma olanağı verememek, sanızın dönem açısından büyük önem taşır. Bu alanda önemli bir eksiklik yaşandığı gözlenmektedir. Elbette içinde bulunduğumuz dönemde kitle eylemleri ayrı şehirdeki silahlı eylemler ayrıdır ve birbirlerine karıştırmamak gerekir. Fakat, Kürdistan ve giderek Türkiye şehirlerinde uygun hedeflere yönelik silahlı eylemler hem mümkün hem de önemlidir. Ayaklanma bu tür mücadele açısından da büyük olanaklar ve çok elverişli ortam yaratmıştır. Şehirler, sömürgeci özel savaş için bir tür cephe genişliği oluşturmaktadır. Zaten gerilla mücadelesi de, düşmanın cephe gerisinde yürütülen bir savaş değli midir? Böyle bir eylemlilik düşmanın cephe gerisini sarsacak, onu büyük bir korku içine sokarak çalışma olanaklarını daaltacak ve böylece gerillanın ve ayaklanmanın gelişimi için muazzam bir hizmete yerine getirecektir. Eylem kapasitesinde bu yonde de gelişirmek, denemi büyük başarıları kazanmak için yararlı olacaktır.

Ayaklanma, en geniş kitlelerin topyekun örgütlenmesidir. Kitlelerin ayaklanırlı duruma gelmiş olmaları, devrimci siyaset bu düzeyde benimsenmiş bulunması, örgüt çalışması için eşi bulunmaz bir ortam ve olanak demektir. Böyle bir ortamda insanlara, kitlelere, devrimci siyaset benimsenmek bulun propaganda yapmak için değli, onları örgütlemek ve eyleme seferber etmek için gidilir. Böyle yapmanın her anlamı ve tutum, Parti çizgisinden bir sapma, pratik bakımdan da gevze duruma düşme özelliği taşır. Bu dönemde devrimci çalışmanın mihnet taşı, temel görevi örgüt çalışmasıdır. Parti, örgütlenmiş ve örgüt

"Partinin ve gerillanın örgütlenmesinde şu tür sorular sorulabilir: Kimler Partiye alınmalı? Kim iyi bir gerilla olabilir? Bu tür sorular anlamlıdır, çünkü Parti örgütü ve gerilla içine alınmanın birçok kistasları vardır, herkes bu tür örgütler içine alınmaz. Fakat, ayaklanmada benzer sorular sorulamaz, kimleri ayaklanma içine katmalı denilemez. Halk ayaklanmasında herkesindir, halk ayaklanmasında herkese yer vardır ve ancak böyle olduğu zaman ayaklanma ayaklanma olabilir ve gelişebilir. Lenin, delillerin, seriserilerin bile ayaklanmaya katılmaları gerektiğini söylüyor..."

çalışmasını teorik düzeyde en ayrıntılı bir tarzda açıklamış, çok çeşitli biçimlerde tüzmüş ve yönetmeliklere kavuşturulmuş, bu konuda çalışmalar ve hedefler planlanmıştır. Parti çekirdeklerinin örgütlenmesi, bu açıdan işbölümü ve özellikle şehirler için grütlik sorunu hacdinden fazla ayağılatılmıştır. Yine Halk Ordunun örgütlenmesi, Cephenin ve ona bağlı işçi, köylü, gençlik, kadın, esnaf vb. kitesel birliklerin örgütlenmesi, bunların teorik izahı, program ve yönetmeliğe kavuşturulması bizde en yetkin tarzda yapılmıştır. Elbette bunları yenilemek anlamız ve gereksezdür; sorun bu değildir, sorun bunların pratikte gerçekleştirilmesi ve örgüt çalışmasının pratikte ustaca yapılmasıdır. Her yerin, her somut durumda özelliğine uygun örgüt tarzının pratikte o yere ve duruma kurulması ve böylece insanları eyleme seferber edilmesidir. Bunlar

ve lanınması, bu temelde durumlarına göre cephenin ve kitle birliklerinin temel örgütlenmesi anlamı veya gerillayla katılması, daha da gelişmeye adanmış geliştirmek. Parti çalışmalarında görevlendirmesi, Kasaba ve şehirlerdeki örgüt çalışmaları, geçmişte edilmiş eylemleri birlikte ayaklanma döneminde işte böyle bir gelişme göstermiştir.

Başlayan halk ayaklanmaları, kentlerde çok çeşitli kesimlerin ulusal kurtuluş mücadelesine katılmakta istekli hale gelmiştir. Sömürgeçliğin gerilemesi ve çok çeşitli örgütlenme biçimlerini olanaklı kılmıştır. Çeşitli aydın, memur vb. çevreler, durumlarına uygun bir örgütüllüğe mücadeleye katılmak istemektedirler. Güzel örgütlenme yanında, giderek çeşitli biçimlerde yarı-legal, legal örgütlenme olanakları da gelişmektedir. Her kesimi durumuna uygun bir or-

çok çeşitli örgüt ilişkileri içine almak ve örgütllü hale getirmek fazla zor değildir. Bu konuları değerlendiren, Parti Öncelikleğin, şunları belirtmektedir:

"Birçok yan çitli biçimler olarda sözkonusu olacaktır. Hiç siyasi amaçlı olmayan örgütler, bayagi, ortak ekonomik bir tür, bir dayanışma demerğı önemi bir iş görümlü. Aile örgütleri yaratılabilir. Bütün bunlar fabrika temeline de olur, okullar, mahalleler, daha göçmen işçiler temeline de olur. Kısacası, nerede kitle orada örgüt ilkesine göre her yere ulaşılır. Halk örgütüllüğü birer yasaştır. Halk birliklerini geliştirmek, bir gerillayla geliştirmeye, bir çekirdek örgütlenmesini geliştirmeye benzer. Konunu biraz legal olan, güzi ve açık çalışmayı iyi becerenlerin, 'düzün kurumudur' diyerek sektörleri düşmeyen, gerektiğinde düşmanın istihbarat örgütünde bile çalışmayı ve çalıştırmayı bilen, siyasette hiç ilgisi olmayanları bile hem de onlara farketmediren örgütllüyü yönetmesini bilenler çok yararlı iş yaparlar. Bayagi bir işçiler yuğuna, onları ilgilendiren birçok nedenle yakaşarak, seviyelerine göre onları biraraya getirebilir. Hemen 'PKK'nin ilkesi budur, kabul et ve örgütlen' demek şart değildir. Hayır, buna hiç gerek yoktur. Küçük bir haksızlık, hatta basit bir istek, bir abhapaçavuşluk bile bu iş için araç kullanılabilir." (Serzavûn, Nisan 1989 sayısı, sayfa: 19)

Halk eylemi almak ve sömürgeçliğin karşı mücadele ettirmek tek doğru devrimci tutum ve temel görevdir. Sömürgeçliğin karşı olmak ve ulusal kurtuluş mücadelemize hizmet etmek koşuluyla her türlü örgüt ilişkisi ve biçimi, ne kadar gevşek ve legal olursa olsun, önemli hizmetleri yerine getirebilir ve temel aile uygulamamız gereken bir yaklaşımdır. Dernek, sendika, kooperatifi gibi örgütler kurmak veya var olanları girmek, insan hakları veya bağımsız gruplaşmaları gibi yarı-siyasi legal oluşumları yaratmak, uygun koşullarda yapılsa örgütlenmemizi gerektirebilir. Lenin, bunlara, partiyeye yaslanan örgütler diyor. Ve mümkün olduğu oranda gelişmelerinin gereğinden çok ediyor. Gelişmeler öyle gösteriyor ki, Kürdistan da bu tür koşullar giderek daha çok olgunlaşıyor. Faşist-sömürgeci rejim, HEP gibi geriden kumandalı partiler kurdurtarak, dil serbestliği tanıyarak bağımsızlık ve özgürlük hareketi, mizden kitleleri uzaklaştırmak istiyor. Biz de, böyleleri örgütlenmeler geliştirmeliyiz ki, kitlelerin düşmanın peşine takılmasını önleyebilmiz, sömürgeçliğin bu tür oyunlarını da başlarıyla etkisiz kılalım. Bu konu, güncel planda oldukça acil ve önemli hale geliyor, bu nedenle pratikte bir an bile geç kalmamak gerekir. Kade ki, kitleleri örgütlemeye biçimi çok çeşitlidir, eğer biraz yaratıcı olursanız kentin geniş kitlelerini

alanda da sömürgeci yönetim işlemleri kılınca bu organların işlevi ve egemeliği güçleşecektir. Birçok yerde kitleler sömürgeci yönetimi tamamen dışlamış ve ondan kopmuşdur. Bu tür yerlerde sömürgeci ordu varlığını sürdürde de, halkın yaşamını ve savaşmasını halk komitelerinin yönetimine kavuşturmak hem mümkün, hem de gereklidir. Bu, tamamen pratik örgüt çalışması sorunudur. Ve örgütsel faaliyetimiz bu temelde geliştiğimiz vazgeçilmez bir görev durmaktadır.

Parti Önderliği, daha 1989 yılı sonunda, 1990 yılının hedeflerini çizerken, "her şey yeniden düzenlemek esastır" belirlemişti yapıyor. Bu belirleme anlamı ve önemi Newroz ayaklanmasi ile çok daha net olarak açığa çıkmış ve gerçekleştirmesi acil ve hayati bir durum kazanmıştır. Şimdi maddemiz bir partiyi oluşturma mücadelesi, öncünün savaşı düzeyinde bir gerillayı oluşturma mücadelesi değildir; hayır, bunlar gerçekleştirilmiş ve halkın ayaklandırılması sürecine girmiştir. Dönemin özelliklerini iyi kavramak ve işbölümünü dönemin görevlerine uygun olarak geliştirmek gerekir. Bu nedenle, gerilla savaşını tamamen veya büyük çoğunlukla Parti kadrolarına dayandırmaya ve öncünün savaşını niteliğinde tutma ateli geride kalmıştır; gerillayı ayaklanan kitlelerin gücüne dayandırmak, yeni savaşçıları beslemek, Parti kadrolarını gerilla savaşını yönetmek görevi alanların dışında bütünüyle örgüt çalışmasına seferber etmek gereklidir. Parti Önderliği, büyük bir ongunlukla önceden gereken belirlemeyi yapmış ve görevi ortaya koymuştur. Bütün Parti organlarının buna göre zamanında kendini yeniden düzenlemesi, mücadelenin ve görevlerin gelişimine göre işbölümünü yetkinleştirme ve Parti gücünün en etkin bir tarzda çalışır hale getirilmesi zorunludur.

Ülkemizin ve bölgemizin tarihi, sonuç veren halk hareketleri dernehi bakımından son derece kırsırdır. Zaman zaman çeşitli biçimlerde ayaklanmalar ortaya çıkmışsa da, bunlar başarıya ulaşmamış ve önemli silahlı sonuçlar yaratamamışlardır. Ortadoğu'da siyaset çoğunlukla saraylarda ve ordu içinde olmuş, temel siyasi değişiklikler darbelerle ortaya çıkmıştır. Son olarak Filistin halk ayaklanmasında da tasfiye olmuş bir silahlı mücadele üzerinde ortaya çıkmış olan bir harekettir ve tamamen bu durumun özelliklerini bünyesinde taşımaktadır. Yakın geçmişte meydana gelen bir hareket olan İran halk ayaklanmasi, belki de Ortadoğu tarihinin en görkemi halk hareketidir. Bu hareketin deneyini incelemek, tecrübelerini ortaya çıkarmak ve bunlardan yararlanmak bizim için de son derece önemlidir. Şahlihi yılan başkaldırı, Kürdistan'daki halk ayaklanmasi için, birçok bakımdan öğretici dersler, deney ve tecrübeler doludur. Silahlı çok az kulanen ve büyük ökude nefeslerine dayanan İranlı milyonlar ABD'nin Ortadoğu'daki bir numaralı jandarması olan Şahlik despotizmini bir yili gibi bir süre devam eden görkemi kitle eylemliliği pampaçarak etmeyi ve tanhe görmeyi başarmışlardır. Şahlik monarşizmi bile geride bırakan bir despotizm olan ve ABD'nin ve NATO'nun Ortadoğu'daki karakodu durumunda bulunan faşist Türk sömürgeçliği yerde bir etmek de, siyasi ve silahlı ayaklanmasını sürekli geliştin doruğa çıkararak olan Kürdistanlı milyonların eseri olmaktadır. Zaman bu yonde işlemedir ve yakın gelecek bu eylemin görkemi gücüne dolu geçecektir.

"Ortadoğu'da siyaset çoğunlukla saraylarda ve ordu içinde olmuş, temel siyasi değişiklikler darbelerle ortaya çıkmıştır. Son olarak Filistin halk ayaklanmasi da tasfiye olmuş silahlı mücadele üzerinde ortaya çıkmış olan bir harekettir ve tamamen bu durumun özelliklerini bünyesinde taşımaktadır. Yakın geçmişte meydana gelen bir hareket olan İran halk ayaklanmasi, belki de Ortadoğu tarihinin en görkemi halk hareketidir. Bu hareketin deneyini incelemek, tecrübelerini ortaya çıkarmak ve bunlardan yararlanmak bizim için de son derece önemlidir. Şahlihi yılan başkaldırı, Kürdistan'daki halk ayaklanmasi için, birçok bakımdan öğretici derslerle, deney ve tecrübelerle doludur..."

önceki koşullarda da vardı ve biliyoruz. Fakat, ayaklanma olayı örgüt çalışması açısından da yeni özellikler yaratmıştır, bunların tam olarak görülmesi ve uygulanması gerektirir. Partinin ve gerillanın örgütlenmesinde şu tür sorular sorulabilir: Kimleri Partiye almalı? Kim iyi bir gerilla olabilir? Bu tür sorular anlamlıdır, çünkü Parti örgütü ve gerilla içine alınmanın birçok kistasları vardır, herkes bu tür örgütler içine alınmaz. Fakat, ayaklanmada benzer sorular sorulamaz, kimleri ayaklanma içine katmalı denilemez. Halk ayaklanmasi herkesindir, halk ayaklanmasi herkese yer vardır ve ancak böyle olduğu zaman ayaklanma ayaklanma olabilir ve gelişebilir. Lenin, delillerin, seriserilerin bile ayaklanmaya katılması gerektiğini söylüyor. Ve gerçekten de önemli işler yapılabılır, en azından sömürgeci yasakları ihlal etmek, sömürgeci işleyiş uğraştırmak gibi hususlarda bunlara bile iş yaptırabilir. Halk ayaklanmasi örgütlenmiş örgüt çalışmasının kapsamı işte böyledir. Halk ayaklanmasi birliklerinin örgütlenmesinde günlük, saatlik bir iştir, bir örgütü içinde birçok ayaklanma birliğı örgütleyerek bir kitle eylemini hazırlayabilir. İnsanlar, böylesi dönemlerde daha çok kitesel eylemler içinde eğitilir ve tutunur. Her firsatta kitesel eylem, bunun için halkın birliklerinin örgütlenmesi, böyle bir mücadele içinde insanların eğitilmesi

gütlülük içine almak ve sömürgeçliğin karşı mücadele ettirmek tek doğru devrimci tutum ve temel görevdir. Sömürgeçliğin karşı olmak ve ulusal kurtuluş mücadelemize hizmet etmek koşuluyla her türlü örgüt ilişkisi ve biçimi, ne kadar gevşek ve legal olursa olsun, önemli hizmetleri yerine getirebilir ve temel aile uygulamamız gereken bir yaklaşımdır. Dernek, sendika, kooperatifi gibi örgütler kurmak veya var olanları girmek, insan hakları veya bağımsız gruplaşmaları gibi yarı-siyasi legal oluşumları yaratmak, uygun koşullarda yapılsa örgütlenmemizi gerektirebilir. Lenin, bunlara, partiyeye yaslanan örgütler diyor. Ve mümkün olduğu oranda gelişmelerinin gereğinden çok ediyor. Gelişmeler öyle gösteriyor ki, Kürdistan da bu tür koşullar giderek daha çok olgunlaşıyor. Faşist-sömürgeci rejim, HEP gibi geriden kumandalı partiler kurdurtarak, dil serbestliği tanıyarak bağımsızlık ve özgürlük hareketi, mizden kitleleri uzaklaştırmak istiyor. Biz de, böyleleri örgütlenmeler geliştirmeliyiz ki, kitlelerin düşmanın peşine takılmasını önleyebilmiz, sömürgeçliğin bu tür oyunlarını da başlarıyla etkisiz kılalım. Bu konu, güncel planda oldukça acil ve önemli hale geliyor, bu nedenle pratikte bir an bile geç kalmamak gerekir. Kade ki, kitleleri örgütlemeye biçimi çok çeşitlidir, eğer biraz yaratıcı olursanız kentin geniş kitlelerini

Xirabêkevîr'de dörtlerin kahramanlık destanı isyana ilk çağırısıdır

Baştarafı 1. sayfada mişliğini geride bırakıyor. ERNK çatısında kenetleniyor, birliğini kuruyor ama, bu henüz yeterli değil, daha ileri ve geniş çaplı örgütlülük ve eylemlilik dayatıyor ve de güçlü pratik örgütlü talep ediyor.

Evet, tarih 1989'un sonu. Mardin Eyaleti'nde gelişmeler tümüyle bu yönlüdür. Mardin Eyaleti halkı, iki yıla yakın bir süredir değerli İki Parti militanı, **Ahmet GÜDEN** ve **Abdullah AVCI**'nin önderliğinde, Kurdistan genelinde devrimsel gelişmelerin gerisinde kalmış, hatta bu tarihsel devrimci sürecin kavşagında ön sıralarda yer almasını bilmiştir. Her tarihsel sürecin başında olağanüstü yeteneklerin, olayların, gelişmelerin ve de büyük direniş kahramanlarının çıktığını biliyoruz. Bugün Kurdistan'da, ulusal kurtuluş mücadelemizin canalığı tahsil bir süreci yaşamaktadır. Bu sürecin başında Partimizin sosyal tarihinde ifadesini bulan karla örtülmüş direniş kahramanlarının, büyük fedakarlık ve olağanüstü cabaları vardır ve ancak böylece görülen bir direniş tarihinin yaratılmasıyla bu aşamaya varıldığı da çok iyi bilinmektedir. Bu gerçeklik kendi içinde Mardin Eyaleti'ne uyarlandığında ise, gelişen kitlesel eylemlilik ve tarihsel sürecin altında, Parti Önderliğinin komutasındaki Mardin Eyaleti Cephesi direniş kahramanlarının soyu cabaları yatmaktadır. Özellikle de bu zeminin hazırlanmasında büyük emeği geçen Başo, Giresor ve son üç şehit kahramanlar (**Battalîlar, Davutlar, Saleh'lar**) yerli belirgindir.

İşte 89'un sonunda bu hazırlığın zirvesi yaşanmaktadır. Gelişmeler çok hızlı ve herkes, "*Bundan sonra nasıl bir pratik adım atmak gerekir*" sorusuna cevap arıyor. Halk Partiyi ve önderliğini duyduğu güvenle daha ileriye yürüyeceğini tam inanıyor, ama militanlar yoğun bir tartışma içinde gelişmeyi daha iyi karşılayabileceklerini hesaplıyor. Parti Önderliğinin Eşim talimatı, yeni bir dönem için gelişme içinde işaret ediyor, kitlesel eylemlerin ön plana çıkarılması gerektiğini emreliyor. Talimatla birlikte, yeni dönemin taşıyıcısı olan güçlü bir takviye grubu gelişmiş, başında ise sinirli cesareti ve güven veren kişiliğiyle **Dehil** yoldaş duruyor. **Battalîlar**ın biraktığı örgütsel boşluk dolduruluyor ve gelişmeler daha da hızlanıyor. **Davut** yoldaş bütün önsesi ve örgütsel becerisini kullanarak III. bölgede son toparla yapılıyor. IV. bölgeye mücadele kuvveti olarak giden **Bozan** ve **Avareş** yoldaşlar adına hızlı bir giriş yapıyorlar. Ve bölgenin en hareketli dönemi yaşanıyor. Yazıkla sarıscı eylemlerle Derik-Kiziltepe ovası yaşanıyor. Gelişmeler hızlanıyor. Silopi, Nusaybin ve Sırnak yölelerinde yapılan kitlesel eylem denemeleri daha iyi sonuç veriyor, ancak genel ve kitlesel gelişme karşısında, yapılan çalışmalar yine de yetersiz kalıyor. Daha ileri boyutlarda bir örgütlülük ve eylemlilikten kesin ihtiyaç olduğu iyi biliniyor, ama atılacak ilk adımın metodu ve biçimi çok önemlidir. İse "*nasıl bir metod ve nasıl bir biçim*" sorusundan en uygun cevabı aratıyor. Ve bir yandan yoğun günlük pratik eylemlilik, bir yandan da çok sayıda tartışmalar sürüp gidiyor.

Kuşa girişile birliğ, eğitim, hazırlık ve tartışmalar derinleşiyor. Tam da bu aşamada Parti Önderliğinin tarihi Kasım Çözümlemeleri ve talimatı ulaştırıyor militanlara. Çözümlemeler,

sorulan sorulara cevaptır, dönemin aydınlatılmasıdır, planlarının perspektifi ve döneme özgü çalışma tarzının kesin hatlarıyla denliğine işlenmesidir. Dönemin devrimci sorunları ve devrimci görevlerin netçe belirlenmesi ve de doğru devrimci taktik ve çalışma tarzının aydınlatılmasıdır. Talimatla, Nusaybin'deki yürüyüşün infildaya dönüştürülmesi eleştiriliyor, bir daha bu fırsatların kaçırılmaması gerektiği vurgulanarak, infildanın tek bir şehirle sınırlı kalmaması ve yaygınlaştırılması gerektiği öneme belirtiliyor. Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelip dayandığı yeni mücadele döneminin önemi vurgulanarak, bu tarihsel dönem temeli karakteri, kitlesel eylem ile yaygın genile eylemliliğinin içiçe gelişmesi olarak belirtiliyor. Bu devrimci taktiğe uygun çalışma tarzının yaratıcı bir biçimde geliştirilmesi ve bunun önderi olabilmelerin önemi belirtilerek, bu temelde gelişmelerin hızlanarak önderliğin sergilenmesi isteniyor. Parti Önderliği, özellikle gelişen kitlelerin örgütlendirilmesi, ve bunun eyleme dönüştürülmesinin önderleri olmanın önemi üzerinde duruyor ve gerçek halk önderliğini geliştirme arkaşadığına güveninin tam olduğunu belirtiyor. 90'lara merdiven dayandırılarak bunun mutlak bir zorunluluk olduğunu vurgulanıyor.

Artık gelişmeler ve komutanların da yürüyüşü daha güçlü ve çokşukludur. Kış dönemi hazırlik çalışmaları doruğundadır. Bu çalışmaların gözden geçirmesi, derinleştirilmesi, 90 yılını planlamasına son biçimini vermek ve kitlesel eylem biçimlerinden olan halk ayaklanmalarını esaslarını yapıtması için Eyalet Komitesi'nin yapması gereken toplantı günleri gelip dayandı. Mardin Eyaleti'ne bağlı bütün bölge komitelerinin sekreterleri olan Eyalet Komitesi üyesi yoldaşlar; kahraman Nusaybin halkının yanı sıra başında kışal kesimde bir araya gelip. Hararetili tartışmalarla başlaayan toplantıda; önderliğin belirlemeleri temelde kararlaştırıldı daha da güçlendirildi ve mücadelemizin tarihsel sürecinin ilk eylem biçimi olan infildaya uzumdu yoğunlaşarak Mardin sonumunda tarihsel kararlara, planlamalara ulaşılar. Mardin Eyalet Komitesi'nin en önemli toplantılarından birisi, bahar atılımının tarihsel kararlarıyla sonuçlandırıldı. Bütün üyeler neşeli ve çokşukluydular, yüzlerinde "*mutlak kışaracağı*" kararlığı ve inancı okunuyordu, herkes bu temelde son sözünü veriyordu.

Saleh, "*ilk atak nereden başlatılmalı*" diye soruyordu. Cevap: Nusaybin! Evet. Nusaybin ilk atak noktası olmalı, ama yine de son sözü gelişmeler söyleyecektir. Halkımızın isyan ve direniş günü Newroz bu kez mutlaka değerdendirilmelidir! **Davut** her zamanki gibi daha temkinli ve olgun; önderliğe, şehitlere ve yoldaşlarına saygısı her davranışından adeta fıskıyor: "*Hiçbir fırsatı kaçırmayalım*" diyor ve ekliyordu: "*Halk ayaklanmasını, nerede ve ne zaman fırsat doğarsa doğarsa başlatmalıyız*" **Dehil** böylesi bir toplantıya ilk kez katılıyor, ama alanı artıktan diyor ve yaklaşımları güven verici, kararlılığı ise yüzünden okunuyor. **Bozan**, kişiliği ve atılganlığı ile geleceğin bir askeri dehşasını yansıtır. **Avareş**, toplantıya yarıdımı oyle olarak katıyor, yüzünde hüznünlü Hilvan'ın bütün direnişçiliği okunuyor, zindan kararlığının çu ve nefreti her davra-

nişında ortaya çıkıyor.

Kararı militan önderler topluluğundan çıkan güçlü kararların hayata geçirmesi için, çok yönlü hazırlıklara girmek gerekiyordu. 1990'ın ilk günlerine ayak basılırlar, Mardin Eyaletimizin bu güçlü kararlarıyla 1990 karışılacak gorkemleştirelimiş. Burjuvalar ve bazı sahte solcular yeni yılı yozlaşmış doruğa çıkararak karşılamak, devrimci militanlar bu devrimci isyan kararlarıyla yeni yılı karşılıyorlardı.

Bu kararların işinde kişisiz hazırlıkları tamamlamak ve kararları hayata geçirmek için zaman geçirmesizin herkesin görevi olduğu alana dörmeş gerekiyordu. III. ve IV. bölgenin komutanları birlikte yola çıktılar, alanı güdümlerik için **Dehil** yoldaş da onlara katıldı. Yılı uzundu ve çok yürümek gerekiyordu. Dort can yoldaş, **(Davut, Bozan, Avareş ve Dehil)** komutanları topluluğu **Davut** yoldaşın komutanlığına kararı bir yürüyüşe geçtiler. Bir an önce alana ulaşmak ve bir an önce bütün yoldaşları ve halkı karışılara bütünleşmek için adeta sabırsızlanıyor ve hızlı bir tempoya yöl katediyorlardı. Sabaha doğru, o günük barınacakları yer yer aradılar, alan kendi alanları olmadıkları için pek iyi taniyorlardı. Biraz doluştılar ve gördükler ki, alan konumlamasına elverişli değil, bir düşman saldırmada dayanacakları sağlam bir coğrafya yok. "*Ne yapalım*" dediler. Alan en iyi taniyan **Davut'tu**. O, devrimci mücadeleye sık sinensini bu dağlara hasretmiş, ama yine de bu alanı ayrımsız biliyordu. Birden, gemisi alanına hiçbir zaman gelmemesi gerekenden bir düşünce geldi aklına: "*Bu yakında bir köy var, işkimi bulurum*" **Dehil** bir köy ama birisini taniyorum" **Apollis** bir köy olduğu için devletin dikkanet çekmiyor, köyde kölü kişiler de varmış ama, taniyorduk **Dehil** köy iyi bir ve kimseye görünmedim köye girmek evde kalmış. Daha sağlam olur, nasıl olsa bir güdür" dedi. Diğerleri, O'nun derin taurubesine güvendikleri için fazla karışık kımıdılar: "*Açık arazide kalmaktansa evde kalmak daha sağlıklı olabilir*" dediler.

Evte girdiklerinde ev halkı onları müteşşir bir biçimde karşıladı. Yıllardır **Davut'tu** görmemişlerdi. O hem uzaktan akrabalarıydı ve hem de seçkin bir önderlerdi. Gün boyunca onları ağırlamak için Kurt misafir-pervanlığının bütün maharetini gösterdiler. Ama eve çok giriş-çıkışlar, heyecanlar ve o gün farkı salıyıp yapmaları, köydeki alanın dikkaneti çoktan çekmiş ve ullaşık görevini eksiksiz yerine getirecek beylerine haber vermişti. "*Bu evde bir şeyler var*" demiş. Ev halkı ve militanlar bundan habersiz bir biçimde sobbet önder akşamı bekliyorlardı. Düşman, bütün gücünü toplantı köye geldiğinde aşkım karışılması bismişti.

Saat 18.00. Akşam kararları çöle bir saatte geçiyor. Militanlar hazırlıklarını yapmış ve artı hareket etmek uzeler. Tam o sırada evin çocuklarını derin birisi telasla etkin atıldı ve "*Asker, asker*" diye bağırdı. Ev sahibi teşaslandı, **Davut** her zamanki sakiniyle, "*Dur*" dedi ve kendisi dışarı çıktı. Evet, her tarafı salıyıp köpekler sarıştı, hem köyün çevresini, hem de evin çevresini 50-60 metreden çift cembere almışlardı. İçeri döndü. "*Bu iş uzuncak*" dedi, durumu izah etti. Hemen kalmaya karar verdiler. Düşman eve saldırmaya geçebilir diye ilk önce ev

sahibini ve çocuklarını kurtarmaya çalıştılar: "*Siz evi bize bırakın ve tek tek çıkın gidin, onun sessiz bir şekilde pusuya düşünür avlamak istedikleri için siz şey demezler*" dediler. Ev sahipleri denilenler yaptılar: ilk önce ev sahibi dışarıya çıkıyormuş gibi ibriği alıp istemeye istemeye köyün içine gitti, ardından çocukları tek tek çıkırlar ve en son hanımı ve bir çocuğu gozyaşlarıyla çıkıp gitti.

Dort militan evde yalnız kaldı. Tarih 3 Ocak 1990, saat 19.00 sıraları. Çevreye daha fazla kuvvetlerin geldiği anlaşıyor. Militanlar tam teşkilat silahlı olarak dışarı çıkıp durubene çevreyi kontrol ediyor. Ama düşman bütün gücünü oraya yığıyor, gidenlerden gelen seslerden birkaç çembere oluşturulduğu anlaşıyor. Güçlü oyle sık diziilmiş ki, sağlam çekmek mümkün değil. Düşman sessiz ve sinisi, genilariñin evden çıkıp yaklaşımlarını bekliyor, ama yine de *korukundan* olacak. Arasına ses çıkıyorlar, durmadan yeni sesler yereşiyor ya da yer değışiyorlar. Genilariñ ise evin etrafında dolayıp onları izliyorlar. Bu sıfrazda ve karşılıklı bekleyiş uzun müddet devam etti. Genilariñ komutanları giridiler ve sessizce oturdular. Zaman gece yarısı, otuz saatte sessiz. Köy halkı müthiş bir merakla sessizliğe koyulmuş, kimisi duyuş, kimisi de genilariñin çıkıp gitmişliğini düşünüyordu ya da oyle istediği gibi duyuş kendini sessizli ediyordu, kimisi de çatışmanın kıyımını bekley duruyor, ama hiç kimses yatmıyor, herkes meraklı bir sessizlik içinde bekliyor.

Genilariñin odası da suskun, herhalde herkes kafasından bir şeyler geçiriyor. Mutlaka Parti Önderliğinin, genilariñ yalması, mücadele ve çatışma tarzına ilişkin çözümlemelerinin düşünüyolar, yine kendilerine yönelik son sözleri düşünüyolar, ya da Che Guaverra niñ, "*Genilariñ üstü kalkan yerde bismiş, ni hapi yutmuş demektir*" sözlerini düşünüyolar. Kısacası, bir anlık gaflet ya da hatanın nelerle mal olduğunu düşünüyolar. Çünkü, koca ki bölge, Mardin Eyaleti'nin yalması (Kiziltepe, Derik, Vranşehir, Sverek, Hilvan, Mazıdağı, Savur ve Diyarbakır) niñ güney kesimünün tümü bahar atılımına hazırlıkla girmek, ve onlardan savaş birlikleri belli bir sure önderiz ve talimatıslı kalacakları. Yine, kendileri çok yoldan yetiştilerimemişler; halkın malı olmuş militanlar olarak yetişmişmiş; deney ve tecrübelerin, Partileşmiş önder kişilikleriyle Partiyi ve halkı verebilecekleri daha çok şeyleri vardı. Saat 06.00 sıraları. Ve **Davut'un** elindeki M-16'dan isyanı çağırışın ilk mermi kurşunu. Kurdistan'dan bütün bir, genilariñin namusundan çıkan birlerce mermi var ama bu daha özel bir anlam taşıyor; çünkü bu, tarih bu aşamasında ve devrimin en önemli döneminde en zor koşullarda isyana çağrı olan kurşundur; çünkü bu, gorkemleşen 90'ları selamlayan kurşundur, çünkü bu, PKK militanının cesareti ve kararlılığı ile getiren, her koşul altında direniş örgütleyen, gelişiren, her şartları yoksak bile direniş yükseltmek kendini basamak yapan, engel tanımaz PKK ruhunun ifadesi olan kurşundur; çünkü bu, ihanete, teslimiyete, kaçkınılıya ölüm, direniş yavaş yavaş verer kurşundur; çünkü bu, düşmana korku salan, halka cesaret veren, devrimci halk önderlerinin düşünerek ve bilerek, gerektiğinde

lardı. Çünkü başka biçimde halka ve yoldaşlara ulaşma imkanı yoktu, artı yalnızca kendilerini ölümsüzleştirerek ulaşabiliyorlar. Evet, tam da böyle düşünmüş olmaları ki, o geceyi sessizlik içinde geçirdiler. Ama aralarından en iyi bir direnişçi olan epey tartışmışlardı. Şu hesabı yapıpıkları kesindir: "*Çemberi yarmaya kalkacak olursak, kurtulmak çok zayıf bir ihtimal; çünkü düşman düz alanda yoğun mevzilenmeyi geliştirmiş, gece çatışmasında mevzideki düşmanı vurmak çok zor, vurulsa da çok sayıda vurulamaz. En iyisi, geceleri sessiz geçirmek ve sabahı beklemektir. Sabah çatışmasında, ama bedeli düşmana ağır ödettiren bir şahadet, infildaya ilk çağırışı yapan bir şahadet olacaktır bu. Militanlar böyle bir şahadet sevinçe, büyük bir karla gücünü ve sarıslam devrimci iradesi sergileyerek kucaklayacakları. Ve hemen dokumanlarını, düşmana yarayabilecek olan her şeylerini evin içinde yakmışları, sadece silah, mermi ve bombalarını bırakmışları. Silahları tamam: M-16, kalsakınçıllar ve 3 adet 141 tabanca bile mermi*"

Elde silah her birisi bir pencerede sabaha kadar beklerken o işi geçesinde, mutlaka çok şey düşünmüş ve söylemişlerdir ama, bu konuda elimizde hiçbir şey Belki de karantika bir şeyler de yazmışlardır. (Zaten **Davut** raporları her gece karantika, sigara ışıyığı okumaya alıyordu) Ancak yazmışlarsa da düşman el koymuştu. Ama onlara kere yoldaşları. Partiyi, halkı ve geçmiş mücadelesini düşünenler ke-sindir. Diyarbakır'da zindan direnişçileri mutlaka düşünmüşlerdir. Onları zaten 82 Mayıs'ında zindan kararlığında bir işi gibi parlayan **Ferhat**'ların gorkemli direnişlerini farklı koşullarda da olsa, kendilerine örnek alıyolar ve aynımsı tekrarlıyorlar. **Ferhat**'ta **Davut'un** birbri-ne benzenen birçok yanları vardır. 82'de dort değeri yoldaş cezaevi kitesine isyana mesaj olabilmek için, dort değeri komutan yoldaş şahadeti getirecek carıpmaya büyük bir cesareti ve kararlılıkla hazırlanıyolar.

Tarih, 4 Ocak 1990, şafak vakti, saat 06.00 sıraları. Ve **Davut'un** elindeki M-16'dan isyanı çağırışın ilk mermi kurşunu. Kurdistan'dan bütün bir, genilariñin namusundan çıkan birlerce mermi var ama bu daha özel bir anlam taşıyor; çünkü bu, tarih bu aşamasında ve devrimin en önemli döneminde en zor koşullarda isyana çağrı olan kurşundur; çünkü bu, gorkemleşen 90'ları selamlayan kurşundur, çünkü bu, PKK militanının cesareti ve kararlılığı ile getiren, her koşul altında direniş örgütleyen, gelişiren, her şartları yoksak bile direniş yükseltmek kendini basamak yapan, engel tanımaz PKK ruhunun ifadesi olan kurşundur; çünkü bu, ihanete, teslimiyete, kaçkınılıya ölüm, direniş yavaş yavaş verer kurşundur; çünkü bu, düşmana korku salan, halka cesaret veren, devrimci halk önderlerinin düşünerek ve bilerek, gerektiğinde

Değişik güçlerle yapılan yoğun görüşmelerden sonra, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın devrimci güçlere çağrısı:

"ARAMIZDAKİ AYRILIKLARI İKİNCİ PLANA BIRAKALIM, BİRLİK VE DAYANIŞMAYI GÜÇLENDİREREK MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!"

Başta 1. sayfa

Şüphesiz, Partimizin Türkiye devrimine ve güçlenene yapmış olduğu en büyük destek, Kürdistan'da yürütmiş olduğumuz savaşla burjuvaziyi zora sokup halk kitleleri karşısında takatızı bir hale sokma biçiminde gerçekleşmektedir. TC, Kürdistan'da yürütmiş olduğu özel savaşta daha rahat davranabilmesi için, gerek Türkiye halkının kendisine yönelik gelişebilecek radikal muhalefeti yumuşatmak ve gerekse radikal çözümlere reformist çözümleri dayatarak, doğabilecek devrimci öncülüğü tasfiye etmek için, sonuna kadar faşist olan karakterine rağmen taktik birtakım yasal-demokratik çerçeveler geliştirmek istemektedir. Bilindiği gibi, burjuvazinin bundan amacı ne olursa olsun; devrimci güçler, durmadan rahatsızlık faydalanabilecek yeteneği gösteriyorlar.

Yine, ulusal kurtuluş savaşımız karşısında oldukça derin bir acın içine düşen sömürgeci devletin kitleleri üzerindeki otoritesinin sarılsması, geniş halk kitlelerinin, daha cesur bir atılım içine girmesine elverişli bir ortam sunarken; samimî devrimci ölçüler tutturmak isteyenlerin elinde de önemli bir savunma noktası olmaktadır. Çünkü, devrimci çabaları sonucu alınabilecek geçeriye verilecek en yakın örnek, Partimizin öncülüğündeki ulusal kurtuluş savaşımızdır.

Savaşımız, Kürdistan ve Türkiye halklarının kaderinin nasıl birbirine bağli olduğunu her gün daha fazla ortaya koyarken; bu halka öncülük yapmak isteyenlerin içinde bulunmak zorunda oldukları birlik, dayanışma ve dostluk ilişkileri de en önemli gündem maddesi haline getirmektedir. Partimiz, temel olarak gormesine rağmen, şaî kendi özgünlüğüne yükselttiği savaşla dayanışma ve desteği vermekle yetinmemekte, bunu daha üst biçimlere tırmırmak istemektedir.

Bu, Partimizin, ta baştan beri temel aldığı bir yaklaşım olmaktadır. Ve bu yaklaşım, şu anda savaşımızla ayrıştırmı ve devdincili ortasında, her zamankinden daha fazla gelişmeye şansına kavuşmuştur. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, Partimizin 11. Konferansı'nda, konuya ilişkin olarak şu görüşlere yer verdi: "Türk soyuyla ırlık meselesinde gereken yaklaşımı gösterdik. Türkiye halkının devrimci-demokratik çabaları, PKK'nın önderlik ettiği Kuzey Batı Kürdistan devriminin gelişmesini çok yakından bağliydı. Bu bağli, daha şimdiden somut bir hal almıştır. Türkiye rejimini, bütün demokratik çabaları karşı, faşist iteliteli gelişmelerin Kürdistan sorunuyla yekiden bağlantisı olduğunu bilmeyen yoktur. Bu, temel bir mesele olarak, duzenin, faşizmin ve halk güçlerinin gündeminde olan bir sorundur. Bu, artık gelinen sorut bir aşamadır. Buna dayalı olarak yapılması gereken; sözkonusu gerçeği görmek, eşiye nazaran, daha doğru bir yaklaşımı tutmaktır. Türkiye devrimci-demokratik muhalefeti güçlendirmek ve buna, PKK çıkışının hangi anlamı sunduğunu, objektif ve giderek subjektif planda gösterme gerçeği, her zamankinden daha acil bir hal almıştır.

Bu konuda en önemli şey; bütün güçlerin, yeni gelişmelerin gerçeği karşısında içine girmiş oldukları olumlu yarıların geliştirilmesini destek sunmak, katkıda bulunmaktır.

Bu çerçevede, ikili görüşmeleri geliştirmekten toplu birliklere girmeye kadar, her türlü çaba sarfedilmelidir. Bu konuda içine gireceğimiz yöneldi daha örgütlü ve planlı geliştirmek zorunludur.

Türkiye'de dostlarımız var. Devrimci-demokratların ve işçi sınıfının önemli dercede dostluğu vardır. Onların da ilgisini dikkate alan bir oluşturma girmek uygundur. Bu, bir blok hareketi de olabilir. Mücadelenin her türlü imkan ve ortamlarında yararlanarak, çeşitli biçim ve düzeylerde ittifaklar geliştirilebilir."

11. Konferansımız, Abdullah ÖCALAN yoldaşın yer verdiği bu görüşleri karara döndürerek, Partimizin mevcut çabalarını daha anlamlı bir düzeye çıkardı.

Bilindiği gibi Partimiz, Türkiye'de çeşitli dost güçlerle ilişkileri gerek içi görüşmelerde ve gerekse Devrimci Birlik Platformu içinde ödenen bir yürütme'dir. Her ki durumunda da Partimizin temel yaklaşımı, döneme cevap verilebilecek adımların atılması yönündedir. Yine, yeni dost çevreler içine girmek, yeni dostluklar kurmak da Partimizin son dönemlerde önemle üzerinde durduğu nokta olmuştur.

TC'nin, son dönemlerde içine girmiş olduğu değişik yönelleri, aslında mücadelenin sonucu olan bir çok mevziyi tasfiyeciliğin geliştilmesinde kullanmak istediği gerçeği ortaya çıkmıştır. Bu, gerek Kürdistan'da yürütmiş olduğumuz ulusal kurtuluş savaşının ve gerekse Türkiye devrimci-demokratik muhalefeti'nin tasfiyesine dönek olarak gerçekleştirmek istemektedir. TC'nin bu bağlamda imken sunduğu, ortam hazırladığı kesimler de, gerek Türk sol ve gerekse Türk halkı adına hareket eden kimi güçler olmaktadır. Bilindiği gibi, son dönemlerde bu çevreler Ankara yönlümlü politikaların içine çekilmiş bulunmaktadırlar.

Partimizin konuya yaklaşımı oldukça hassastır. 11. Konferansımızda, Genel Sekreter ÖCALAN yoldaş sözkonusu duruma da değinerek şunları belirtti: "Tehlikeli ilişkiler içinde olan ve özel savaşla ilgili dayatıldığı imha sonrası yürütülen solukması düşündüren reformcu bir program anlattı; yarı, Konferansımızın en önemli görüşme konularından biri de budur ve üzerinde özenle durulması gerekmektedir. Düzenli ister komünizm adına, ister ulusal kurtuluşçuluk, demokratik adına kim PKK'nın imhası temelinde ilişki kurarsa, PKK'nın kanı üzerinde kim tasfiyeci reformlara girişirse ve bunları PKK'ye dost olmayan düşmanca bir temelde yazarısa, sözkonusu yöneldim düşman ilan etmek ve buna uygun yaklaşımlar tespit etmek durumunda kalacağız."

ÖCALAN yoldaşın yer verdiği görüşler, Partimizin gelişmeler karşısındaki tavırda ele aldıkları kistalar olmaktadır aynı zamanda. Partimiz, mücadelenin bir sonucu olarak gelişen manevra alanlarını, tasfiyeci güçlerin duzenle ilişkilili bir tarzda kullanılmalarına müsaade etmemesi gerçeği üzerinde hassasiyetle durmaktadır. Ve yenido bir değerdendirme ve yöneldim; bunun da ancak devrimci-demokrat güçlerin devdinci birliktirli geliştirmek ve yeni hamlelere devdincimden geçtili ilan edip, bu yönde çabalamaları yönümlüştür.

Bu bağlamda, çeşitli görüşmeler ve toplantılar geliştirilmiş, mücade-

leyi geliştirme yönünde, yoğun öneriler sunulmuş ve tartışılmıştır. Bu görüşmelerde edinilen izlenim, geçmişe nazaran daha anlamlı bir havanın estigi yönündedir. Partimizin ve Partimizin öncülüğündeki ulusal kurtuluş savaşımızın karşı, nitel bir değişime ulaşmasa da, olumlu yönde bir yaklaşımın yavaş yavaş egemen olmaya başladığını görmek mümkündür. Durum böyle olunca, ilişkilerin geliştirilmesine elverişli mevcut zemini devdinci mücadelenin geliştirmede kullanmanın imkanları daha da artmaktadır.

Son olarak Avrupa Birlik Tartışmalarını Düzenleme Kurulu'nun, 7-8 Nisan 90 tarihinde Duisburg'da yapmış olduğu değerdendirme toplantısında, konuşmacıların çoğu, Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelenin boyutlanarak geliştiliği, kitleseleştigi ve ifadesini kitlesel eylemlerde bulduğunu dile getirdiler. Özal ve parti liderlerinin yapmış oldukları zirve sonrasında hazırlanan katliamlara kayıtsız kalınmayacağı, tavır takınması gerektiği, oluşturulacak yeni oluşumların ve partilerin bu noktayı esas almaları, ona göre programlar yapmaları, ulusların kendi kaderlerini tayin etmesi doğrultusunda, PKK mücadelenin yerli-yerine oturtulması gerektiği üzerinde durdular. Bunun sonucunda, zirveye karşı çıkılması, Türk devletinin bu yönü teşhir edilmesi ve kamuoyunun dikkatini Kürdistan'a çekilmesi kararı alındı. Gelişen bu karara, hiç kimse karşı çıkmadı.

Toplantıda PKK temsilcileri gözlemleri olarak yer aldılar. Toplantıda yer alan bir kısım delegelerle ikili ve grup olarak diyaloglar geliştilirdi. Bu diyaloglarda, son zamanlarda gündelik kazanan legal marksist parti sorunu üzerine çeşitli sol hareketlerin önderliklerini temsil eden delegeler PKK'nın konuya yaklaşımını öğrenmek istedikler. PKK temsilcileri; duzenin partisi olmasını, PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına doğru yaklaşım gösteren oluşumlara doğru bakmayacaklarını belirttiler.

Yine, 3-4 Haziran 1990'da Devrimci Birlik Platformu'nun örgüt sekreterleri düzeyinde gerçekleştirilen üst düzey bir toplantısı, PKK'nın çağrısı ve evsahipliğinde gerçekleşti. Toplantıda, Türkiye ve Kürdistan'daki son siyasal gelişmeler, mücadelenin zorlanması sonucu doğan yeni imkanlar ve bunların kullanılmasını il birliktir, Devrimci Birlik Platformu'nun süreci yeni biçimler ve hamlelerle müdahale etme seçenekleri üzerinde duruldu. Toplantıya, TKP-ML de gözlemleri olarak katıldı.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, toplantıya açış ve daha sonraki konuşmalarında özet olarak şu görüşlere yer verdi: "Geli-nen aşamada, siyaset yapmanın zorunlu olduğu yeni alanlar belirmiştir. Bunlara el atmak ve uygun mücadale araçlarına ulaştırmak gerekmektedir. Bugün Kürdistan ve Türkiye'de, geniş halk kitlelerinin oldukça büyük bir muhalefet potansiyeli açığı kıymış bulunmaktadırlar. Devlet, kendi duzen partileriyle halkı kontrol edemez bir duruma düşmüştür. Gerçekte, duzen için burjuva partilerinin siyaset yapma olanağı oldukça daralmıştır.

Geniş halk kitlelerinin yanında, duzenle uzlaşmak istemeyen geniş bir aydın kesim ve devrimci-demokrat güç ve kişiler de vardır. Bunlar,

duzenle uzlaşmak istemedikleri gibi, radikal devrimci mücadelenin yükünü tümünü kaldırabilecek durumda da değerdiler. Halkın da durumu ilginç bir aşamadadır, duzen için siyasetten umut kesme yaşandığı halde, geniş kitleleri kucaklayan bir aracin olmasından dolayı kendini ifade etmede bir darlığı yaşamamakta.

Burjuvazi bu durumu görmektedir ve çeşitli manevralarla tamamen zmini anlaşılmazla oturmış oluşumları hareketle geçirmek, halkın muhalefeti barajlamak ve kendine aktırmak istemektedir. TBKP önderliğinin cezaevinden çıkartılması ve bunların hızla kuruluş dilekçelerini yetkili makamlara sunmaları bu bağlamda dikkate değerdendirilmelidir.

TC, birtakım yasal duzenlemelerle mevcut sürece, kendisine zarar vermeyecek olanların müdahalesini sağlamaya çalışmaktadır. Burjuvazinin bu çerçevede kullanmak istediği silahları ondan almak gerekmektedir. Doğru devrimci bir yaklaşım bunu gerektirir.

Bugün mevcut boşluğu doldurmak ve çeşitli güçlerin siyaset yapmasına yol açmak için, gerek Avrupa'da ve gerekse Türkiye'de (İstanbul'da) yapılan çeşitli toplantılardan da herhangi bir somut sonuca ulaşamamıştır. Ve bu işlede de, herhangi bir sonuca ulaşılacağı yoktur.

O halde, hem halkı ve hem de gerçekten duzene muhalefet etmek isteyen devrimci-demokrat güçleri bir araca sahip kılmak, geniş halk kesimlerini daha aktif siyaset yapabileceği olanağına kavuşturmaya görevi acil olarak önümüzde yatar. Devrimci Birlik Platformu olarak da, daha etkin bir çalışma temposu ve çapına ilişkin yarı vardır. Bu açıdan birlik platformumuzun yeni oluşumları içinde kendini geliştirmesi, birliktir çalışabilecek devrimci kişi ve güçleri buna çekmesi ve çabaları hamle kazandırmaları, devrimci mücadale için de oldukça anlamlı olacaktır."

Abdullah ÖCALAN yoldaşın konuşmasında belirtili konuların tartışan birlik toplantısı, oldukça olumlu bir şekilde gelişti, görüş birliklerine varıldı.

Mayıs ayı içinde ve Haziran ayının başında Partimize Dev-Sol ve TKP-ML arasında da ikili görüşmeler yapıldı. Bu görüşmelerde, kendisiyle görüşen örgüt temsilcilerine, ÖCALAN yoldaş, Partimizin yaklaşımını özet olarak şu şekilde ifade etti: "Biz, faşizme karşı direnmek isteyen ve bu yönde -çok büyük olması da şart değil- en ufak bir çaba göstermeye çalışan herkesle dostluk ve dayanışma ilişkisi olmayı esas alırız. Ayrılik noktalarını değil, birleşme noktalarını ön plana çıkararak ve buradan yola çıkarak, ortak düşmana karşı mücadaleyi yükseltmeliyiz."

Biz bunu baştan beri yapmaktayız. Ve gerçekten, elimizden geleni yaptık. Ancak, çabalarımıza karşılık beklenen cevap gelmedi ve mücadalemiz aleyhinde olmuştur. Ama, sanırım ki, buca deney ve tecrübeden sonra, yeterli oluşumların sağlanması olmaları gerekir.

PKK direniş temelinde geliştirilen her türlü dostluğa ve dayanışmaya hazırız ve bu konuda üste düşeni yapacağız. PKK, duzene karşı savaşmak isteyen herkese kendi imkânları dahilinde her türlü desteği vermektir kendimeceyektir. Ki, bunun devime, direniş bağli bir gereği olarak görüyoruz.

"Biz, faşizme karşı direnmek isteyen ve bu yönde -çok büyük olması da şart değil- en ufak bir çaba göstermeye çalışan herkesle dostluk ve dayanışma içinde olmayı esas alırız. Ayrılik noktalarını değil, birleşme noktalarını ön plana çıkararak ve buradan yola çıkarak, ortak düşmana karşı mücadaleyi yükseltmeliyiz..."

PKK, kendisine samimi yaklaşmak isteyenlerle, dostluğa büyük değer verir. Ve kesinlikle, kendisine sırt çevirmeyenlerden de sırtını çevirmez.

Bu dönemde birliktir mücadale etmekten koşulları da oldukça olgundur ve yine, birliktir devrimci değerlerin bize dayatmış olduğu bir zorunluluktur. Biz buna bağlı kalmaya çalıştık. Bugün PKK bir savaş geliştiryorsa, devrimci değerlere bağlılığın bir gereği olarak bunu yapmaktadırlar. Bizim geliştirdiğimiz savaşta Muharirler, Denizler, İbrahimlerin ruhu vardır. Devrimci direnişimizin bir yanı da bu değerlere dayanır. Onlara oldukça saygılıyız ve saygımızı da onların hesabını faşist devletten savaşla sorarak ortaya koyuyor ve öcünü alıyoruz. Sizler de bu değerlerden kaynaklandığınızı söylöyorsunuz. O halde, bu kadar ortak devrimci değerlere sahip olanlar neden birliktir çalışmamasınlar? Aramızdaki ayrılıkları ikinci plana bırakalım, birlik ve dayanışmayı güçlendirerek, mücadaleyi yükseltelim.

Bizce bunu geliştirmek bir günahtır. Eski dar grup, sektör yaklaşımlardan kaçtığımız ve gerçekten, devrimci savaşın geliştilmesi için ne gerekliyorsa o yapılmamalıdır. Bu konuda hiçbir fedakarlıktan kaçılmamalıdır."

Gerek Dev-Sol ve gerekse TKP-ML ile yapılan ikili görüşmelerde güçler mücadalede dayanışma üzerine, birbirlerine yönelik olarak oldukça olumlu izlenimlere ayrıldılar.

Partimiz, Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın sıkli yolunda yürüttüğü, sömürgeci-faşist TC'ye karşı halklarımızın devrimci mücadelesini blokunu yaratmak için, karşılıklı dostluk ve saygıya dayalı ilişkilerin geliştirilmesini zorunluluktur, devrim emredici görevi olarak yerine getirmekte ve her gün bu çabalarını daha da artırmaktadır.

PKK, TC'nin bütün güçlerini kullanarak oluşturulmaya çalıştığı ve önemli oranda da oluşturulduğu karşı-devrimci faşist kamplamaya karşı, devrim yapma iddiasında olan herkesin de, devrim kampını kurma göreviyle karşı karşıya olduğunu bilecek, bu bilincin sorumluluğuyula emin ve oldukça verimli adimlarla yürütüşünü bu cephe de sürdürmektedir.

Bolgede bu anlamda en yoğun çelişkileri yaşayan bir ülke olan Kurdistan ve yine Türkiye söz konusu olduğunda, bu etkilemelerin daha yoğun yaşanması kaçınılmazdır. Özellikle Türkiye'nin geleneksel stratejik öneminin, büyük bir çikmazla karşı karşıya olduğunu belirtmek gerekiyor. Kemalist devlet modeli, II. Dünya Savaşı sonrasında ve esas itibarıyla soğuk savaş ve kapitalizmin

list sistemler arasındaki savaşımında, kapitalist-emperyalist sistemin bölgedeki, özellikle sosyalist sistem ve Sovyetler Birliği'ne karşı politikalarını çininde bir role sahiptir. Bu, emperyalizmin jandarmalığıdır. Son 40-50 yılda bu temelde ortaya çıkan kırdarlar. ABD'nin yeni somurgacılığını ve NATO'nun güvenlik politikasını esas alarak böyle bir Türkiye'yi oluşturmaya çalışıyor ve böyle bir Türkiye oluştu. Gerçekten NATO için Türkiye şarttır. Bu ordu, besleme, yine ekonomisini yeni somurgacılığın ekonomisi haline getirme, halk yığınlarını emniyetli metropoliteye yığma ve yeni şekilde sermayeyi de uluslararası tekelilere bağlama doğrultusunda kendilerini oluşturma zorundadır. Denilebilir ki, bu son 40-50 yılda Türkiye Batı sisteminin, Ortadoğu halklarına ve sosyalizme karşı en iyi rol oynayan bir ülkesi durumuna geçmiştir. Bu temelde bir toplumlaştırmaya yaşamı egemen kıldı. Her ne kadar Doğu-Batı sentezi denilmiyorsa da, Türkiye somundunda egemen kılınan politik, böginen tarihten gelen tüm kırılmaların, Batı sisteminin lehine daha eden bir karaktere sahiptir. Özellikle kemalizm temelleri atılan, ama daha sonraki kırdarlarla da gittikçe pekiştirilen, bölge halklarına, hatta Türk halkına karşı yaklaşımları güçlendirildi. Bu anlamda bir dönem Ortadoğu'da, islamın kılıcı gibi rol oynayan Türkiye ergenmiş, son 150 yılda içine girdiği Batı kapitalizmi yurtesinde ve özellikle II. Dünya Savaşı'ndan sonra tamamen emperyalist-kapitalist sistemin kılıcı olma ve halkların başında salıncı durumundadır. Bu sefer feodal temelde, devlet, kapitalist-burjuva bir temelde, Doğu halklarına karşı bir rol oynayabilmeye duruma girdi. Sımsıkı özelliği, pek guvençsizin olmadığı ve dolayısıyla yakındığı: bir durum sözkonusu olduğundan, 'somum ne olacak' endişesi içine girmiyor. Çünkü, mevcut egemen-işgencilik sınıf ve onun dayandığı egemenlik, artık bu sistemden yararlanamaz. 'NATO'nun en guvenilir müttefikiyim' adı altında artık krediler almaz. Çünkü NATO'nun askeri yani gittikçe siliniyor. Silindiyinde ortadan oluşuyor. Bu yüzden artık emperyalist, dolayısıyla gerek ABD, gerekse Avrupa'nın gözünde Türkiye eski konumundan uzaklaşacaktır. Bu önemli bir gelişmedir. Hala hele bu gerçeği, daha da netleştirerek, Türkiye'nin resmi sistem ordusuya, siyasetiyle, ekonomisiyle tamamen bir yıl haline gelecektir. Artık mevcut sistemlere onayarak, bu kadar ağırılık taşıyamayacağı ortaya çıkacak ve denilebilir ki, bölgede en çok kırılı ülkelerden birisi olma durumuna gelecektir. Daha güncelden zaten olayın en duyarlılığı olan bir ülke durumundadır. Her ne kadar, 'İstikrar yar' iddiasındaysa da, kendin sıkıştırırsan, dolayısıyla devrimci ve karşı-devrimci durumun yaşadığı ülke durumuna gelecektir.

Türkiye, işte şimdi bu anlamda bir yıl azındır. Kendisine Art da yer yapmak istiyor. Art iş yeni ortaya çıkan Doğu Avrupa'yı özümsemekle meşgul, onun için Türkiye'yi fazla ciddiye almıyor. ABD işte Türkiye'yi Ortadoğu'da İsrail gibi kullanmaya çalışıyor, bu da Türkiye için hiç de hayırlı bir sonuç olmayacaktır. Türkiye, zaten özünde İsrail gibi oynadığı rolü daha da açığa çıkararak bir biçimde onaymaya çalışacak ki, böylece kendisini bölgedeki gelişmelerin karşısında, bölge halklarının, hatta devletin karşısına bulacaktır. Nitekim daha şimdiden durumu biraz boyladı. ABD'ye bu şekilde bağlanma, yeni bir politika olmayacaktır; 40-50 yıldan beri ABD'ye bağlanıldığından da açığa çıkmış biçimi olacaktır ki, bu politika dediği, tükene anlamına gelecektir. Amerika'ya zorunlu müttefik olmak,

"Cumhuriyet tarihinde 12 Eylül dönemi, Türk devletinin bünyesindeki despotizm, kemalizmin faşizm özelliklerinin zafer kazanmasıdır. Bu anlamda Osmanlı despotizmiyle kemalizm diktatörlüğünün en iyi birleştiği ve kendini günümüzde bile eşine karşı rastlanan faşist diktatörlük biçiminde somutlaştırdığı dönem oluyor. 1980-90 arası tamamen böyle belirlenir. Dışarda NATO'yu esas alırken, içten, dıştan alarak, yardımlarla beslenen bu kapitalizmi esas alıyor..."

Avrupa'dan yuz bulamayan bir Türkiye, en zayıf bir Türkiye anlamına gelecektir.

Bu konumu işte Türkiye, Ortadoğu'ya yönelik istiyor, bazı isimleri ile işbirliği geliştirmek istiyor. Fakat inandırıcı değil. Bu konuda, örneğin İranla ilişkileri geliştirmede olsun, Südiyle geliştirmede olsun, kalkış politikası bunlarla gelişiyor. Birçok taviz vermesine rağmen, istediği sonucu elde edemiyor. Çünkü esasla Batı'ya değer veriyor. Dolayısıyla Ortadoğu halklarına karşı bir değer vermiyor, yani bir ittifak geliştirmeye düşünmüyor, hele bu aşamada mümkün değildir. Oyle ki, ikizlül ilişkiler geliştirmekten öte bir konumu zor. Dolayısıyla Ortadoğu'ya yönelik, Türkiye'nin yaklaşımını fazla gerçekçi değildir.

Türkiye'nin en çok umut bağladığı bir yıl işte. Sovyetler Birliği'ndeki gelişmeler olmaktadır. Hatta son burjuva basınına bakıldığında; 'Sovyetler bize ABD'den daha yakın, bize bir sorun getirmiyor, bütün sorunlarımız ABD'den kaynaklanmaktadır; başta Ermeni, Kürt sorunu ABD tarafından korusuluyor. En iyi ilişkilerimiz Sovyetler Birliği ile olmaktadır' deniliyor. Oyle anlaşılıyor ki, sıkışık Türkiye işbirlikçiliğine yeni bir efendi arıyor. Acaba bu yeni efendiler, Sovyet sistemindeki yöneticiler olamaz mı? Bu konuda ciddi arayışlar var, en sağ basında bile bunu görmek mümkündür. Bu bir yıl olabilir mi? Pek guvenilir olmasın ki Türkiye bu konuda bazı politikaları, ki, politika da demeyelim buna, kendisini NATO'ya yönelik geçirdiğinden dışlanmasın dolayısıyla, doğa olarak SSCB ile, başta bazı ekonomik çıkarlara yönelik olmak üzere, ilişki geliştirecektir. Bu da öyle yeni bir sistem kövü bir bağlanma olmayacaktır. Yeni Sovyetler sisteminde Türkiye bağlanabilir mi? Belki bu konuda bazıları umut edebilir. Eskiden ABD'ye dayalı Türk işbirlikçiliği, önümüzdeki dönem Sovyetler'e dayalı bir Türk işbirlikçiliği olabilir mi? Hatta deniliyor ki: 'En iyi işadamlarımız, artık Moskova'da iş kopardıyılıyorlar.' İbre Moskova'dan yana domketler. Bu giderer Sovyet sistemiyle gevşek bir ittifaka dönüşebilir mi? Bu yönde bir umut, Sovyetler Birliği'ndeki Türkmene ve Türk kökenli Cumhuriyetlere bağlanıyor. Yine salt teorie de olsa, bu uygulamaların, gerekerek daha da özleştirilmesi, Türkiye'ye geliştireceği sağlam siyasal-ekonomik ilişkileri beraberinde getirebilir. Böylece, Sovyetler'e de daha dengeli ilişkiler, Türklük için yeni bir istikbal vaad

edebilir. Bu yaklaşımlar da daha çok sağ kesimlerden gelmektedir. Gelişmelerin bu biçimde yalalamaya yavaş gelişmeleri bu yönüyle böyle belirlemeye çalışmaktadır.

Ama Türkiye'nin esas itibarı ile, Batı kapitalist-emperyalist sisteme bağlı yapısı, bunun ciddi bir politika olmayacağına gösterir. Başından beri Türkiye'nin kıkmızı, son 40-50 yıllık soğuk savaşta, NATO'ya, ATYE dayalı anlamında, Fakat bu konumları da artık eski işlerliğini sürdürmelerinden ötürü büsbütün ortadan kalkmaları söz konusudur. Türkiye işbirlikçi sınıfı başından itibaren, kendisini politikasıyla mahkum etmiş bir sınıf konumundadır. Dolayısıyla kırılacak her yıl suni olma ve bir kıkmızla karşı karşıya kalmaya mahkumdur. Türkiye işbirlikçi sınıfı veya sistemi kendini, öyle bir ipe bağlamıştır ki asılmaktan kurtulamaz. Bağışmış, kendi özgül iradesiyle bir sistem belirleyemiyor, aksine her zaman sistemlere mahkumdur. Sistem onu alsa bile, kendisi özgür bir irade ile, yeni bir sistem tuturamaz. Türkiye'nin bu sistemi geçireceği iyi görmek gerekir.

Özellikle Türk resmi işgencilik, bürokratik ve de asker-sivil yöneticiliği böyle değerlendirmek gerekir. Türkiye oligarşisi bu anlamda, bir politika belirleyip güç olmaktadır, başkalarına adına rol üstlenen durumundadır. O halde, bölgemizde en çok kırılı yaşayan bir yönetim ve bu anlamda da bölgede sınırlı sosyal gelişmelerin yaşadığı bir ülke konumunda olması itibarıyla, tabandan bir tepki doğurabilir. Türkiye işbirlikçi yönetimi, bölgemizde en çok kırılı yaşayabilecek bir yönetim oluyor. Türkiye işte tabandan sınırlı da olsa sosyal gelişmelerin en çok yaşadığı bir ülkedir. Sınıflaşmanın, Ortadoğu etkilerinden kurtulmanın objektif temelde en çok sağlamdığı ülkedir. Dolayısıyla ve zeminde, halkın seçeneğinden giderek devreye girmesi kaçınılmaz oluyor. Gerçekten ne kemalizm 'yenilemez' 1920 ler sonrası gelişme modeli, ne DP'nin öncül ettiği II. Dünya Savaşı'ndan sonraki gelişme modeli -buna AP'si de dahildir- çözüm olamaz. Günümüzde en son bir yıl olarak geliştirilen istenen 12 Eylül, gerçekten artık kıkmızı; daha denilebilir temelde oyle rol oynamaz. Cumhuriyetin 60-70 yıllık tarihi, ülke kıkmızı ile karşı karşıyadır. Kıkmız, ne yeni askeri darbelerle, ne de yeni partilerle aşılabılır. Çünkü, TC zor bela ancak bu kadar kendisini yaşatabilir.

Kemalist model uluslararası gerekleri varoluşunda ve ölüte alındığında, daha doğuşunu ve Ekim Devrimiyle onun etrafındaki emperyalist kuşamata dayandırarak, çok çok böylesi bir uluslararası durumu oportünistçe kullandığı almak isteyen ve bu anlamda da kendisini bir model gibi sunmak durumunda olan bir rejimdir. Bir özgünlüğü yok. Bir ara, 'Kadro' dergisi aracılığı ile 'Kemalizm de bir modeldir' diye tuttu-

rulmak istendi. Aslında kemalizmin öyle bir model özelliği yok. Ekim Devrimi sosyalizmin temeliydi. Türkiye'nin uluslararası başlıyorsa, Kemalizm bunu kullanıyor. Kapitalizmden taviz alıyor, sosyalizmden taviz alıyor. Aldığı tavizlerle kendisini yaşatmaya çalışıyor. Canacı yönü burasıdır. Ve daha sonra bunu kullanarak, ilk savaş aradısına bunu kullanarak kemalist diktatörlüğe ulaşıyor. Ki özünde bu gerçekten proto-faşist devlet tipidir. En az bir Hitler, bir Mussolini fışır. Daha fazla işbirlikçi niteliklerinin bünyesinde barındırarak diktatörlüğe, Farklı sudur. Diğerleri gelişmiş kapitalist ülkeler, Türkiye ise gelişmemiş, yoğun olarak ortaçağ yaşayan bir ülkedir. Buna dayalı bir faşizmdir. Ama gerçekten faşizmin tüm belirtileri daha 1920-lerde bağında taşıyan bir diktatörlük biçimi oluyor. I. Dünya Savaşı'ndan sonra, sosyalizmden etkileniyor; devlet kapitalizmi bünyesine taşıyor. Batı kapitalizminden esinleniyor: liberalizme öykünüyor, onun devlete aşılmasına çalışıyor. Ve buna da 'Karma Ekonomi' diyor. Bütün bunlar deneyim M. Kemal dönemi biaz da bu oluyor. Ardından dünya çapında yeni bir durum geliyor. NATO doğuyor. Bu sefer dört elle NATO'ya sarılıyor ve öncülüğü DP yapıyor. Türk kapitalizmi biaz daha palazlanıyor. Bu temelde sınırlı bir gelişme oluyor. Burjuva demokrasisine öykünme var. İlaveten çok partili değişimci olay ve kapitalizmde bir tekellesme, holdingleşme yaygınlaş kazanıyor. Tabii ki, bu faşizmin daha da temel kazanması anlamına geliyor.

12 Mart, 12 Eylül biaz da, kapitalizme dayalı faşizmin bastırılması, aynı şekilde kapitalizm geliştikçe sınıf mücadelesinin gelişmesi ve buna karşı faşizmin kendisini gittikçe devlet içinde proto olmaktadır çıkıp, yani kemalizm, faşizmin öncülüğü veya belirtileri olmaktadır çıkıp da kendisi olmasın. Bu 12 Eylül'de çok daha somuttur. Devlet bünyesindeki bütün faşist özellikler doğaşı mamur bir faşist askeri diktatörlüğe dönüşüyor. Değerlendirildiği devre: Cumhuriyet tarihinde 12 Eylül dönemi, Türk devletinin bünyesindeki despotizm, kemalizmin faşizm özelliklerinin zafer kazanmasıdır. Bu anlamda Osmanlı despotizmiyle kemalizm diktatörlüğünün en iyi birleştiği ve kendini günümüzde bile eşine karşı rastlanan faşist diktatörlük biçiminde somutlaştırdığı dönem oluyor. 1980-90 arası tamamen böyle belirlenir. Fakat işte, dayanakları var dedik. Dışarda NATO'yu esas alırken, içten, dıştan aldıkları yardımlarla beslenen bu kapitalizmi esas alıyor. Şimdi uluslararası alandaki köklü değişiklik böyle işte ve di politika fazlami sona ulaşmaya çalıştı; bu kadar alabildi, fazla almaz. Yeni bir yıl olmak şurası kalsın, eski yolların da tamamen sonunun gelişmesi oluyor bu 12 Eylül rejimi bu anlamda 90'lara gelecektir, kendi şahsında, artık Türkiye Cumhuriyeti'nin tükennesi, yolunun bitmesi, yeni yıl ayırma da demeyelim, kör bir kıkmızla karşı karşıya gelişmesi demektir. Mevcut oligarşi artık fazla bir yıl alamaz, kendi toplumuna, kendi halkına; ne sistem içi dengeler buna müsaade ediyor, ne de Türkiye'nin bu yolla daha bir kapitalizmi sürdürmesi söz konusudur.

İşte, bundan dolayı diyorum ki; artık halkta da kendisinin devreye girmesi gerekir. Böylesine gerek sızışmış, kıkmızla gelip dayanmış, kırılacak kendisine bir şey vermesi, şimdiki kadar dayattığı faşizmle, kırılacağı kadar çekilmiş, sürdürüleceği kadar sürdürülmüş, somurgeciler kadar somurgesiz bu rejimden kurtulmak için, yeni yaşamak

çin, halk kendini devreye sokmaktan başka, ne bir seçeneği sahiptir, ne de bundan başkasına. Yani kendi özgür iradesiyle muadelenisi gerçekleştirmekten başka çığı yolu yoktur. Objektif olarak böyledir de, subjektif planda buna ulaşmış mıdır? Aynı şey söyleyemeyiz. Biliyoruz, örgütlülüğü anlamında halk iradesi çarpıktır. Türkiye'de biaz da kemalizmden kaynaklanan çarpık solculuk, resmi TKP'den tutulmuş, çok sayıda bundan etkilenen sol çığıyla, yeni yıl almak şurası kalsın, halkın seçeneği önde engel olmaya devam ediyorlar. Çok sayıda grup olmasına rağmen, çözümün bir türlü geliştirilememesi, temelde böylesine bir yöneldim, yani kemalizmden ilişkilerini kesmelerinden oluyor. Dolayısıyla, haslatlı oradan kapılarından kaynaklanıyor. Yoksa halkın henüz gelişmesi, objektif koşullara sahip olmayışı durumundan kaynaklanıyor. Dolayısıyla subjektif planda aşılması gereken yıl var. Buna, şimdi yeni birlik arayışları, yeni partileşme yaklaşımlarıyla karşılık verilerek isteniyor. Ama, bu ne kadar gerçeklebilir? Çözümler ne kadar gerçekçidir? Bizim de en çok üzerinde daha barcam durumunda olduğumuz bir konudur bu. Türkiye'de halkın kendisi seçeneğini ortaya çıkarması, bunun örgütlenmesi ve eylemliliğinin savunulması söz konusudur. Çeşitli düzeylerde birliktirler geliştirmesi söz konusudur. Madem ki, objektif temelde bu kadar zorunlu kıyıyor, subjektif planda da her veya geç gelişmelerin hızlanması kaçınılmazdır. Türkiye'nin bundan sonraki şansını, bir anlamda halkın kazanması bağlıdır. Halk kırdar kazanması, halk kendi özgür iradesine sahip çıkarsa, Türkiye, uluslararası alanda daha dengeli politikalar kavuşabilir. Halka dayalı politikalar oluşturulabilir. Ve başta kendi içindeki demokrasi sorununa, onun en önemli parçası ve buğün temel sorun olan sınıfsal sorununa çözüm getirilebilir. Hemen şunu da belirtelim ki, mevcut

"Kültür özerkliği gerici bir slogan, kendi başına devrime dayatıldığından, devrimin ezilmesine dayatılan bir slogandır. Aslında, kültürel özerklik, otonomi tamamen gerici bir alettir. Bu temelde kurulacak partiler gerici olamazlar kurulamazlar. İstedikleri kadar kendilerine demokrat, sosyalist, komünist adını taksınlar, dirençli ezilmesine dayatılan yeni uluslumdur..."

askeri-faşist yöneltimle çözüm şurası kalsın, bunların dayattığı çözüm tasfiyidir, imhadır. Bunların demokrasi alanında sözümüne atıkları bazı adamların sahteliği çok açıktır. Dolayısıyla demokrasi ve ulusal sorun, cumhuriyetin bu geleneksel kırdarları tarafından çözümlenmesi düşünülmez. Çünkü, DYP, SHP gibi yeni işbirlikçi partiler ihtidara gelse de, bu konularda yıl alınmaz. Çı politikalarda demokratik çözüm, halkın kazanması, halkın kendi özgür iradesini konuşturması, kırdar kılması mümkün değildir. Di politika için de böyledir. Yine, komünistlerin sorunlarını çözmesi tamamen buna bağlıdır. Kapitalist ülkelerle, sosyalist ülkelerle sağlıklı ilişkilerin gelişmesi, halkın bu kazanımına yakından bağ-

lıdır. Türkiye'nin çıkması ve olası çözüm yolları hakkında kısaca böyle belirlenmeler yapılabılır.

Kürdistan'daki gelişme olasılığı, ardından tutalım en gelişkin eylemine kadar, devrimle mümkündür. Kürdistan gerçeği, sözcükler düzeyinde dile getirilmesinden günümüze kadar savasımına kadar, ancak devrimle yitilirdi. Kürdistan'ın; ekonomisi, siyasal durumu, siyasi yapı; şansı nedir denilirse, tamamen barbar bir gelenektir, kapitalizmin en yöntemleriyle birleşerek acımasızca sürdürüldüğü bir durumda başka bir şey değildir. Yani: Kürdistan'ın ekonomisi, sosyal yapısı, siyasal yaşamı diye söylenilmek istenen tek taraflı olup, tamamen barbar gelenekten güç alan bir konumdadır. Kapitalizmin sömürgeci yöntemleri ki, bu Kürdistan'da eşitlik olma- tın çıkmak, yeraltı-yerüstü, maddi yaşam olanaklarının tamamen ele geçirilmesi, normal bir kapitalist sömürge ekonomisinin bile korunmasından uzak olma demektir. Sosyal yapı itibarıyla, en çarpık ve asimilasyonla kimlik değiştirilen, bu anlamda, aklanmış bir sosyal yapı; siyasi anlamda, tamamen sömürgeci idarenin askeri buyrukları biçiminde hükmetmesinden başka bir anlama gelmeyen bir yaşam sözkonusudur. Her şey tek taraflı başkasıya ve aklanıştırmaya dayanıyor. Ekonomi de bu amaçla kullanılıyor. Gelecekte ne kadar birlik varsa, bunun için kullanılıyor. Yeni adı altında olaşın ne varsa hepsi, böylesine bir tek idarenin emrinde ve işbirlikli durumundadır. Birek ve bime- yerek de içine girerse, ötekide bütün sosyal tabakaların, sınıfların durumu böyledir. Dolayısıyla, normal bir sömürge ekonomisinin de bahsedile- mektedir. Sömürge ülkenin sosyal yapı- sı, siyasal işbirlikçi ve tabaka- larından da bahsedemiyoruz. Diğer ülkelerde, örneğin; İngiliz sömürge- çiliği belli bir sömürge ekonomisi geliştirdi, bu ekonomi, Türkiye eko- nomisine göre çok ileridir. Bir sosyal yapı geliştirdi, işbirlikçileri de olsa, bunlar bir eldir. Yine de kendi toplu- munda bir yer vardır. Siyasal bir el grubu vardır. Bunlar işbirlikçi te- melde de olsa, bir devlet kurmaya kadar gidebilirler. Ama Türkiye'de böylesi bir sömürgeci uygulamadan eser yoktur. Ne ekonomik gelişme, ne sosyal-işbirlikçi bir sınıf, ne işbir- likçi bir bağımlılık da olsa, bir devlet kurma... Birakalım işbirlikçi bir devlet kurma, adı bile söyleyemeyiz. "Ba- ras" bir ülkedir, buranın bir halkı vardır, sizlere bağlı bir devlet olmak istiyorun, size bağlı bir devlet olmak istiyorun" şeklinde bir girişim bile en büyük suçtur ve imhaya götürür. Böyle özellikle olan bir rejimin yü- rürükte olması ile daha da detay- landırılacak bir uygulama sözkonusu oluyor. Ve bu uygulama değişmiş değildir.

Kürdistan Osmanlı'dan devralınan bir mirastır, ancak söyleyelim ki, Osmanlı döneminin Kürdistan'ı kendi öz dinamikleriyle bazı gelişme im- kanlarına sahipti. Dil, kültür ve eko- nomi alanında kendini biraz daha geliştirebilirdi. Hatta işbirlikçi sınıfların Kürtlükte bağlılığı fazla kes- miş değildi. Daha eskiden ise; ıttifak diyebileceğimiz bir statü ile Osmanlıya bağlanabiliyor. Fakat kemalizm döneminde geliştiğinde hepisi yerli bir ölemin. Üçüncü adı, halkın adı tarhiten silinmek isteniyor. İş gelişmenin imkanı, bütününüyle yok sayılıyor. Ezdiliyor. Her şey tek devlet, tek ulus sistemi içinde bo- ğulmuş durumu ile karşı karşıya bırakılmak isteniyor. Ve bu gitkice yoğunlaştırılıyor. Acımasız bir devlet teorisi, isyanlar bahane edilerek, halka eylemler kılınıyor. Ardından beyaz terörle asimilasyon en ince- sine kadar egemen kılınıyor.

12 Eylül faşizmiyle de tam sonuç almak için her şey ortaya konuluyor.

12 Eylül, özünde Kürdistan'a karşı ilmi edimsiz, onu tamamen imha etmeyi amaçlayan ve en son imha edici bir yönetim biçimi oluyor. İşte bu temelde Kürdistan'daki durumun esas özelliklerini yakalamayı bilemek gerekir. Özellikle de 12 Eylül uygulama- ları ve en son da özel savasın en yoğunlaştırılmış sömürü tarihindeki en gelişkin bir imha yaklaşımları karşı karşıya olmakta bahsetmek gerekir. Amaç; özellikle PKK'nin ön- derlik ettiği ulusal kurtuluş mücade- lesini de ezerek, isyanlar döneminin sonrasında daha tehlikeli bir statu- quo Kürdistan'a egemen kılmaktır. Şu anda mevcut yönetim, tamamen askeri ve de özel savas klığı tara- fından yürütülen karşı-devrimci ka- rakterde bir yönetimdir.

ANAP'ın varlığı, bir kılık bile de- nilemeyecek bir örtü rolünü görme- ktedir. DYP, SHP aynı şekilde bir örtü ve işbirlikçi konumdadır. Özel savası kendilerine göre halka karşı yü- rütmekte, paravana rolü oynamakta- dır. Öyle karşı çıkmak diye bir durumları sözkonusu olamaz. Ve esas itibarıyla hedefleri; Kürdis- tan'daki devrimci ezme, daha sonra- sında "beyaz reformlar" adı altında özellikle sınıfsal mücadeleyi Türki- ye de dirilme temeline taşıyıp et- mek, yine Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bütün sonuçlarını ortadan kaldırmak için, Kurt halk kimliği üzerinde bir kez daha betonlaşma ve bu kimliği yerli bir etme, bir daha canlandırılması amaçlamak gelmektedir.

"Kürdistan'daki gelişme olasılığı, ardından tutalım en gelişkin eylemine kadar, devrimle mümkündür. Kürdistan gerçeği, sözcükler düzeyinde dile getirilmesinden günümü- ze kadarki savasımına kadar, ancak devrimle yitilirdi. Kürdistan'ın; eko- nomisi, siyasal durumu, siyasi yapısının nedir denil- lirse, tamamen barbar bir gelenektir, kapitalizmin ince yöntemleriyle birle- şerek acımasızca sür- dürüldüğü bir durumda başka bir şey değildir..."

Çilginca da olsa, uluslararası ger- çeklikte de gelişse, çok süratli ve yoğunca ulaşmak istedikleri sonuç bu oluyor. Bunu çok yakından gör- mektedir. Ve son politik gelişme- ri de iyi yakalamak gerekir.

PKK'ye yönelik Milli Güvenlik Ku- rultu toplantılarında ısrarla dayatılan bir politika var. Batıyla anlaşma ve veya gelişti mi değerlendirilmesini girmiden önce ki, arazi bizi fazla bağlamaz, fakat dikkate alınır- şunu çok iyi görmeliyiz; sözüme bana bazı reformlar gerçekleştirilmesi direniş engelmis, PKK'nin başını çektiği kurtuluş ve özgürlük mücadelesi buna engelmis. Onun için, "önce buna ezilm" deniliyor. Büyük bir ihtimalle ABD buna "evet" diyor. Avrupa'nın da birçoğu ülkesinin "evet" demesi var. Hepsi aynı gönül ra- hatlığı ile söylemeye de bu böyledir. Ne zamanı kadar? İşte, 80-90 arası yetmedi, en son bir uzatma çabası olarak da 90-91'e kadar bu çaba sürdürülmüş, özgürlük ondan sonra gelmeli deniliyor. Şimdi buna daha önce TKP içtihatçılığı biçiminde za- ten bir reformizmi de paydalandırı- ile karşılık verimistir. Buna biraz da Kürt işbirlikçi sınıfının kılıfı da giydiril- yor. Ve buna da, "Kürt reformcu- luğu", "dil özgürlüğü" deniliyor. Yani aslında öyle bir özgürlük tanımına da sözkonusu oluyor, "biriyle birle- koşabilirler" denmektedir; ki, bu ne

"Kürdistan'daki ulusal kurtuluş savasımı, uluslararası alanda ve en önemli yer işgal eden Ortadoğu'da, dünyayı da yakından etkileyecek yeni bir oluşuma, halklar lehine statükonun aşılmasına, halk yönetimleri- nin, halk iktidarlarının döneme girmesine büyük bir imkan kazandıracak; Ortadoğu'da Halklar Federa- syonu'nun gelişmesinde belirleyici bir rol oynayabile- cektir. Ortadoğu'nun biraz da yakın geleceğini be- lirleyen, mücadelemin kendisi olmaktadır. Bu çer- çevde, bölgede halkçı yani ağır basan güçlere ilişkileri daha da gelişme kaydedeceği gibi, gerici güçlerin de tepkisini daha fazla üzerine çekecek; devrimci güçlerin coşkusuna yo açacağı gibi, reformistleri daha hileli yollarla karşısına engeller dikmeye götürebilecektir..."

bir haklır, ne de bir özgürlüktür. Dil zaten konuşulabilecek kadar konu- suluyor. Kültür özelliği gerici bir slogan, kendi başına devrime daya- tıldığından, devrimin ezilmesine da- yatılan bir slogandır. Aslında, kültürel özellikler, otomati olarak gerici bir alettir. Bu temelde kurucak partiler gerici olmakta kurtulamazlar. Kar- şı-devrimci hizmet etmekten kurtula- mazlar. İstedikleri kadar kendilerini demokrat, sosyalist, komünist adını takınslar, direnişin ezilmesine daya- tılan yeni oluşumlardır. Son tahlilde özel savasın işbirlikçisi, onu örtbas etmenin, maskeleyenin araçları ola- caktırlar. Geçekten bu önemli bir durum oluyor. Bizim için, canalısı siyasi bir durumdur. En tehlikelisi de buna ABD, Avrupa muhafazakar ikti- darları, büyük ihtimalle sosyalist si- temdeki bu sağ politikaların sahipleri ve onun reformist uzantıları "evet" diyebilirler.

Türk yönetimi bu konuda çok sin- sidir. Her ne kadar bazı reformlardan sözedyorsa da, reform vadileri sahtedir. Reform yapacağı da yoktur. Bu durum müteahhili ile aralarında bazı gelişmelerin doğmasına yol açabilir. Türk devleti görünüyor kurtarmak için bazı şeyleri geçici olarak yapıp- lır. Özellikle önümüzdeki kısa bir süre içerisinde, PKK'nin en çok devri- mci sonuç alan yönetime olan geliş- savasımını taşıyıp edip, giderek halk- ın ayaklanması önderecek bunu sağladıkları sonra sahte nitelikte de olsa reformu yapabilir mi? Aslında bu da kuşkucludur. Belki sırf gö- rünüyor kurtarmak için başvuracağı bir yöntem olabilir. Bu da, Türk faşizminin, nasıl ki tüm gelişmiş kapitalizmi de, sosyalizmi de kula- raklar sosyalistlik, komünistlik, libe- ralizm yapmışsa, o tarzda reformculuk yapması anlamına gelir. Bununla öze- nile bilemek gerekir. Sonun, ger- çekten kendisine ölmü çantları kaldır- ran kurtuluş hareketimizi taşıyıp et- mek sorunudur. Bütün ekonomi bunun için seferber edilmistir. Enfa- şizm temelde, bütün kaynakları yor-uyor. Diş politikaları tüm yönleriyle buna dayanıyor. Diş politikalarını tamami bu amacımızın taşıyısı içindir. Komşular başta olmak üzere, sistemleri, sosyalist sistem de dahil, bunun için kullanıyor. Başarabilir mi? En üst düzeyde, ifade edilmistir ki, "Vatanın birliği-bütünlüğü için so- nuna kadar savasacağız", hem de alcağıcasına, "Silaha silahla başkanı- vereceğiz" diyerek, cumhurbaşkanı, başbakanı, genelkurum başkanını, "En yakın sürede temyizler kur- mundayız" diyerek kadar güçlük emirlerle yürüttükleri bir savas söz- konusudur. Bu savası kazanıp ka- zanamam sadece onlara bağlı de- ğil, bizim savası geliştirmek gerçe- ğimize de bağlıdır. Devrimci savası biz ne kadar geliştirebileceğiz? Ve bu anlamda da gerilla ve ulusal halk ayaklanması ne kadar somutlaşa- caktır? Türkiye'nin emekçi sınıfı hare- keti ne kadar gelişmiş gösterecek? Esasta bunlar belirsizlik rol oynaya- caktır.

dahi görülmemiş biçimde halkın devrimci enerjisinin açığa çıkması, örgütlenmesi, eyleme geçmesi edi- lmesi demektir. Ve böylesine enerji kazanmış bir halk, halk hareketi karşısında hiçbir savas rejim ve özel savas kurumuna ayakta kalamaz, yo- netimi sürdüremez. O halde; canalı, yakın geleceği belirleyecek olan, oldukça yoğunlaşmış karşı-devrimci bir savas karşı, devrimci gerillaların halkı ayaklandırmıştır. Türkiye'nin de geleceği, halka dayalı çigsi yolla- rını yaratmaktadır. Bu daha çok da Kürdistan'ın yerli-yokluk sorunudur. Halkımızın kurtuluşunda asıl rolü, bu daha geleceği belirleyecektir.

Bu mücadele aynı zamanda, yak- ın etkisini bölgemiz üzerinde de duyuracaktır. Kürdistan'ın çok par- çalanmışlığı, burada sağlanacak devrimci gelişiminin bölgemize ta- şınması, dolayısıyla bölgedeki çö- züm olanaklarını kendi somutunda, hatta önderliğinde pekiştirmesi de- mektir.

Kürdistan'daki ulusal kurtuluş sa- vasımı, uluslararası alanda ve en önemli yer işgal eden Ortadoğu'da, dünyayı da yakından etkileyecek yeni bir oluşuma, halklar lehine sta- tükonun aşılmasına, halk yönetimi- nin, halk iktidarlarının döneme girmesine büyük bir imkan ka- zandıracak; Ortadoğu'da Halklar Fe- derasyonu'nun gelişmesinde be- lirleyici bir rol oynayabilecektir. Or- tadoğu'nun biraz da yakın geleceğini belirleyen, mücadelemin kendisi olmaktadır. Bu çerçevede, bölge- de halkçı yani ağır basan güçlere iliş- kileri daha da gelişme kaydedeceği gibi, gerici güçlerin de tepkisini daha fazla üzerine çekecek; devrimci güc- leri coşkusuna yo açacağı gibi, reformistleri daha hileli yollarla karşı- cına engeller dikmeye götürebile- cektir. Çeşitli işbirlikçi güçlerin yine dolaplar çevirmeleri kadar, tarih hak- ıçlıklarını Kürdistan'ı böylesine önemli rol sahibi olan ve ilk haline ge- tirmek; tamamlama Partimiz önderli- ğinde yürütülen ve mutlaka başa- rılması gereken, başarmaları için de gerçekten kaçın gelişmelerinden ders çıkarmak kadar, kendi özgünlü- ğünü de dikkate alan, bir o kadar güçlücül de karşılayan taktiklerde de mevcut güçlücülleri karşısında ulusla- rası bölgesel durum kadar Türki- ye'nin durumunu, Kürdistan'ın du- rumunu da dikkate alan, Partinin bu temelde gelişmesini dikkate alan, mevcut olanakları sağlam bir önde- rlikte yürüten, özellikle Parti öncülü- ğünde guncel savasımı büyütecek, geneli donatacak taktik önderlikte yerli kılan bir konuma ulaşmak ol- ur. Bu gelişmeler, ancak Partimizin öncülük rolünün üstün nicelik gelişmeler temelinde, özellikle de kar- şı-devrimin dayattığı özel savas çephesi karşılamaına çok ya- kından bağlıdır. Parti öncülüğü bu- karşıladığı oranda ancak diğer go- revleri başarmaktan bahsedebiliriz.

En canalıcı görev olarak, Parti militanları, bu özel savasın üzerine, yenne ruhla yürüt ve bunun için gerekli yetkinlik, hiç şüphesiz en başta da ısrarla geliştirmeli. Parti çigsi temelinde yoğunlaştırılarsa rolünü taşıyabilirler. Bu anlamda bizim temel sorunumuz, Parti ve onun savası yaklaşımları olmalıdır. Parti gerçeği üzerinde ve özellikle onun kadro yapısı üzerinde durmak, savasın kumanda etmekle mükellef- ti. Bütün sorunları gerçekten tüm yaratıcı yeteneklerini sergileyerek karşılamak, sorumlu kadronun nice- lile-nitelikçe yeterliliği ulaşması, gelişmelerin esas belirleyici yönü oluyor. Halkın ayaklanması, ge- rillayı, Partinin kadro yapısını ge- liştirmek, zaferi zorlayan bir uygu- lama çigsiinde yürütmek mümkün- dür.

PKK 2. ULUSAL KONFERANSI BELGELERİNİN ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİLER...

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, PKK 2. Ulusal Konferansı'nda "Eleştiri-Özeleştir" gündem maddesinde yaptığı değerlendirmeyi yayınlıyoruz.

"Eleştiri silahının yetkin kullanılması, önemli bir devrimsel gelişmeyi mümkün kılar"

Konferansımızın önemli bir gündem maddesi olan eleştiri silahını kullanmaya çağıştıracı. Gündemin önemli ki nede olan ortaya çıkıyor: Bu silah her şeyden önce. Hareketin çelişki, gelişimin hayli karmaşık, yanlış ve doğruların oldukça etkili olduğu olmasından dolayı, sert olmak durumundadır. Diğer yandan, özünde Hareketimiz eleştirilendir. Denilebilir ki, ideolojik eylem klavuzumuzun eleştirilme niteliği, bizim toplumsal yapımızdan oldukça karmaşık ve çelişki içerisinde olduğu, herhangi bir yapıdan daha fazla eleştirilme olmalı, yoğun eleştiriler geliştirerek çözümlemeye girmeyi gerekli kıyor. İşin doğasından dolayı, bu silahin ehemmiyetli kullanılması gereği vardır. Bildiğimiz gibi, ilk sözlenim eleştirilirdi. Varolan gerçekleri elde getirmeye oldukça yanlış, geçkile alen eden, egemen çıkarlara bağlı, son tahtlılık ülkenin sahibi olması gerekini dışlayarak yapılmışlar, bu eleştiriler bir ideolojik mücadelede eleştirilirdi. Günüme kadar birçok görüşürüz. Bu silahın yetkin kullanılması çözümlemeye olmuştur; gerçekleri açığa çıkmasıyla yol açmıştı. Bu temelde düzeltme imkânını bize vermiştir.

PKK tarihinde, eleştirilme dönemler de vardır. İlk ideolojik ortaya çıkış dönemimiz, büyük eleştirilerle yüküldü. Sosyal-sosyal ve ilkel-milliyetçi yaklaşımları sınıf temelli ile birlikte yıllarca sonra bir eleştiri ile hem açığa çıkarıp teşhir etti ve hem de kendimize gelmeye yol açtı. Ulaşmamız gereken temel hedeflere, ideolojik alanda ulaştık. Bilindiği üzere, ulke somutunu inkar eden, sosyal-sosyal ideolojik yapıların inkar edilmesi ve sınıf temelli olan inkar eden milliyetçi yaklaşımların ki yüzünü ortaya serilmesi, önemli bir gelişimdir. Bu dönem, ortaya çıkışından, Manifesto'nun ortaya çıkışına kadar devam etti. Bir anlamda Manifesto, ideolojik mücadele döneminin bir zaferidir. Geliştirdiğimiz eleştirilerin güçlü bir belgesi veya sonuçta bazı hedeflerimize ulaştıran, bir anlamda hem bir sonuç, hem de daha sonraki gelişmeler için bir başlangıçtır. Manifesto sonrası dönem, daha değişik bir dönemdir. Politik akım olarak öne çıkan, daha çok da doğruların görüşleri temelde etniklik kazandırdığı bir dönemdir. Bu dönemde özellikle distaki göçümlen eleştiriyi yıkıp görüşlerimizin doğruluğunun kesinleşmesiyle, daha olumlu bir daha içine giriyoruz. Bu, eleştirici dozajı daha hafif olan bir dönemdir.

İkinci önemli eleştiri dönemi: dişi işi bitirilen sosyal-sosyal, küçük-burjuva ve ilkel-milliyetçi yaklaşımların yerne, bu sefer Parti içinde önemli devrimi bir parti girmeye çalışıldığımda, zor karşısında yığınlar gösteren, temel amaçlardan kuşku duyan ve bir yerde Hareketin tasfiyesi için kapıları ardına kadar açık tutan öğelerin ortaya çıktığı ve gittikçe bunların tehlikeli bir hal almaya başlayıp, üzerlerine gitmenin zorunluluk arzettiği 1982-83 dönemidir.

Bu önemli aşamada, provokasyon başını uzatıyor ve Partinin varlığını yadsımaya çalışıyor. Özellikle yeni bir hamlenin gerçekleşmesini engellemek için her şeyini ortaya koyuyor. Provokasyon varlığını zindanda da, yurtsızında da böyle bir hançerleme biçiminde her geçen gün hissettiriyor. İşte buna yönelik bir eleştiri hamlemiz geliştirdi. Daha çok Parti içinde, hiç de "yoldaki" sıfatına layık olmayan, sınıftaki, di-

rekt veya dolaylı düşman etkilerine karşı yükü eleştiri geliştirme durumunda kaldık. Bu eleştiriler, bunların açığa çıkmasını ve teşhir etmelerine yol açtı. Özeleştir, Hareketi yaşamayan, sınıftaki ve hatta düşman etkilerini taşıyan bu öğeler, canalcı bir pratik döneminin içine girdiğimizde, kendilerini ortaya atamazdık edemezlerdi. Eleştirilerle, başlangıçta her ne kadar istesek de teşhis edemediğimiz yüzünü bir kez daha açık etmeye çalıştık. Bunların Parti içinde objektif olarak bir ajalık konumundan öteye gidemediklerini gördük. Özellikle de örgütlenme, ülkede yeniden mücadelelerin geliştirilmesi ve ilerletilmesi önünde ciddi şekilde duraklarını gördük. Beklemediğimiz biçimde, ortaya çıkması cesaret edemeyenleri sandığımız bir şekilde kendilerini açığa çıkarıyor ve ele veriyorlar. Bir anlamda 1984 hamlesi, bunlara yönelik eleştirilerin sınırı da olsa başarıya ulaşması ile gerçekleşti. Eğer bunların durumu aşılmazsa veya bunlar pozisyonlarını sağlam tutmuş olsalardı; partileşiminde bir hamle gerçekleştirilemezdi. Her ne kadar bunların etkileri tümüyle kırılmasa da, hiç olmazsa açık, resmî düzeyde Partiyi hakim olamadılar. Etkilerini daha çok ruhi özellikler, çalısma, çeşitli bozgunculuk ve bunlamlı yaratma düzeyinde sürdürdüler. Hızlıpırmeye fazla cesaret edemediler. Ancak sınısı başı cabalarla, ırsal bulduklarında kompolar geliştirebilir bile engellemeye çalıştılar. Ama denetlebilir ki, bekledikleri Parti içi bozgunculuğu, Partiyi işlemez kılmayı beceremediler. Buna, güçlerini tam yemeyiş ve özellikle bizzat eleştiri silahına gereken ağırlığı vermemiz etkilerini hiç olmasa sınırlandırdı. Dolayısıyla, devrimi bir altitimin gerçekleştirilmesine imkan hazırladı. Gerçekten 1984 Ağustos hamlesi, eğer bunların bu engellemesi olmasaydı, 1983'te gerçekleştirilebileceği gibi, daha da kapsamlı olacaktı. Eğer eleştiriler zamanında işi özümseyen, kadrolar bu konuda çizgiye oldukça hakim olsalardı ve bunların etkilerine kulak tikamayı, teşhiri için yi yapsalardı, başarı imkanı yükselecekti. Provokatörler o dönem, kadroların dörtte üçünü hastalıklı olduklarını veya kendilerini dinlediklerini iddia ediyorlardı. Bir yerde "kafaları karışık gitti" diyorlardı. Bu, ne kadar çaba harcandıklarını gösterir. Başta zindanlarda ezici çoğunluğun kafasını karıştırmışlardı. Partinin varlığını neredeyse bir imhaya karşı karşıya getireceklerdi. Dolayısıyla, bu engel eleştiriyi yönü ağır basan bir yöntemle sınırlandırdı, hiç de küçümsebilir bir çaba değildi.

Yani kısaca, eleştiri silahının yetkin kullanılması, çok önemli bir devrimsel gelişmeyi mümkün kıyor. Böylelikle istenilen düzeyde olmasa da, Parti tekrar kendi taktikî sınırları da olsa uygulamaya geçip, bazı gelişmelere yol açabiliyor.

Tekrar bir tikanlığın mevcudiyeti ortaya koyması. 85 sonlarında oldukça açığa çıktı. Yaptıkları zaafatlar, süregelen aşkınlıkları ve özellikle de pratik önderlik sorumluluğu olanların, pratik eylemleri kendilerini veremeyişleri, çözümleme yeteneklerinin ne derecede olduğunun anlaşılması, bizi bu sefer -çok daha kapsamlı ve daha köklü eleştirilere girmek istiyorsak- Parti içi işlemleri değerlendirmek, tikanmayıyla açan öğeleri toplumsal, siyasal, örgütsel ve askeri konularıyla değerlendirmek zorunluluğuna götürdü. Aslında, Hareketin önemli bir darboğazı karşı karşıya gelmesi ve işlerin oldukça

tehlikeli bir tikanma arzemesinin, düşmanın etkilerinin çok -hatta bunların fazla etkili olduğu- olduğu görülmektedir. adina önder değildi, bazı öğelerin tehlikeli bir konumu yaşamaları ile bağlantılı olduğu kendini net bir biçimde yansıttı. Öyle ki, mücadelede inanç yükseltileninden tutulmuş, doğrular yukarıya seferber olmamaya, hatta bir an önce mücadelenin tasfiyesini ve "oh... işi oldu Partiyi" diyecek kadar bir yeniliği bekle-diklerini ve yine yeniliği bir tutum içinde olduklarını hissetmemek mümkün değildi. İşte farkına vardığımız bu husus, ill. Kongre öncesinde daha gelişkin ve derinleşmiş eleştirilere yönelmemizi gerekli kılıyordu.

Üçüncü önemli eleştirilme dönemi, de de, eleştiri silahını iyi kullanacak, mülkiye hakim veremeydi. Gerçekten öyle bir karşışa -hem de merkezi düzeyde- yaratılmış ki, çok ustalıkla ve yemende eleştiri silahı kullanılmazsa, kendi kendimize geçmiş tasfiyecileri aratmayan bir tasfiyeyi yaşamamız kaçınılmazdı.

Özellikle bu tutum sahipleri, kendilerini şu şekilde oldukça dayatıyorlardı: "Ya ben, ya hiç" veya "ben batarsam, benimle beraber Parti de batarsın; ben başkasıya, hiç kimse başkasına, beni hiç kimse aşmasın". Bunun için gerekirse, gelişmeye adam, dinamik, çözümlemeye olabilecek, hem yaklaşımları, hem de öğeleri yönetimsiz, desteksiz bırakma ve kısaca ne merkezi önderlik rolünü yapma, ne de yapıtma anlayışını güdüyorlardı. Yani, ne kendileri yapmamak için çaba sarfediyor, ne de başkalarını yapmasına olanak veriyorlardı. Böylece, "benden sonrası tutan olsun" veya "çözümlemeye bir alternatif gelişimin" diyorlardı; bu, kemalist bir yöntemdir. Bunun kur-nazca bir hesabı çizilen olan ve küçümsemenecek saydıkları sorumluluğu, karımızca çıktı. Kongre öncesi çözümlemeler değerlendirmesiz gö-receksiniz ki, orada hayli zor bir durumla karşı karşıyayız. Hareketin sorunlarını birakılmak sahip kılmayı, sorunlar karşısında, Hareketin devrimi taktik özünü iflas ettirme çabalarından tutulmuş, bunların oportünist ele alınması, devrimi taktikimizi demagogik yaklaşımlarla örtbas etmeye veya önemli sorunları gözardı etmeye, bunu son derece kurnazca yapmaya, kılıftan kılıfa gerek sokturmaları özüne yaklaşımlara, yaklaşılmamaya ve özellikle lafazanlığın geliştirilmesi ile birlikte bunları barışabadeceklerini kendilerini anlamıyarak daha bir türlü tutum sergiledi.

İşte biz, bu temelde, gerçekçi eleştiriler sıralamaya başladık. Başta ileri konuları olanlar olmak üzere, önem sırasına göre, kişilikte eleştiriyi tabi tutuldu. Bu dönem eleştirilerin, belgeleri vardır, incelenişlerinin namis eleştirildiği, rollerinin ne olduğu ortaya çıktı. Bazıları eleştirilmekten de öteye, uygulamaya alındılar. Bu uygulamaya alınmalar, tam bir suçlu durumundaydılar. Devrimi taktikçe karşı sadece inanışsız beslemekte kalmıyor, buna karşı bir tepki, ırsal bulurlarsa tam bir boşa çıkarma tavırlı sergiliyorlardı. İşte, geliştirilen tüm eleştiri-özeleştirler, bu tutumları karıştırdı. Kongre süreci, hayli kapsamlı eleştirilerle geçti, kapsamlı özeleştirler verildi. Bunlar Parti başında yayınlandı ve daha sonra bildiğimiz gibi, yeni bir döneme yöneldi.

Bu eleştirilerden de güç kazanan Parti taktikî, kendisini 87 ve sonrası uygulamalarda göstermeye başladı. Biraz da taktikîin vücut bulmasıyla ve mücadelenin gelişmesiyle birlikte

eleştiriler, kısmen anlam buluyor, sonuçları ortaya çıkarıyor. Fakat öyle tam istenilen bir sonuca ulaşmıyordu; oportünist öğelerin kısmen kendilerini gizlemelerinden, eleştirilerin ve varılan kararların, ilgili sahalarda yetkince uygulanmaya kavuşturulmasıyla da, bu dönemde eleştirilerin ruhuna uygun bir pratik geliştirilmesi tam sağlanamıyordu. Özellikle özeleştir verile-nin, özeleştirilenden samimi olmayan ve adeta bunu zoraki görme-lir, işleri oldukça sancılı bir hale getirdi. Özeleştirilerin özli verile-miş, sadece vaziyet kurmakmak istemeler, özünde kendilerinin haklı ol-duğunun ırsal tutumlarından olma-ları, gerçekten bir daha bilmeyen kazanımlardan yoksun bırakıldığı, çok önemli kayıplara da yol açtı. Bu özeleştiriler sahipleri çok zararları yol açtığı, özeleştirilene yanlış yaklaşımların hala etkisini sürdürdüğü görülmektedir. Özeleştiriyi samimi yaklaşımlarla -aslında kendilerini oldukça güçlendirilecekleri- bir-reysel gücü ve "ben haklıyım" iddia-cılığı, sonucu olumsuz yönde etkiliyor. Bu bizde çok etkilidir. Özeleştirilere cesur yaklaşımlarına, hele Kurt kişiliğindeki biraz da inatçı ve sandığı kendi yapı, bir özeleştiriyi sanki her şeyi kaybedecekmiş gibi kendine güvensizlik de eklenince, beklenen sonuç ortaya çıkmaktadır.

Özellikle yine bunlar tarafından sınırlı da olsa, taktik istenilen hakımıyyet olarak gösterilmeye, bir kez daha dalgalı bir gelişme ortaya çıkıyor; çizgiye tam hakim olmama, özeleştiriler sahiplerinin samimi ve dürüst davranmalarına, taktik provokasyonların, özellikle kendizi gizle-miş öğelerin, ırsal bulduca eleştiriler, Avrupa'daki provokatörler, "aslında falankesin kendine yöneltilen eleştirilerin haksız olduğunu düşündüğünü, özeleştiriler verirken inandırmadı, vaziyeti kurmak için verdiğini" belirtiyorlardı. İddiaları bu. Aslında Partiyi karşı, hatta Parti Önderliğine karşı rahatsızlar. Yine, Doğu Kürdistan da biliyoruz; zaten önemli eleştiriler yapıldı, bunlar asıldı, aydın niteliği olanlar da asıldı; "fırsat bile değil" diyen bazı öğeler vardı. Kendilerine bazı sıfatlar da takarak, "PKK'deki önderliği ele geçiriyoruz" ve "bir daha bu fırsat emeğimiz geçmez" diyerek, eleştiriyi çok kötü kullanmaya çalıştılar. Bir taraftan eleştirili-özeleştir sahipleri, diğer taraftan sınısı, fırsatçı unsurları, kendilerini dayatmaları, doğru eleştirilerin pratik sonuçlarını oldukça sınırlandırdı. Bu zeminde faydalanan bazı provokatif öğeler de, özellikle 88'de, Partiyi tekrar o 83 ve 84'lerde olduğu gibi, tehlikeli bir provokatif dağıtma içerisinde sarsılabileceklerini, yapısını değiştirilebileceklerini, hatta ele geçirilebileceklerini düşünecek kadar kendilerini değtiler. Bunların değerlendirmeleri yapılmış-tır. Kim yeni temsil ediyor, pratik bir kez daha ortaya çıkarmıştır.

Partiyi karşı sınısı, inanışsız ve hesaplı olanlar, çok zarar veremeli-rine rağmen, kendilerinin ne olduk-larına doğru koymuşlar ve hakketiklerini sonucu da yaşamışlardır. Yine, öze-leştirilenden samimi olmayanlar, pratik yetmezliklerini önemli oranda aşayarak boylarının ölçülerini al-mışlardır. Hiç de iddia ettikleri gibi haklı olmadıklarını, doğru-devrimi pratik ortaya karşı çıkarmıştır. Bununla hem Partiyi hem de kendilerine zarar vermişlerdir.

Kısaca Parti tarihimiz içinde, bazı eleştirilme dönemleri, sonuçlarıyla bir-

likte böyle özetlemek mümkündür. Gerekiirse bu konudaki belgeleri ve Parti edebiyatını inceleyerek, Partinin eleştiri silahının ne anlama geldiğini, iyi kullanılırsa, ne gibi sonuçları ortaya çıkabileceğini görebilirsiniz.

Burada biraz daha detaylı olarak ele almak durumunda olduğumuz süreç, daha sonraki süreçtir. Özellikle 1989'da ülke içi merkezi faaliyetleri geliştirmekle yüz yüze olduğumuz bir aşamada, önemli bir gelişme fırsatını yakalamış bulunuyoruz. Dolayısıyla, Parti öncülüğünün sağlama, merkezi bir düzeyde temsil ve bunun gerilaya yansıtılması sağ-lansaydı, Parti tarihinin en önemli bir gelişme evresinin yaşanmasını isten-bile olmayasaydı. Bütün koşulları bunun için oldukça uygun olduğu bir ortamda, bizim özimize hazırladığımız, Partinin hem eleştirisi, hem de önünü aydınlatıcı çözümlemelerle güç kattığını, pratik düzeyde oldukça tecrübeli ve önde gelen militanların olduğu içinde, hem de tarihte ilk defa silahların gölgesinde bir konferansa girmeleriyle sonuç alınması artık imkan dahilinde olduğuna görüyoruz.

Bu konferansımıza başlamak da belirttiğimiz gibi, özel savaş bir çıkma karşı karşıya kalmıştı. Partinin ırsalı çabaları, özellikle de artan güç aktarımı ve yeni katillimle, gerilla her an hareketli bir patlamaya yaşayabiliyordu. Ancak, daha büyük gelişmelerin yaratılması imkan halindeyken, gelişmeye esas alanın yakın geçmiş pratikinde önemli hataların ve eksikliklerin yaşanması, dedimiz gibi bir gelişiminin yaratılmasını önleyen nedenler oldu. Pratikte özellikle, taktik hatalı yaklaşımlar ve sahipleri teşkil et-meye, bunları açığa çıkarmada zorlanmadın, hızla daha gelişkin pratik, derinleşme ve genişleşme yürü-mek esas alındı. Bunun için sağlam bir merkezde ulaşma ve bu fırsatı böylece değerlendirmeye temelde çok önemli olan bu aşamayı yakalayarak ve bir daha bizi tehditlere karşı karşıya bırakmadın, ulusal kurultuşun sağlam temellerini attılar, bir yanda genelleme, diğer yanda halk hareketliliği köleştirile-rek geliştirdi. Özellikle de yurtsızlık merkezi irade ve karar konumunu tamamen eleştireye taşıma başarısı. Bu, diştan kaynaklanabilecek olum-suz etkilemelere karşı da bir garanti teşkil etmektedir. Birçok olası dayat-maları boşa çıkarması açısından bu bütününü uygulamaları bir durum oluyor. Fakat tam da buna yönelmiş gerekelerinin bir kez daha yetmezlik-le karşı karşıya kaldığını görüyo-ruz. Bir türlü partileşmeyen, taktikte derinleşmeyen ve ona kararlı, inatlı, tam da zafer havasıyla yaklaş-mayan, buna güç getirmeyen öğeler, birbirlerinin, dolayısıyla hataların üzerine gitmemekle, gelişmelerin yönünü tam belirleyememektelerdir. Öldüğüne subjektif, birysel, öznel tutumlarında ırsal etme, şırıktı bir gelişmeye yettinme; Hareketin derinleşme ve gelişimine edele-ebeceği açılım olanaklarını bile bir tarafta bırakma ve tam da dönem-in emrettiği açılımları sağlamaya ve bize çok zarar veren hatalı ve hatta düş-manca bazı belirtileri yolu etme ye-re, üzerini örtme etme yönüncü yaşanamaktadı. Böylelikle de önemli bir fırsatı layıkıyla değerlendirecek-le-rine, hiç de gerçekçi olmayan bazı teknik gerekçelerle fırsatları ka-rıkmakta, "zamani değili" biçimindeki anlayışlarla zarar vermektedirler. Bu, aslında kendilerini gelişmeye hazır tutmaları, özünde Parti yaşama ve Parti çizgisini denlemesine yu-

Devami 27. sayfa

Başkan APO, Şehitler Ayı Mayıs'ta Partiya ve halka atılmalar yaptırmanın yoğun kavgasındaydı

Dünya, oldukça hızlı bir yeniden yapılanma süreci içine girmiş bulunuyor. Herkes, bu süreçte cevap vermenin aracı içinde, yeni yeni politikaların oluşturulmasına çalışıyor. İlk başlarda, o "kutsal fiske"nin sahibi olarak belirlenen güçler dahi, açık giden süreçte cevap verecek durumda değiller. Yani sürecin başlangıcı Gorbacov-Reagan, Gorbacov-Buşi zirvelerine bağlayanlar, bunların bile politikası olduklarını görüyorlar. En tepede gözükülen, o tarihe hükümetlikleri sanılanlar bile sürecin darbeyleci sarsıntılar karşısında başkına dönüştü buluyorlar.

Tarihin diyalektikliği ortamımsız olan politikaların iflasi saçılacak bir durum değildir. Ve bu politikalar ne kadar bilince ölümlüğü gibi gözükürse gözüksün ve yine, ne kadar azameti bir izlenim verise versin, en sırada bir hükümetçilikten karşıya dahi, en büyük acı verimliliktedirler. Dünyanın yeniden yapılanma sürecinin karakteristik özelliği oluyor bu.

90' bolye bir sürecin dev aya sesleriyle başladı ve böyle devam ediyor. 90'lar da, tarihe, bu sürecin yapıldığı yölye olarak geçecek birer. Ve hiç şüphesiz, tarih aynı zamanda politik bir gelişimdir. Ona yön verecek olan da, ona karşıt, ona ters politikalar değil, ama türden onun yanısıra olanlardır.

Dolayısıyla günümüzün ihtiyacı, süreci, güçlü bir tarzda yapılacak doğru bir müdahaledir.

Şu anda herkesin telaşı, yeni süreç, kendisinin yana en güçlü cevabı verebilmektir. Kiminde daya nabilenim ve kiminde doğabilmem umudu var. Bu durumun, kendisinin en fazla hissettirdiği alanlardan biri de bölgemiz Otdağduyu olayı. Otdağdu'nun siyasi literatürde karşılığı, bağimli politikaların yoğun çatışma sahasıdır. Oysa bu, günümüzün esprişine oldukça ters bir tekrar. Tikanmanın doruğunda, halklar dışı bağimlilik kaidiramaçak kadar takatış düşmüşlerdir. Bu takatışız, her yünden yeni yorlamaktadır, eskinin kısır döngüsünde bir tekrar değil, eskiyi paramparça edici bir zorlamadır sözünusuna odici.

Bölgede tikanmanın en yoğun olarak yaşadığı yer, hiç kuşkusuz, dışı bağimlilik, çağın en geri tarzda bir ifadesi olan sömürgeçlikle karşıya. Kürdistan olmaktadır. Kürdistan halkı yeniden arayan sürdür konumunu çoktan terkettiği ve yeni, öncü gücü PKK'nın elleriyle bir gerçek haline getirmiştir. Dünya, yeni sürecin altüst edici etkileriyle tam bir şaşkınlık ve arayış içindeyken, halkımız PKK'yle başkışıklığı geçerci dayalmaktadır, gerçeci inşa etmektedir.

Tarihin çözümü ulaştığı yer, tarihin en kor tarzda döngümlendiği yerdir. Dünyada Otdağdu'nun, Otdağdu'da da Kürdistan'ın durumu budur. Ancak, insanın basit gönlü pratiklerinin tecrübesi, düğümü çözmeyen, düğümü doğru el atmakla mümkün olduğunu ortaya koyuyor. En kor düğümle bağli olan Kürdistan halkı, bağliından kopmuş, sükün edip akıyor. Bu, kördüğümle elini atmış olan PKK'nın çözümleyiciliğidir. Ve tekrar, tarih aynı zamanda politik bir gelişimdir; ona yön verecek olanlar onun türden yanısıra olanlardır.

Dünya 90'a, yani sürecin finalitaynla, sağda sola sürvelmayla girenken, PKK, Başkan APO'nun komutasında, halkın üstüne hamleyi yapıyor.

90'ın Ocak ayını, yeni dönemde halkı ayaklanmasını hazırlamak ve parti, gerek açkısı için harekete ve gerekse, içteki çizgi dışı tutumları karşı

mücadelede aydınlatılmak geçiren Başkan APO, nefes nefese bir mücadele sürecine girdiğini ilân ediyor ve bütün Parti yapısını, bütün halk kitlelerini bu süreçte cevap vermeye çağırıyor.

Oldukça yetkin bir sınıf çözümlemesine uğrayan Parti ortadında kadro ve militan yapı, bir kez daha Başkan'ın önderliğinde, yeni mücadele sürecine hazırlandı. Denilebilir ki, Başkan'ın Kasım ve Ocak çözümlerleriyle ortaya koymuş olduğu gerçek, Parti yapısı, bir devrim boyu, önümüze açık ve gerçekten uygulanırsa, devrime zaferi garantileyen niteliktedir.

Partide proletaryanın sınıf çizgisinin egemenliğini teminatı olan Başkan'ın, salt Parti yapısını değil, belki de daha ziyade, halkı devrime hazırladığı, 90'ın başlanmadaki çalışmalarının hemen ardından, halkın, Partinin siyasal ve örgütsel öncülüğünü, Başkan'ın üzerine doğru yürümeyle başladığını gördük.

Bu, Nusaybin-Cizre'den başlayıp bütün Kürdistan'a yayılan, halk kitlelerinin sivil protestosu olarak ortaya çıktı. Kürdistan halkı, Başkan'ın çağrılarının komutasında, isyan günümüze Newroz'u tam bir isyan gününe ve hamesine dönüştürdü. Düşman halkızın savaşta duruşu karşısında ne yapacağını tamamen şaşırır bir duruma düştü; oysa, 90'ı Partiyi imha etmeye ölye olarak önüne koymuştu. Ve tam da bu zamanda insiyatifi önemi oranda elinden kaçırmasınaydı açk halkı elimizimize karşılaştı. 90'ın Newroz'u bölyemlik, Başkan'ın tam da ifade ettiği gibi, kırda gerillanın, şehirde sivil halkın birlikte yükselttiği eylemlilik, sömürgeçlik karşıtı tepkilerin hepsini kapsayarak, düşmanın sürecine girişimin çok anlamlı başlangıcı oluyor.

"Devrim kitlelerin esiridir" ve sınıf kavgasında halkı ıkna edenler, sürece sahip oluyorlar. Başkan, bütün enerjisini bu gerçeci Partiyi indirirken qabasına harcarıyor, büyük yürüyüşümüzü hazırlarken, Newroz atılımında serseyleyen düşman karşısında, ne yapabileceğini çok iyi görüp, bilen bir tarih öğretmeni olarak, sürecin bu tarz bir dönüşünün sonuçları üzerinde, Parti, daha yetkin bir cevapın sahibi ki, daha, halkı da Newroz yürüyüşüne devamlılık kazandırmanın zorunluluğunda daha yetkin yürüyüşler doğrultusunda hazırladı.

Tarihe yön verme iddiasında olanlar, "tarihle oynanmasın" kuralını en çok uktada yaşamak zorunda oluyorlar. Tarihin en horlamış, ezilmiş ve neredeseyse bitirilmiş halkı olan Kürdistan halkını isyana duruşunu, tarihe karşı oynanmış bir oyun durumu düşürmemeyen garantilerini oluşturmak, devrimin önderliği için en başat görev oluyor. Başkan APO, Mayıs ayını bu görevin en üstalıklı bir tarzda yerine getirmesinin gereklerini yapıldığı bir tarih kestiye dönüştürdü. Ve böylece, Şehitler Ayı Mayıs, 90'da daha büyük bir anlamla yüklendi.

PKK, Kürdistan halkı üzerinde oynanan tarihi oyunlara son vermek için ortaya çıkırdığı, bu oyuna son vermenin, ancak halkı mücadelesinin içine çekmekle mümkün olabileceği inancıyla hareket etti. Ve son altı yıllık savaş tarihinde de, sömürgeci ortateyi darbeleyerek, halkı mücadelesinin içine çekmeye esas aldı. Başkan APO, "Halkı kazanmayalar devrim yapılmaz" diyor.

İsra'yla uygulanan bir doğru politikadan sonuç alınmadığı görülmektedir. Halkımız, şehit gerillaların cezaları şahsında savaşın yükünü

omuzlayarak düşmanın üstüne doğru yürüyüşe geçenken, ulusal kurtuluş savaşımızın israrla uygulanışını sona erdiren ortaya koyuyordu. Gerçekten de, halkızın tarihinde bin yıllardır gerçekleşmeyen gelişmeler yaşamaya başlıyorlunu yeni yilla birlikte. Tarihimize, Med Konfederasyonu'ndan bu yana gerçekleşmeyen halk birliği, ulusal kurtuluş eylemi içinde gerçekleşiyor. Bunun en somut ifadesi de, Nusaybin ve Cizre'den başlayarak dalga dalga bütün Kürdistan'a yayılan ve ne asiret, ne bölge, ne mezhep ayrımı dinleyen, bütün Kürdü aynı özele, talep ve hareketle birleştiren Newroz eylemliliğidir.

90'ın Newroz eylemliliği, PKK'nın siyasal mayasının halkta tutulugunu gösteriyordu dostu-düşmana. Ne var ki, açık düşma bu hakkı teslim ettiği ve PKK karşısında içine düştüğü aczi açıkça iftari ettiği halde, kendilerini halk güçleri için önyer ve hatta kendilerini halkın önyer olarak görüyorlar ise, daha dün kadar PKK'yı "halksız devrim"e kalkışmakla suçladıkları halde, Newroz eylemliliği karşısında "Yağasın, halkımız ayaklandı" çığlıklarını atmaya başladılar. Pek ki kim bu halkı ayakla kaldırmıştı? "Baskı ve teröre karşı ayaklanan halkı", kim sokaklara dökmüş, düşmanın üstüne üstüne yürütmüş? Bunun cevabını vermeken israrla bir kaçış var. Savajımız başladığı günden bu yana, "PKK, eylemleriyle halkı baskı ve terör getirecek" diyenler, sömürgeci zulüm yokmuş gibi, halk baskısı ve terörüz bir ortamda yaşayormuş gibi, PKK'yı zulüm, baskının ve terörün sorumlusu olarak lanse etmeye çalışıyor. Bu işbirlikçi ağızlarla şüphesiz en iyi cevabı da yine halk verir. Düşmana karşı, gerillanın cezalarını omuzlayarak, savaş atılımı içine girmek olduğu halkın cevabı. Onlar, ellerinde oldukları kadar çarpıtmalarına devam ededursalar, halkın ayağa kalkışını daha güçlü ataklara çevirmenin tedbirlerini almakla, mücadelesinin varmış olduğu aşamaya uygun politikalar geliştirmek gerekiyor.

Bu durum, PKK'yı Başkan APO'nun komutasında oldukça yoğun bir savaş ve çalgışma temposu içine soktu. Bu, varolma kavgasının dayamlı temposu; insanın hemen büyük devrim şehidi Haki DURMUS'un; "Biz Parti Önderliğinin temposuna ayak uydurabilsaydık, mücadelemizin seyişesi çok daha üst boyutlarda seyrederdi" sözlerini hatırlıyor Mayıs'ta.

Devrime yetişmek önemli bir olaydır. Devrime yetişmek de, açkça çıkartılmış kitle gücünün kontrolünü hiç yitirmeden, onu, hedeflere doğru yürüyüşünde tam bir kontrol altında tutmakla mümkündür. Devrime yetişmenin ne büyük bir ustalık istediğini, dünya, 17 Ekim Devriminde çok iyi görmüşü. Lenin, devrime yetişmenin ne demek olduğunu Nisan Tezleri'nde göstermişti. Bu gün kitlelerin nabzını elinde tutmayı, düşmanın her yöneliminin anlamını kavramayı ve Partiyi ona göre harırlamayı içeren büyük bir sentendir.

Başkan APO, "Zamanı çok iyi kullanmak gerekir. Bir devrimci zamanı o kadar dolu ve verimli kullanmak ki, zamanı daraltırmamalı" diyor. Bu, devrim yükünün altına girmiş Partiler için oldukça anlamlıdır. Çünkü, karşı-devrimin merkezleri alabilirdi büyük olanların üstüne oturarak, devrimi en kısa zamanda boğmanın alabildiğince tiz hareketinden alıkoymuyorlar kendilerini. Bu durum, tarihin en haksız ve güçler arasında bir o kadar

dengeşiz savaşına tutuşmuş olan bizim ve düşmanın konumuna vurulduğunda, devrime yetişmenin ne kadar yaşamsal olduğu çok daha iyi anlaşılacaktır.

Mücadelemin yeni sürecini eskiyle karşılamak olmaz. O halde, yeniyi her yünden hükmedecek bir yetkinlikte olmak devrimin zorunlu şartıdır. Başkan APO, "Yöğünleştirilmiş özel savaşta karşı, yöğünleştirilmiş devrimci savaşta cevap vermemiz gerekiyor" diyor. Evet, özellikle Newroz atılımıyla birlikte, kendini yıl ağzında bulan düşman insiyatifi elden kaçırmanın içi, yoğun bir özel savaşta sürece atıldı. En üstte oluşan zincirler; zincirlerden çıkan ve halkın "sımsıkı yönetim" diye adlandırıldığı olağanüstü savaş karamameleri en üstten en alt devlet kurumuna kadar, içine girilen ordu düzeni emir komutası...

Düşmanın, durumu ciddi ve yaşamsal düzeyde ele alması, "yöğünleştirilmiş özel savaşta karşı, yöğünleştirilmiş devrimci savaş" şiarının anlamını daha iyi ortaya koymaktadır. Savaşta insiyatifi, karşı taralı tedbir almak zorunda bir olmaktadır. Karşıındakine hamle olanağı tanıyanam ve onu ancak geliştirilen hamlelere karşı tedbir almak zorunda biriken taraf, savaşın kaderine hükmetmeye başlamış demektir.

90 atılımı, düşmanı bunca tedbir almaya götürmüştü. Bu, düşmanın savajımız karşısında içine girmiş olduğu durumu gösterir. Aslında, düşman hemen bütün kollarını kullanmaya başlamıştı. İşte, gerek savajın halklaşması atılımı ve gerekse düşmanın karşı yöğün tedbirleriyle kendisini dayatan yeni süreç ve bu süreçte daha güçlü bir müdahale zorunluluğu. Partimize, kendisinde başlayan büyük bir atılım içine sokuyordu.

Düşmana karşı atılımı kendinde başlatmak anlaşılmıştır. Bu, atılımı hazırlıyor. "Devrim yapmak isteyenlerin ilkin kendinde devrim yapmaktır" diyor. Başkan APO, 5 Mayıs 90'da şöyle diyor: "Bizde, geleneksel toplumsal yapının, aşırı çekirtilerin, feodal çakışıkların birliğinde ne denli engel olduğu ve buna, bizde, aşırı çekirtilerin tarihî planı, ne kadar elverişsiz koşullara sahip olduğunu da eklersek, birlik meşerelerinin bizde daha yakıcı bir biçimde kendini ortaya çıkarcasını rahatlıkla görülmüştür. Bunun için her zaman yeni başlangıçları yapmalıyız diyoruz. Oldukçulukların birikmesinden, oldukça yalın ve yetmezliklerden ötürü bir birlik dağılması mahkumdur. Hem de en kritik anlarda, kendilerini birlikte birçok olumsuzluğun canına da okuyarak, beklenmedik yenililer getirmeleri kaçınılmazdır. Ve bu, anlaşılar bir husustur. Bu aşidan, gerekirse yeni başlangıçları yapmak, yeniden yeniden partileşmeye göze almak daha sonraki sağkılı gelişmeye yakalemanın vazgeçilmez bir koşulu oluyor."

Kendinde diyalektik gelişmeyi sağlayanların, toplumda da gelişmeyi sağlayabilenler, bu, bir kuraldır. Hele, sözünusuna olan, oldukça hızlı bir dönüşümü yaşıtan devrimci bir süreçte, bu çok daha fazla analıtır bir durum arzeder. Kürdistan devriminin tarihsel gelişimini bunu en net bir şekilde görmek mümkündür. Her yeni süreç, kendisine cevap verebilecek bir atılımı birleştirmişti.

Başkan APO, Partiyi buna hazırlar

hale getirmek ve vakit geçirmeden hareketle geçmiş gerektiği üzere, bütün Parti yapısını uyadı. Bu, 4-13 Mayıs tarihlerinde yapılan PKK II. Ulusal Konferans'ında en anlamlı zirveye ulaştı.

II. Konferans, bir yerde Parti tarihimize zibesi oldu. Parti Önderliğinin "Kürdistan sömürgeci" tezini ortaya atıldığından buğüne kadar, nelerden nasıl geçti, sömürgeçlikle karşı mücadelede nasıl evrildi; toplumun nasıl etkilendi ve toplumdan nasıl etkilendi; devrimi vardırırdığımız aşamada, durumumuz nedir ve devrimi ilerleye taşımak için neler yapmalıyız? Bütün bu sorular, cevaplarıyla birlikte yoğun bir incelemeyle tatı bulundu.

Onder, toplumda, herkesten önce gören, değerlendiren ve harekete dönüştüren. Başkan APO II. Ulusal Konferans'ın açılışı şöyle yapıyor: "Partimizin önderliğinde ki ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir tarihi aşamasında böylesine ulusal çapta etkili olabileceği bir konferans geliştirmemiz, eğer gerekleri layıkıyla kavranır ve hayata geçirilirse, kendisinden beklenen rolü oynamak için, bu tuz koşullara sahip olma hususunda gözönüne getirilmesi çok isabetli bir Parti toplantımız olacaktı."

Hiç de garip bir tesaduf olmasaydı, anlaşılan, düşmanın harekete geçirdiği kanallardan basına ve yabancı haber ajanslarına manşetlerde geçen "Bekaa'da iç çatışma. Apo vuruldu" haberlerinin piyasaya sürüldüğü sıralarda, PKK'yı; büyük önder APO'nun yoğun konferans çözümleriminde aydınlatıyor yolda. Kürdistan devrimin sorunlarını ele alıp, güdük kararlara varırcak devrimci oluyor.

Tarihte, hiçbir karşı-devrimci güc, devrimin yenilgisini devrimin önderliğini yenilgisine bu denli bağlamış değildir. Ve yine, hiçbir devrimde açk ve maskeli devrim düşmanlarının birlikteliğinin bideki kadar açkca vuran, deşire eden bir ortak peydava rastlanmamıştır. Bunun nedenleri gayet iyi bilinir. Eger bir yılların köleliği altında paramparça edilmiş bir yığından bir halk yürüyüşü yaratılmasa ve bin yılların köleliği ve işbirlikçiliği bu halk yürüyüşü karşısında son demlerini yaşıyorlarsa, PKK önderliği salt bir parti önderliği değil, ama aynı zamanda, ispatlanmış bir halk önderliği. Şüphesiz, gıdasını toplumdan dağılmış olduğu, örgütsüz olduğu kendisinin ifade yoksunluğundan alan her türlü düşman bu önderlik karşısında, sudan korkan kuduzlu gibi uryeçektir. Ama, ürmeden kevanın durduğu görülmüştür. Ve PKK, Başkan APO'nun komutasında, atığı her adımda, halkımız çalkıtan bir birlik içinde ifade ederek yürüyüşüne devam ediyor.

Başkan APO'nun, konferans boyunca yapmış olduğu çözümlerime gerek Partimiz açısından ve gerekse halkımız açısından tarihin oldukça netleşmiş bir açılması oldu. Başkan şöyle diyor: "Kimin adına yola çıkıyorsa, en lieri, en gözpek, en yaratıcı, bilicili, fedakar öğelerin örgütü ve planı ifadesi parti diyoruz. Bunun sosyal zemini ne kadar gelişmişse, şüphesiz öncüsünün de, denli gelişmesi anlaşılmıştır. Gelişmiş sosyal yapılarında güçlü olan örgütler çkıyor. Veya çıkısında, zorluklara göre yoğun mücadele dolayısıyla daha köklü ve kendi içinde yöğünleşmiş bir örgütlemeye ihtiyaç duyuyor. Tarihte de

PKK, ÖZGÜR DÜŞÜNCE VE EYLEM BİRLİĞİDİR

Federal Almanya-PKK Davası'nda yargılanan PKK'li politikacıların Meral Kırdrın savunmasından bir bölüm yayınlanıyor.

9 Temmuz 1988 günü, yani rehlin alınması ilk yasal kılıfın geçirildiği gün, beni rehlin alarının kendisi mantık dışı olduğu içinde kavrayamadıkları bir soru vardı; niye PKK'li olmuş-tu? PKK'li olunca kendimi bir Türk gibi mi hissediyordum?

Böyle sorulara cevap vermek durumunda kalan PKK'li ilk devrimci ben değildim.

Öncelikle bunu belirtiriyim ki, PKK proletarya enternasyonalizmi ilkeleri üzerinde kurulumludur ve bu Partide enternasyonalizmin özünü uygun olarak her milletin sosyalist bulabilir. Herhangi bir ulustan bir sosyalist PKK'de yer alması "niçin" sorusu akla gelmeyecek ölçüde doğaldır.

Ezen ve ezilen ulus içindeki sosyalistlerin ilişkileri sadece Türkiye ve Kürdistan özgüldüğü değil, genelde dünyamızda tartışılan bir olay. Emperyalist ülkelerin işçi sınıfı ve sosyalistlerinin emperyalizmin tahakkümü altındaki halkların kurtuluş mücadelesine pratik yaklaşımları da bu konu kapsamındadır.

Türkiye ve Kürdistan ilişkisinin elbette ki, kendine özgü yanları vardır.

1923'te kurulan Türkiye Cumhuriyeti devleti, ilk inkar politikası üzerine oturtulmuştur. Bunlardan önce, Kürdistan'ın ülke ve halk varlığına inkar edilmiştir. İkincisi ise, Türkiye'de işçi sınıfının inkaridir.

Kürdistan'ın inkarı, "Türk devletinin vatani ve milliyetliye bölünmezliği" ilkesinde somutlaştırılmıştır. İşçi sınıfının inkarı ise "üzümsüz, imtiyazsız bir költüye" ilkesinde somutlaştırılmıştır.

Yani, Türkiye işçi sınıfının kimliği ile Türk halkının ulusal kimliği aynı güç tarafından ve aynı zamanda güç sayılmıştır.

Türk egemenlerinin ulusal politika diye, Türk halkına ve hatta Türk halkına da benimsenmeye çalıştıkları kendi egemen sınıf çıkarlarıdır.

Türkiye Cumhuriyeti devletin kuruluşu, Türk halkının ve Türkiye işçi sınıfının iletici ögeleri ve sosyalist aydınların katkılımları üzerinde gerçekleşmiştir. Türkiye Cumhuriyeti kafatasları üzerinde kurulum bir devlettir. Hiçbir haklı tarihi temeli yoktur. Anlatılabilecekler TC'nin bu tanımını yapamazlar.

Günlük yaşam içerisinde küçük yarımlar bir ölçüde bağışlanabilir. Yine de işyerine adına utanç duyulacak bir şeyler.

Peki ya, bütün bir tarihi yarımla üzerine ören ve bu yarımla "şanlı geçmiş" teraneleriyle halk ruhuna da şingna eden bir güç bağışlanabilir mi? Buna karşı çıkmamak, egemen sınıfların rey ve lanetleri geçireceği bir utanç boyutunda benimsenmesi değil midir?

Bu soruları, PKK ile tanışmamla birlikte sormaya başladım. PKK'yı tanımadan önce, ben de, ulusal boyuttardaki yalanların içinde idim, ona inanmaktaydım.

Ne idi bu yalan? Tarihçilerin Türk halkı açısından ne anlama dedikleri somak ve buna cevap vermek günümüzde de hala önemi korunmaktadır. Şu çok akıldır ki, Türk egemen sınıflarının rey ve lanetleri geçireceğini yükünü omuzlarında en ağır şekilde hissedilen, bir başkası değil, Türk halkıdır.

Türkiye'de her çocuk bir masalı dinleyerek büyür. Bu masal, onun kişiliğini biçimlendirir. Çoğu bu dünya gerçeklerini kapak içi boş bir bürbülünmen üzerine oturtur. Türkiye'de ulusal ruh denilen bu ölçü, ulusal bir hastalıktır. Buna sosyalizm deniliyor, ancak ben bu tanımlamanın gerçeği karşıladığı kanısında değilim.

"Bir Türk dünyaya bedeldir!" sözünde en açık ifadesini bulan bu hastalıklı ruh, Türk halkının çağdaş insanlıkla bütünleşmesinin önünde en büyük engelidir, kendi boyundaki zinciridir.

Yukarıdaki sözü bütünleyen başka kalıp yarımlar da var. Örneğin; Türk egemen sınıflarının öğrettiğine göre, dünya üzerinde Türk Türken başta dost yoktur. Bütün dünya insanlığına karşı güvensizliği aşılayan bu yarı, Türkiye'de doğan her çocuğun dinlediği ilk ninnidir.

Türk egemen sınıflarının öğrettiğine göre, bütün dünya Türk'e düşmandır. Asla, Türk'ün gelişmesini istemez. Etrafı düşmanlarla çevildir. Türk varlığını yutmak isteyen bu dış düşmanlara karşı birleşmek, tek bir kütle halinde ordunun koruyuculuğuna sığınmak tek çaredir. Ordunun koruyuculuğunu tek çare olarak görmek ise, onu, bütün toplumsal ilişkileri yitirici getireci güç olarak benimsenmek olmaktadır. Güçlü bir ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel temele dayanmayan bir burjuva sınıfının damgasını taşıyan bu şekillenme, günümüzde daha da açık biçimde çözümünü dayatan sorunların kaynağıdır.

Çağ ve Türkiye gerçeği karşılaştırdığından, bu kişinin birbirine çok yabancı olduğu hemen görüldü.

Her şeyden önce TC'nin kuruluşu çağdaş bütün değerlere karşıtlik temelindedir. TC'ye damgasını vuran sınıf, gerçeği anlamda bir burjuva sınıfı olmanın bile çok uzak özelliklerini sahibidir. Kaynağı zor olan bu sınıf kendi sikişliğini, sikişliklerini ordunun gölgesinde altında tersyüz ettiği gibi, emekçi sınıfların kimliklerini kazanmalarını da aynı zor gücü ile engellemek Türk halkının çağla karşılaştırdığından tanımın bir konumunda yaşamaya mahkum etmiştir. Tek güç odağı olarak ordunun tepesine oturmuştur. Her şey burada düğümlenir.

Türkiye toplumu burjuva demokrasisini hiçbir zaman yaşamamıştır, tanımamıştır. Böyle bir gerçeğe yabancıdır.

Bu toplumda iki ruh vardır. Bunlardan birisi hükümet, diğeri ise sığınmadır. En tepede ordu hükümdar. Gereğ duyduğunda bütün toplumsal ilişkileri yitirici hizaşa getirir. Türk ordusunun toplumu hizaşa getirme görevi şu veya bu döneme has değil, kaynağını tarihten alır bir olgudur.

Burjuva demokrasisi, kapitalist toplumsal düzen içerisindeki sınıfların güç ayrımı ve bu güçlerin kendilerini siyasal alana yansıtırma durumu ile ifade edilir.

Türkiye gerçeğinde tek bir güç vardır. Bu güç, iktidari-tekeli burjuva ve onun zor örgütü olan ordu. Sınıf hareketinin gelişiminin önü baştan tükenecek bir toplumda demokrasisi, demokrasi ruhundan bahsetmek olanaksızdır. Burada tek bir yasa geçerlidir: Boyun eğdime ve boyun eğme yasası.

Türk halkı sınıfları, bu boyun eğdime ve boyun eğme yasasını Türk işçi ve köylüsü üzerindeki egemenliği sürdürmesinin vazgeçilmez aracı olarak gördüğü gibi, bunu ulusal politika ve bir ulusal karakter boyutunda da sonuna kadar kullan-

mıştır. Dişta güçlü olana sonuna kadar uşaklık, zayıf olanı ezme tahsil bir karakterdir. Bu konuda yakın tarihin en çarpıcı örneği, Türk hakim sınıflarının ABD emperyalizminin sadık bir yardımcı olurları, zayıf gördükleri azınlıkları ve Kürt halkını tümüyle tırup etmek istemeleridir. Birincisi, Türkiye'yi "Küçük Amerika" haline getirme özümüne, ikincisi "yüce Türk milleti, devletin birliği ve bölünmezliği" gibi körüklenen sahte bir ulusal gururla Türk halkına da enjekte edilmiştir.

Bu hastalıklı ve çarpık durum, Türkiye'nin bir gerçeği ve tabii ki çağ karşınsındaki bir utançtır.

Açık ki burada Türkiye tarihini anlatmak, toplumsal bir analize girmek gibi amaçım yok. Sadece Türkiye gerçeğini genel bir çerçevesini çizerek, geliştirdiğimiz mücadelelerin hangi gerçekleri gün yüzüne çıkardığını anlamaya çalışıyorum.

Doğduğumdan bu yana Türkiye'ye askerî darbe yaşı. Birincisinde olup bitenleri ağılayamayacak bir durumda, yani henüz doğmamış biriyim. Benimle birlikte doğanlar, ordunun kurtarıcılığı ifsanesini dinleyerek büyüdüler. Bizden öncekiler gibi biz de, ilk olarak bir Türkün dünyaya bedel olduğunu, dış düşmanlar tarafından çevrilmiş olduğumuzu, Türk şanlı-şerefleri tarihini ezberleyerek büyüdük.

Benimle birlikte doğmuş olanlar henüz on yaşına geldiklerinde, ordu bir kez daha kurtarıcılık yapıtı! Ama tarih kitaplarında anlatıldığı gibi, orada ne bir "Yunan işgalı" ne de başka herhangi bir yabancı gücün askerî saldırısı vardı. Darağacında idam edilenler, kurşuna dizilenler, duvarlara yapıtılan ve radyolardan ilan edilen arapların listeside adı geçmeyen bize yabancı olmayan isimlerdi.

Ama buna rağmen ordu, bir dış tehlikenin bahsedildiği ve gencecik insamların kurşunlanıyordu.

Terörist olarak ilan edilen, yakalandıkları idam edilen, kurşunlanan bu gençler ne istiyorlardı, ne söylüyorlardı?

Benimle birlikte doğmuş olanlar dünyayı henüz algılamaya başladığımızda böyleli ilk gerçekle karşı karşıya gelmiştik.

Birincisi varlığımızın güvencesi olarak benimsenilen devlet ve ordu gerçeği; ikincisi ise, bu ordunun kurşunladığı genç insanların gerçeği. Bu iki gerçek o dönem henüz tam ayrılmamıştı. Çünkü bu ordunun kurşuna dizildi, idam ettiği gençler bile "ordu-geçmişle ele" sloganından hareket etmişlerdi. İdam sehpalarında ölen ve kurşunlanan gençler o dönemde birçok sorunun cevabını verebilecek durumda değildiler, Ama mücadeleleri ve ölümleyle soruları cevabı verilmek üzere Türkiye günümüne koydular.

Benimle birlikte doğmuş olanlar henüz ise çağına geldiklerinde, Türkiye böyle bir aydınlatma dönemini yaşıyordu. Deniz GEZMİŞ, Mahr ÇAYAN, İbrahim KAYPAKKAYA gibi devrimci gençlik önderlerinin isimleri ve emperyalizme karşı sloganları elimizde birer mesajlardı.

1960-70'ler başta Vietnam kurtuluş hareketi olmak üzere dünyanın birçok yerinde ulusal kurtuluş hareketlerinin zaferi üstüne yaza zafere doğru yürüdüğü yıllardı. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalizme karşı halkların uyanışı Türkiye'de de yansımaları bulmaktaydı.

ABD emperyalizminde ve NATO'ya karşı tavır alışı sınırlı bile kalsa bu uyanış, çürümüş bir yapıyı temsil

eden Türk hakim sınıfları için ciddi bir tehdit olarak algılandı. Türk kapitalizminin bunaltılmalarını denierleşme ve sorunların politik alanda da kendisini dayatması, devletin resmî ideolojisi ve politikası olan kemalizmin bünyesinde güç olan faşizmin açığa çıkışına ve resmî-faşist bir biçime burunmesine yol açtı. 1970 askeri-faşist darbeleri, gençliğin ve işçi sınıfının uyanışına yönelik bir saldırıydı. Yoksa ortada ne güçlü bir sınıf hareketi, ne de gençliğin devletin varlığını tehdit eden bir örgütlenmesi ve yönelimi vardı. Durumu gerçeği açısından da mümkün değildi. Ama 1970'lerin başında şöyle bir gerçek vardı: Kemalizm çizdiği çerçeveyi ilk defa zorlayan ve tabii ki reformizmi aşan bir bilinçlenme ve tartışma ortamı doğmuştu. Türk burjuvazisi ve ordu kendilerini emgenenliği için bu gelişmeye bir tehdit olarak gördü ve bilindiği gibi kanla boğmak istedi.

Benim kuşağım böyle bir gelişmenin ortasında idi. Çağ algılamaveresindeki genç insanlar olarak, bütün bu durumları yorumlamak ve anlam vermek zorundaydık. Çağ, dünya ve Türkiye gerçeklerini tartışmak ve geleceğini kendi ellerimizle yaratmak hakkını biz kendimizde gördük.

Nasıl bir çağda ve nasıl bir Türkiye'de yaşıyoruz ve nasıl bir Türkiye istiyoruz sorusu, önümüzde cevap bekleyen soruydu. Bu konuda hiçbir cevabın olmadığını söylüyordum. Tersine, bir cevap vardı. 1970'lerin ilkeleri yarısından itibaren gelişen ideolojik tartışma ortamında sayısız görüş ortaya çıkmıştı. Hatta bir ideolojik karmaza yaşanmaktaydı.

Ote yandan faşist tehdit ve saldırılar hızla trimanıyordu. Özel Harp Dairesi eliyle örgütlenilen ve MHP olarak adlandırılan sivil faşist güçler, devrimci gençliğin ve işçi sınıfının üzerine salırmıştı. Öğrenim özgürlüğümüze ve can güvenliğimize bile kalmamıştı.

Çyle yüksek politik nelerden bir yana, sadece bu nedenle bile olsa faşist güçlere karşı mücadeleyi özümde en tabi görevimizdi. Nitekim öğrenimimizi bile ancak dışı dışı bir mücadele ile sürdürebildik.

O dönem henüz ideolojik oluşum sürecini taşıyan PKK ile de bu yıllarda tanıştım.

O yılların ideolojik karmaza ortamında doğruyu bulmak isteyen bir insandım. Her türlü sömürün ortadan kalktığı, herkesin işi ve özgür olduğu bir Türkiye özlemi sonuç itibarıyla herkesin özlemi. İnanıyorum ki her onunla insan böyle bir geleceğin varlığını düşünseyse bile heyecanlanır. Ama, bir idealin gerçek haline getilebilmesi için aşılması gereken sorunların ve bu sorunları aşma yöntemlerinin doğru tespiti ve doğru bir uygulama gerekir. Sosyalizmin ne demek olduğunu açığa çıkardığına böyle yaşamayışı kararına varınca, her şeyden önce sosyalizmin teorisini ve sosyalizme ulaşma yollarını daha derinden öğrenme kabasına girindi. Hiçbir ideolojik ve siyasal hareketle doğrudan bir bağ kurmadım. Ama marksizminin bir bilim olarak öğrenmeye yardımcı olabileceğini anladım.

PKK'li arkadaşlarla tanışma da bu temelde oldu. Aylarca bilimsel kitapları okuyarak, insanlık tarihi ve çağımızı tartıştık. İnsanlığın tarihi boyunca ulusa savuşturığı özgürlük ve demokrasisini ne olduğunu tartıştık. Şunu özellikle belirtiriyim ki, sosyalizme inanmamla rağmen bu süreçte ben hala kemalizmin özgürlük ve demokrasiye karşıtlığına görebilmiş değildim. Ailemin ordu kökenli olması nedeniyle kemalizme bağlılığı güçlü idi. 1970'lerin başında devrimci gerçek önderlerinin ordu tarafından katledilmesi bile, Türk ordusunun idam insanımı yikarması. Sadece, emperyalizmle mücadele içerisinde doğduğuna inanıldığını Türk ordusunun kilit noktalarını kendilerini emperyalizme satmış bazı generaller tarafından tutulduğuna ve bu katliamların bunlar tarafından gerçekleştirildiğini düşünmekteydim. Söylemek istediğim şudur ki, PKK'li arkadaşlarla karşılaştığımda, aynı görüşlerde birleşmiş insanlar olarak geldik, tartışan insanlar olarak bir araya geldik. Ve biz bu tartışmayı insanlık tarihinin gelişimi noktasından ele aldık.

Yıllarca doğruluğuna inanılanın su katılmaması bir yalan olduğunu öğrenmek mutlu bir olay. Dehşetli bir olay.

Bu dehşeti, Kürdistan gerçeği ile karşılaştırdığımda duydum. Bze anlattı ve benim de inandığım bir masal vardı. O masalda, emperyalizme karşı mücadele eden bir Türk ordusunun, Türk halkının onurunu yükseltmesinden bahsediliyordu. Ama o masalda, Türk ordusunun, hemen yanbaşımdaki bir halkın topraklarını o halkı katliamlara gerekerek işgal ettiklerini, sömürgeleştirdiklerini hiç sözettiymiydi. O masal, Misak-ı Milli üzerinde tek bir ulustan bahsediliyordu. O masala göre, Türkiye'nin güneydoğru ve doğusu ekonomik ve coğrafik nedenlerle geri kalmıştı, ve orada bir uyarılaşma hareketi çok önceden başlamıştı. Emperyalizme karşı mücadele yıllarında, emperyalist güçler Türk halkının mücadelesini ayakları harçları ile kanı pıdışak yanlısı ve irtica güçlerini kırdırmış, ayaklandırmışlardı. Türk devletin çevre ile ora- lara uyarlığı götürmek olmuştı. O masal bunları anlatıyordu. O masal hala anlatılıyor. O masalı hala duyulmaya ne büyük utanç.

Yasa tarihi ve güncel gerçekler o masalı yalanlıyordu. Ortada büyük bir insanlık suçu ve utanç vardı. Bu utanç herkesten daha çok Türk halkının alına yazılmıştı. Çünkü bir suça karşı çıkmamak o suça ortak olmak demektir. Başta kemalizme güllerle ilerlicilik yafatı varmış yolları olmak üzere, Türkiye'de herkes Kürdistan'da geliştirilen tarihi suçlardan sorumludur.

Tahsil suçları tarihi karşısında yargılanır. Bu yargılama soruç halkı kitleleridir. Ben, PKK gerçeğinden bu tahsil soruç gerçeğinden. Tarihi ve haklı bir soruydu. Bu sorudan hiç kimsenin kaçamayacağı işe baştan belli idi.

İddianamede, PKK'nın bir terör örgütü olduğu söyleniyor. İnsanların zor yoluyla PKK'de tutulduğundan bahsediliyor. Türk burjuvazisi PKK'nın insanların ruhunu çaldığını da söylüyor. Federal Savcı, Türk burjuvazisinin pek sevdiği bu belirlemeye iddianamesine rahatlıkla ödün alabilir. 9 Temmuz 1988 günü soru yapan savcı, "Kendini bir Türk gibi mi hissediyorsun" diye sorarken, PKK'nın ulusal ruhunu çalıp çaldığını öğrenmek için, Türk burjuvazisi adına sorguluyor. Bu ligış soru bir suç ortaklığının belgesi olduğu için üzerinde duruyorum.

İnsanlar neden ve nasıl PKK'li oluyor? Kendi gerçeğimde buna yanıt açmaya devam edeceğim.

Kürdistan devrimine katılmış yılları an bir süreci kapsar. Önce de belirttığım gibi uzun süreyi alan bir tartışma dönemi vardır. Ama ben

PKK'ye sadece kitaplar ve yazılı tarih belgeler üzerinden tartışma sonucunda da katılmıdır. Bu tartışmalar ve o süreçte karşılaştığı tarihi belgeler sadece daha çok araştırmanın ve yarıncı zlemin onunu açar. 1978'de Mardin Eğitim Enstitüsü ne gitem Kurdistana geçişi daha yakından tanımak içindi. Daha sonra Elazığ ve Dersim'e gittim. Cumhuriyet tarihi olarak bilinen yakın tarihin olayları tarihi canlı tamlarından dinledim. Buralarla ayırlık kaldım. Her dere, her geçit kamların tanıklığı yapıyordu. Ve katilim sureci arka başka bir biçim altında devam ediyordu. Okuduğum Mardin Eğitim Enstitüsü, yabli tarihle okuyula yananaydı. Etilali fel örgüleri çevrimis bu okulların karşısında Mardin Tuğayı bulunuyordu. Koylerden toplanmış yoksul ve çoğu kimsesiz çocuklar burada tam bir işkence altındaydı. Aynı gerçekle Dersim'de de karşılaştım. İnsanların kendi ozlenine nasil yabancılaştırdıkları, kemalist ideolojiye benimsenmenin burada nasil bir işkence ve daha da ötesi beyaz bir katilim haline getirildiğini kendi gözlemle tanık oldum. Uygurların bütün okullarından yoksun bırakılan Kurdistanlılar, feodal ağaların ve nefes aldamasın baskısından nefes alamaz bir durumdaydı. Türk burjuvazisi çağaçaş uygurları adına, bu ülkelerdeki adasimasyon politikasını derinleştiriyordu. Kurdistanlıları yeraltı ve yerüstüyle zengindi. Ama Kurdistanlıları deşetli yoksuldu. Kurdistanlı işçisi, ızdırtık hastalıklara vahşi somurtu, baskı ve olumden en fazlasıyla nasibini almaktaydı. Ama bu topraklarda uygurlar adına hiçbir şey yoktu. Asiret, mezhep, bölge ayrımlarıyla birbirine düşürülmüş, çağı aydınları (kita kapatılmış) bu ülke, bu ülke insanlarını değil, onlardan çok daha fazla Türk halkının utanıydı. Proletarya enternasyonalizmi bir yana, salt ulusal onur açısından düşünülünce bile Türk halkının katilimci ve somurgüçlü suçuna bulaştırılması asla kabul edilemezdi. Türk halkı, Türk hakim sınıfları ve ordusunu katilim, talan, barbarlık tarihinden kendisini ayrılmadı. Bu ayrımlı yapılmadık suç ortaklığında kurtulmak mümkün değildi. Kurdistan üzerindeki Türk somurgüçlüğü, Türk emekçi sınıfların sırtında tarih yük ve utançtır.

Gerçek yarılayıcıdır. Bu kadar yalıcı gerçekleri görüp, bu gerçekle yarı gücünü göremek mümkün değildi. Bu yarıyıcı katilimamak da mümkün değildi.

Ben o yıllara kadar acele ortamı ve mevcut eğitim sistemi içinde bana öğretilen her şeyi bütün samimiyetle doğrudan doğruya inanarak öğrenmişim. Ama karşılaştığım gerçekler, baştan açığı yalanla doldurduğumuz kanıydı. Böylesine bir yalanla karşı durulmadı, bunun her haberi sonuldam insanım denilemez. Böyle bir mücadelede elbette ki öncelikle Türkiye solu içersinde yer almak isterdim. Ancak tarihın ayrıları üzerinde oturulması ve güncel gerçeklere doğru yarıyılması noktasında Türkiye solunun durumu içine acaıydı. Türkiye gerçeklerinden habersiz olanlar ve gerçekle yalığamak istemeyenler kendi tarihleriyle doğru hesaplamayanlar yarıyılmaz. Kendilerine sosyalist diyen, dünyanın birçok alanını tamlar için geliştirilen bu sol, Kurdistanlı sözkonusu olduğunda bütün çuysı saşlayıyordu. Kemalizmin çuysı olduğu çerçevden bir adim öteye geçen tutum yoktu. Onlara göre, Vietnam kurtuluş hareketi çok yalığı alıksanmalı, onlara göre Cezayir'in Fransaya karşı özgürlük savaşımı selamlanmalı, yani onlara

göre dünyanın her tarafındaki toplumsal ve ulusal kurtuluş hareketleri desteklenmeliydi. Ama bu, genel doğru. Kurdistanlı sözkonusu olduğunda bütün geçerliliğini yitiriyordu. Bağimsız Kurdistanlı sözcüğünün ağız alınması bile, Kurdistanlı devrimci hareketin "provokasyon" olarak değerdendirilmesine yarıyordu.

Açık ki bu, Kurdistanlı Kuzey-Batı parçasını bir yatan Misak-ı Milli'nin tek bir vatan toprağı olarak değerdendirilmesinden kaynaklanıyordu. Kendilerine sosyalist diyen Türk sol hareketleri, Kurdistanlı varlığını o aşamada artık kabul etmemekle birlikte, bu halkın üzerinde yasadığı ülkenin adını koymak istemiyorlardı. Kurdistanlı değil, Kurdistanlı bahsediyorlardı. Kurdistanlı ulusal gerçekliği kabul etmek istemedikleri için de, bu ülke adına bir ulusal kurtuluş mücadelesini meşru görmüyorlardı. Onlara göre meşru olan Misak-ı Milli idi.

Bir halkın katilımı, somurgüçlüğü üzerine çizilmiş sınırları meşru görenler, asla ve asla sosyalist olamazlar. Böylesine kanlı somurgüçlünün sordaki utanlıları denir. Türkiye işçi sınıfı hareketinin sınıf temellerine oturmamasının kokeninde bu doğumun çözümlenmesi yatırdı. Kurdistanlı somurgüçlü yalıcı T.C'nin varlık temelidir. Kendi egemen sınıfların başka bir halkı somurgüçlüğüne elinden tutması ulusal kurtuluş mücadelesini meşru gören bir işçi sınıfı hiçbir zaman gerçek bir sınıf hareketi geliştiremez, egemen sınıfı karşısında kendi kimliğini bulamaz. Türkiye işçi sınıfı hareketinin ayakları üzerinde dikilememesi, yatalak bir konumda kalmasın nedeni, Kurdistanlı gerçekçiden yalıtılmadır. Türk halkının üzerinde Türk burjuvazisinin somurgüçlüğü meşru görmek, bunu bir ulusal matabakat konusu olarak almak, Türkiye platformunda sınıfsal mücadele zemini baştan ortadan kaldırır mı? Bu nedenledir ki, Türkiye platformunda adina sınıf mücadelesi denilen şey bir kör doğuşu olmanın ötesine geçememiştir.

Ulusların kurtuluş sorunu yalıcı bir sorundur. Özellikle egemen ulusa mensup olanlar, ne kadar özgürlük, ne kadar demokrat, ne kadar sosyalist olduklarını ezilen ulus karşısında aldıkları konumla ortaya koyarlar. Bu gerçek bir ölçüdür.

Kurt halkının, Türk somurgüçlüğüne karşı başımsızlık mücadelesini kayıtsız şartsız desteklemekte, Türkiye de birakılın sosyalist diyen, demokrat olmanın ölçülen bile tutulamaz.

Ama bu ölçüyle tutulabilecek için, Türkiye işçi sınıfına enderlik iddiasında bulunan güçlerin her şeyden önce Misak-ı Milli'yle bir vatan toprağı olarak görme gibi göven bir mantıkla kendilerini arındırmaları gerekirdi. Kurdistanlı inkarı, Türk somurgüçlüğü burjuvazisinin bu ülke üzerindeki sahiplik iddiasını yalığamak, bunu bir ulusal hak olarak görmek demekti ki, bu konumda Türk solu sınıftaki suç ortaklığı kamuruyula Türkiye işçi sınıfına yalı göstermezdi.

Türkiye'de hala bir kimlik bulundukları bahsedilmektedir. Çünkü, Türkiye işçi sınıfı ve sosyalist önderleri gelinen aşamada bile hala Kurdistanlı gerçekleri karşısında kendilerini egemen sınıftan tam ayıramamışlardır. Bu ayrımlı tam yapılamadığı sürece, Türkiye işçi sınıfının kendi kimliği ile mücadele alanına çıkması sözkonusu alamayacaktır. Sosyal somurgüçlülüğü işçi sınıfı hareketinin mezarıdır. Sosyal somurgüçlülüğün arınması bir işçi sınıfı hareketi, burjuvazisi karşısında kendi sınıf çıkarlarını temsil gücüne sahip olamaz. Çünkü bu durumda o, kendi yalanını daha baştan burjuvaziyeye kapırmış

demektir.

1970'lerde Türkiye sol hareketi, Kurdistanlı bağımsızlık, amaçları, kurdistanlı örgütlenmeye karşı çıkarken, ayrı bir örgütlenmenin işçi sınıfı safdarında buluculuğu olduğuna iddialarını ileri sürerken gerçekle Türk somurgüçlüğü burjuvazisinin "bölücü" suçlamasına aynen yalığayordu. Fakat bunu sosyalizm maskesi altında yapıyordu. Dünya işçi sınıfının birliği açısından, somurgüçlülüğünün korunmasında hizmet temelinde yorumluyordu. Ve tabii ki, hakim ulus mantığıyla Türk halkının kendi kendisini örgütlemeye ve yönetme gücünü gösterebileceğine inanç duymuyordu. Sözünmiza her an yoldan sapacak özelliklerle gösterilecek dolayısıyla himaye altında tutulması gereken bir halk olarak görüyordu. Sosyal somurgüçlülüğün işte tam da budur.

Türkiye'de somurgüçlülüğün kaynağını Türk uluslaşmasını gelişim özelliklerinden alın köklü bir ölçüydü. Türk ulusal şekillenmesi Anadolu'daki yerleşik halkların ve Kurdistanlı Türk halkının ihmiasına dayandırıldı. Kurdistanlı gerçekçinin bir ulusal kurtuluş mücadelesi düzeyinde tarihsel aenma çıkışı Türkiye'de sadece egemen sınıfı açısından değil, her kesim açısından bir varlık-yokluk sorunu olarak algılanmıştır. Kurdistanlı ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında gösterilen telaşın nedeni budur. Eğer bir ulusal varlığı başka bir ulusun yok edilmesi ve yok sayılması koşuluyla dayandırılıyorsa, o var oluş haksız ve temelsizdir. Tarih böyle bir ulusa yaşam hakkı tanımaz. Bir halk yaşam gücünü kendisine dayandırıyor yaşıam hakkına sahiptir ve ancak o koşula çağaçaş halklar arasında yer alabilir. Başka bir halkın kanını emerek yaşıamak, o halkın topraklarını, bütün zenginliklerini, tarihini, kültürünü, ruhunu çalarak yaşıyama kalkışmak kendi ulusal varlığını böyle bir olaya dayandırmak. Türk ulusuna onur ve şeref kazandırmak, tam tersine bu şerefsizlik damgasını daha baştan kabullenmek demektir.

Ağır konuşuyorum, çünkü gerçek çok ağır. Türkiye ve Kurdistanlı ilişkisi tarihte örneği az görülür bir ilişkidir. Kemalist Türk burjuvazisi cumhuriyet kurarken, işgale karşı mücadele eden büyük köylü Kurdistanlı aldıkları halde, cumhuriyetini ilanıyla birlikte Kurdistanlı tarih sahnesinden silmeyi kendi sınıfl ve ulusal varlığını koşulu olarak görmüştür. Kurdistanlı üzerindeki Türk somurgüçlüğü, tanımlı bilinen klasik somurgüçlülüğü olulümlenmiştir. Dünyadaki hiçbir emperyalist ve somurgüçlülüğü egemenliği altına aldığı halkın bellegini silme gibi bir çilgincilik göstermemiştir. Kizildirilerin toptan ihmisi gibi çilgincilik, katilim somurgüçlülüğü karakterinde vardır. Ancak böylesi çilgincilikler gösterebilir bile, bellegini silimeyeceğini bilecek kadar yine de mantıklıdır. Oysa Türk somurgüçlülüğünde, insanların ruhunu çalmaya kalkışmak gibi dünya tarihinde görülmemiş bir çilgincilik vardır. Kemalist burjuvazinin Misak-ı Milli üzerinde tek bir ulus yaratma stratejisi, Kurt halkının ruhunu çalmaya kalkışma çilginciliğinden başka bir şey değildir. Türk burjuvazisi Kurdistanlı'da böyle bir bellek silme hareketi geliştirmek, öte yandan da Türk lük ruhunu atlatıldığını körüklemek, Dünya üzerindeki hiçbir halk onursuz değildir. Ancak, ulusal onur adına Türkiye'de geliştirilen şey, somurgüçlülüğün katilim alanına katilim yapacak bir hastalıktır.

Ben Kurdistanlı gerçekçiyi karşılayınca kadar kendi ulusal çilgincizme kadar yürümüyordum. Çünkü başka halkların kanına eli bulamamış, tersine emperyalist güçlere karşı mücadele etmiş ve hala da

mücadele etmesini gereken bir konumda bulunan mazlum bir gerçekçiyi olduğuna inanmıyordum. Ancak, Kurdistanlı gerçekçiyi karşılaştığımda başımı aynı biçimde dik tutmadım, tutmazdım. Çağı ve dünya gerçeklerini, tutamam bir insan olarak, başımı insanlık karşısında dik tutabilmek için, her şeyden önce Türk halkının kendi kaderini kendi elleriyle özgürce belirlemesi hakkını kabul etmek zorundayım.

Eğer o yıllarda, Kurdistanlı kurtuluş sorunuyla sosyal somurgüçlülüğün arınması bir yalığasın sahibi olsa idiydi Türkiye sol platformunda yer almayabilir terah ederim. Ama Türkiye'de hiçbir sol hareket, Kurdistanlı kurtuluş sorunu karşısında enternasyonalist bir tutum sahibi değildi. Türk burjuvazisinin sordaki utanısı, ölmek dışında bir konumları yoktu. Türk halkının kurtuluş sorunuyla doğru yalığasın bir Türk solu, Türkiye işçi sınıfının kurtuluş sorunuyla da güven verici olamazdı. Türkiye solu içersinde sosyal somurgüçlülüğüne karşı mücadelede başarı gücünü kendimden göremedim için de, yapabileceğim tek şey yarıydı: PKK'ye katılmak. Çünkü PKK'li olmak hem Kurdistanlı ulusal kurtuluş mücadelesine ve hem de Türkiye işçi sınıfı hareketinin gelişimine katilim demekti.

Burada kendime pay çıkarmak gibi bir niyetim asla yok. Tersine, Türkiye'de hakim olan göven ve sosyal somurgüçlülüğün karşı mücadelede gücünü gösterememiş, bu gücü PKK'den almaya çalışmış biriyim. Yani Türkiye'deki somurgüçlülüğün zararlarını parçalamasına görevini PKK'den beklemek gibi bir durumun sahibiyim. Türk sosyalistlerinin görevini PKK'ye yüklemek ve bu görevlerin başarısını da ondan beklemek, olsa olsa sadece PKK'deki yüksek enternasyonalist anlayışın kanıtı olabilir.

Bu benim adıma yarız bir konum göstergesidir. Ancak burada sözkonusu olan kişisel bir yarızlık olduğuna, açık ki bu sadece benim derdimdir. Burada söylemek istediğim şudur ki, bu kişileri sınırlı olan bir yarızlık değildir. Burada sözkonusu olan Türkiye ortamının yarızlığıdır.

Tersinden ise şu gerçek vardır: PKK, başımsızlık Kurdistanlı işçiyula ortaya çıkıyordu. Türkiye işçi sınıfı hareketinin öndekileri temel engeli de ortadan kaldırma görevini üstlenmişti. Yayına hazırlanmış Haziran 1982'de tamamlanan "Örgütlenme Üzerine" adlı kitapta, "Kurdistanlı lanetli ve lanetli yasasını yalığatamlan somurulu olanlara nihai zafere kadar savasmak" sözü geçer. Çok açıktır ki bu and, Kurdistanlı üzerindeki somurgüçlülüğü atancını yalığatmak istemeyen herkesin ortak andıdır. Ve elbette ki, Türkiye işçi sınıfı ve sosyalistlerine bir çağrı ve katilimdir.

PKK sadece çağınya yetinebilir. Bu utanılaş ve lanetli durumu ortadan kaldırarak iç mücadelede daha ilk adım atarken, ilk düşüncesi birikimlerini oluşturan bile Türk komünistleri en derin safıya yer vermemişti. **HAKİ KARER** böyle öncü bir mücadelelin ilk şahididir. Diyarbakır'dan sonra **HAYDİ DÜRMÜŞ**la başladılar, ölüm orucunu birlikte göğüsleyen **Kemal PİR** de böyledir. PKK hareketinin yaratılışında onları rollen olan **HAKİ KARER** ve **Kemal PİR**, somurgüçlülüğün ruhunu biçimleye amansız savas pratikleriyle Türk halkına iznemesi gereken yolu göstermişlerdir. PKK, aydınlığı değil, tarih kirlendiren arınımı bir zeminde eşit ve özgür ilişkiler temelinde birliğin partisi olarak doğmuştur.

Eğer PKK böyle yalığasın bir kimlik anlayışına sahip olmasaydı, sadece der bir ulus anlayışıyla yula çıkıyadı, başlangıç noktası "Kürtük" olurdu.

Oysa PKK'nın ortaya çıkışı bilimsel sosyalizm ve proletarya enternasyonalizmi üzerindedir. Başla Türk halkı onları doğru bölge halklarına yaklaştırmak için güdülen titaben çok nettir.

PKK sadece öncü çekirdeğidir değil, tüm Türk halkına da ilk güdülen titaben bu anlayışı kazandırmıştır. PKK'nın eğitiminden geçmiş her Türk yarıseveri halklara karşı sevgi ve kardeşlik duygularıyla doludur. Hiçbir halkın kanına eli bulamamış, hiçbir halk üzerinde somurulu suçlu işlemeyen bir halk olan Türk halkının başımsızlığı, eşitlik ve özgürlük temelinde kardeşlik çuysının samimiyetinden asla şüpheli duyulamaz. Güven vermek zorunda olan Türk halkı değil, Türkiye-Kurdistanlı ilişkisi özgüldüne Türk halkıdır, onun öncü güçleridir.

Ama ne acıdır ki, Kurdistanlı ulusal kurtuluş mücadelesinin geldiği aşamada bile hala, PKK'nın bulucu olduğunu iddia edenler, sorgulanabilmektedir. Türk halkı açısından ne acı bir durumdur ki, Kurdistanlı böylesine bir kardeşlik talebine karşı "kendi dini konus" deme konumuna gelinmiştir. Buna ise utanmadan "demokrasi" denilmektedir.

Burada bir mahkeme öndekiydi. Emperyalist sistemin arı güçlerinden bir ö F. Almanya mahkemesinde, PKK'ye yöneltilen suçlamalarda da işte bu gerçek vardır. Emperyalizmin bu arı güçleri PKK'ye saldırdıkları, sadece Türk halkına değil, doğrudan doğruya Türk halkının onuruna saldırmaktadırlar. Bu mahkemeni açan güçler, TC, "Kurdistanlı başımsızlık hareketini önllemek istiyorsa, Türk dilini serbest bırakması" teklifinde bulunlurken ve bunun en makul çözüm olduğuna söylerken, Türk halkının somurgüçlülüğü atancını kurultusunu öndü kesmek, kendi kirlili ilişkileri ağında tutmak istemektedirler. Bunun için de Türk somurgüçlülüğünü güvenmektedirler. Mahkemenin karşısında da andan, Türk halkının onuruna yönelik bu saldırları çok açık görüyoruz. Bu ise, nefretin kat kat arttırıyor. Nefretin açığıyla söyliyoruz.

Evet, PKK'ye yöneltilen saldırları Türk halkı kendi onuruna yöneltilmiş saldırları olarak değerdendirilmelidir.

Kurdistanlı üzerindeki somurgüçlülüğün yalığatılmasını sağlama planızının bir parçası olan mahkemenin, Partime yönelik suçlamalarında "insanların zor yollu safaarda tutulmasından bahsediyor. Halkların zor yolluyla egemenlik altında tutulmasını şampiyonu olan sizler, bu tür sözlen ağzınıza alma hakkına bile sahip değilsiniz. Ben PKK'ye katilim bilemek için yalığatmak bilecek veren bir insanım. Bu mücadelede en başta kendi aileme karşı oldu. PKK'ye katilimımı engellemek için üzerimde güdülen şiddet uyguldı. En son eve zincirlemlerle tehditli yüzüye geldim. O gün duyduğum sözleri burada aynen aktarmak istiyorum. Türkiye üzerinde istediğim örgüte katılabilirsem, hatta kendim bir parti kurabileceğim, her şey için olduğuna, Ama Kurdistanlı bağımsızlığında asla söz etmemem gerektiği söyliendi bana. Ben on yıl önce bu sözleri babamdan duymuştum. Hatta sunları da söyliemiştir: "Türklerini bile dinlemez, ama bağimsız bir Türk devletine asla izin vermez. İsrar edenlerin senin boyuna çok büyük işler tasma vurur, zincirlerim!" Şimdi bu sözleri Türk parlamentosu içindedir ve dişındaki bütün parti sözcüleri söylüyorlar. Hatta Türk Komünarbaşkanı: "Zaran çok dilinizi konuşurlar, ama bölücülüğü ezemez!" diyor.

Şimdi "Türkiye'de Komünist Partisi kurulabilir, her türlü parti kurulabilir. Kürtlerin kürtlerini de dinlemez, ama bağimsız bir Kurdistanlı asla izin vermez" diyorlar. Ve bunun adına

Devamı 27. sayfa

Ajan-milis çetecilikte son durum:

SÖMÜRGEÇİLERİN VE AŞİRET AĞALARININ ÇARESİZLİĞİ

12 Eylül faşist-sömürgeci rejiminde karşı Kürdistan'da 15 Ağustos 1984'te başlayan gerilla direnişi karşısında mevcut ordu gücüne, onun bastırma ve ezme yöntemlerine başarılanı olamamış, faşist-sömürgeci Türk devleti, 1985 yılında itibaren özel savaş geliştirmeye, özel savaş örgütünü yaratıp kurumaştırmaya ve özel savaş taktiklerini yetkinleştirerek uygulamaya yöneldi. Daha önceden bunun sosyal ve örgütsel temelleri zaten vardı. 12 Eylül rejimi, Kürt ve Türk halklarına karşı devletin bir savaş örgütü, özel savaş gücü olarak yeniden örgütlenmesini gerçekleştirmişti; Kürdistan'da böyle bir rol oynayan ajanlaştırılmış yapı, kamu ve kişiler çok önceden yaratılmıştı. Gerilla karşısında olan iş, biraz üstü kapalı olan bir gerçek durumun iyice açığa çıkması, özel savaşın açık bir biçimde kurumsallaşarak geliştiğini gösterdi.

Faşist-sömürgeci rejim, özel savaş çerçevesinde uygulamaya koyduğu çok çeşitli örgüt ve taktiklerle birlikte, "Geçici Köy Koruculuğu Yasası", "Pismanlık Yasası" adı altında iki önemli uygulamaya da resmen günde me geldi. Birincisi ile, gerillaya karşı sömürgeci ordu biriklerini önünde savasacak resmi bir ajan-milis çete orduyu yaratmayı, ikincisi ile de devrimci hareketi, PKK'yı ve gerillayı ikiye dağıtmayı amaçlıyordu. Genelde her ikisi de, savasın Kürdistanlaştırmasını ifade ediyordu. Bununla birlikte, "pismanlık" ya da "itiraf" adı altında gündemleştirilen uygulama, bundan daha fazla ajan-milis çete örgütlenmesini bağladı ve ona hizmet etme amacına yöneltti. Bu, devlet karşısında suçlu durumda bulunan tüm güçler için, PKK'ye ve özdele gerillaya karşı savasınak koşulları çıkarılmış bir genel af anlamına geliyordu. Sömürgeci Türk devleti, bu çağırışı her türlü letişim organını kullanarak sürekli yinede, gerilla karşısında başarısız kaldıkça bu uygulamayı hem süre olarak uzattı ve hem de kapsam olarak genişletti, çeşitli siyasal çevrelerden serse, katli, eşkiya kesimlerine kadar her kesi kendisi ile birleşmeye çağırıldı. Bunda belli sonuçlar almayı da beşardi. Böylelen, devletin bu yönetimi kendileri için bir fırsat bilerek, sömürgeçiliğin bir ajani ve aşığı olarak gerillaya karşı savasa girişti. Örneğin, Jirki aşiretinin ağalarından Tahir ile Zevkan aşiretinin ağası Hacı Süleyman bunlardan ikisiydi. "Pismanlık" adlı uygulamaların sınırı bu kadar da değildi; bu, bütün halk kitlelerine karşı, halktan her insana karşı, onları gerillaya karşı savasın bir çete haline getirmek amacıyla kullanıldı; insanlar yakalanıp işkenceye anırlar, halklarından tutuklama kararları ve hapis cezaları çıkarıldı; ya bunu yaşamaları ya da "pismanlık kanunu"ndan yararlanarak gerillaya karşı çete olarak savasınak koşulları dışarı çıkarmaları ikilemi dayatıldı, böylece bir kesinin ajan-milis çete olarak silahlandırılması sağlandı.

Gerillanın Eruh ve Şemdinli basınırlarından hemen sonra, bir yandan geniş ordu birikintisi operasyona karşı, karlırken, diğer yandan da önceden ajan-milhi haline getirilmiş olan güçlerin silahlı çete olarak kullanılmalarına başlandı. Otda henüz "yasal" bir kurumaşma yoktu ve böyleli on uygulamalarla sonuç alılabileceği umut ediliyordu. Ancak, 1984 yılının son yarısında ve hatta 1985 yılı ortalarına kadar gerillaya bastıramayacaklarını anlayınca, özel savaş çerçevesinde ajan-milis

çeteciliği de resmi bir kurum olarak geliştirmeye yöneldiler. Öncelikle Hakkari ve Botan'da başlatılan bu uygulama, başarıllığı ile temel esas üzerinde yürütülmeye çalışıldı. Birincisi, doğrudan sömürgeci yöneticilerin ve özel savaş güçlerinin yönetimi altında her köyde bir çete grubu örgütleme, bunları silah ve haberleşme araçlarıyla donatma, böylece köyleri gerillaya kapatma biçimindeydi. Bunun için köylere her türlü baskı yapıldı, vadielerde bulundu, çok sayıda köy basıldı ve işkenceye tabi tutuldu, köylüler işkence merkezlerine götürülerek uygulanan ağır işkenceler sonucunda omuzlarına zorla silahlar asıldı. İkincisi, ajan-milis çeteciliğinin aşiret ağalarının ve feodal-kompradorların yetiminde asiret ve bakla temine dayandırılmasıydı. Bunun için, 1985 yazından itibaren yörenin ağalarıyla Hakkari, Van ve Ankara'da bir dizi toplantılar yapıldı, büyük vadeler ve tehditlerle bunların sömürgeci orduyla birlikte hareket etmelerini istendi, sürekli kılınan bu cümleler temelinde çeteciliğin bu yönü gelişimi giderek daha çok sağlandı.

Türk sömürgeçiliğinin ajan-milis çeteciliği, sıradan bir uygulama değil, hayatı önemde bir uygulama idi. Sömürgeci, böyle bir uygulamaya başlamadan gerillaya ve halka

"Ajan-milis çetecilik, sadece sömürgeçiler tarafından silahlandırılmış birkaç bin insan değildir; bunlar sadece gerçeğin acıkça görünen uç noktasıdır. Çeteciliği bunlarla sınırlı sanmak, onun çok çeşitli biçimlerini görememek, gerçek durumu çok yetersiz anlamak ve ele almak olur. Oysa Kürdistan'da çetecilik binbir türlü biçimlerle altında varlık gösterir, silahlı da olur, silahlı da olur."

karşı savasamayacaklarını çok iyi biliyorlardı, 1984 yılının son üçayını pratiği bile bunu göstermeye yetmişti. Bu nedenle, "koruculuk" dediikleri çete örgütlenmesini geliştirmek için her yolu denediler, tüm güçlerini orduya koydular. Halk üzerindeki yoğun baskı ve katliam uygulamalarıyla birlikte maske, yardım gibi çeşitli maddi olanakları da sürekli arttırdılar, koruculuğu bir paralı askerlik halinde ve yeni bir ekonomik kazanç biçimi olarak geliştirmeye çalıştılar. Kürdistan'ın ekonomik, sosyal ve siyasal açıdan geri ve gerici özellikleri de bu tür uygulamaları teşvik ediyordu. Bunlara rağmen, hiçbir zaman çeteciliği istedikleri düzeyde ve kolay bir tarzda örgütleyip işletemediler. Halk kitleleri, köylüler, böyle bir iş kabul etmediler; ajan-milhi, sömürücü, serse olanlar dışındaki çok büyük kesim gerillayı destekliyordu, yurttesevdi, gerillaya karşı silahlılandırmaya karşı çıkarak çok çeşitli biçimlerde direndi. Ağır işkence uygulamalarına ve vadielere rağmen başarıllığına hemen hemen kimse silah almadı, alanlar uzun bir süre kulanmadı, bir kısmı gerilla ve silahlarını verirken, bir kısmı da tekrar devlete teslim etmeye çalıştı. Bu

durum karşısında sömürgeçiler, "silahları alın da kulanmayın, sizde kalsın" dediler; bir süre sonra köylere nöbet tutulmasını buna eklediler; daha sonra köy çevresinde askerle birlikte aramalarla katliamlarını istidiler. Köylüleri gerillaya karşı çıkarabilmek için akıl gelebilecek her yonteme başvurdular. Sömürgeçilerin aşiret ağalarına dayanarak çeteciliği geliştirme çabaları da, başlangıçta istedikleri gibi yürümedi. Aşiret ağalarının önemli bir kesimi böyle bir iş gönüllü değildi. Elbette bunun çok çeşitli nedenleri vardı: aşiret kitleleri üzerindekileri etkileri zayıftı, kitleler yurttesevdi ve gerillayı destekliyordu, onları gerillaya karşı istedikleri gibi çıkarmayacaklarını biliyorlardı; ayrıca gerilla güçlerinden korkuyorlardı; yine bir Güney Kürdistan pratiği vardı, PKK mucadesinin deyle geleşecğini ve kendilerinin otortle olarak güçlerini çıkartmaları böylece sağlayabileceklerini umut ediyorlardı; hepsi de ikili yonemeye hazır ve kendilerini bu konumda tutmak istiyorlardı. Bu nedenle, başlangıçta bu işten uzak durmayı yeğlediler. Ancak sömürgeçlerin tehditleri ve açtıkları olanaklar, diğer taraftan hareketin umut etkileri gibi gelişmediğini, aşiret-feodal yapıyı taşıyıcı ve kitlelerin ulusal devrimci gücünü geliştirme yönünde ilerlediklerini görüncü bu işe dert ele sarılmaya başladılar. Ulusal devrimci savası karşısında sömürgeçliğin kendilerini mahkum olması gibi, kendilerinin de ağalıklarıyla yaşatabilmek için sömürgeçliğin mahkum olduklarını daha iyi anladılar. Böylece, çetecilik, sömürgeçliğin ve yerli gerillanın suç ortaklığı olarak gerçekte temeline oturdu ve ancak bu temelde belli bir varlık kazanabildi.

Gerilla eylemlerine başlamadan önce kitleler içinde yaygın bir devrimci propaganda faaliyeti yürüttülmüştü. Gerillanın işliki kurmadığı, amaçlarını açıklamadığı köy kalmamıştı. Bu nedenle, kitleler gerillayı çok iyi tanıyor ve amaçlarını iyi biliyorlardı; kitlelerin yurttesevdi özellikleri devrimci propaganda ile canlandırılmış ve siyasal bir amaca bağlanmışlardı. Evet, halkın örgütü bir yapı içine alınması zayıftı, fakat sömürgeçlikle ve aşiret-feodal yapıyla savasmadan böyle bir örgütlenme yaratmak da mümkün değildi ve pratikte de oluyordu. Gerilla faaliyeti, silahlı eylemlerle birlikte daha yoğun propaganda ve örgütlenme çalışması olarak sürdürüldü. Çeteciliği gönüllü geril ve suç işleyen ajan-milhi kesime karşı başından itibaren etkin silahlı eylemler karşılık verildi ve birçok çete otda daha başından böylece dağıtıldı. Sömürgeçliğin çetecilik taktiğine karşı devrimci faaliyetin önemli uygulamaları hataları ve yetersizlikleri olduysa da, daha başından itibaren bu girişime karşı kesin tutum ve önemli bir mücadele ile karşılık verildi. Devrimci mücadele halkın yurttesevdiği ile birleşince çetecilik daha başından ölü doğmayla mahkum bir girişim oldu. 1985 yılından sonra sömürgeçlikte mücadele giderek daha çok alanda yoğunlaştı. Sömürgeçlik, istediği gibi bir gelişme ve sonuç yaratamadıysa da, bazı alanlarda özel savaş kuvveti olarak çete birlikleri örgütlemeye başladı.

1987 yılında çeteciliği karşı daha yoğun ve etkin bir tarzda geliştirilen gerilla eylemleri ve daha planlı yürütülen devrimci faaliyet, çeteciliği dağıtmada ağır darbeler vurdu. Birçok çete otda dağıtıldıkten, birçoğu da bu işten vazgeçerek etkisiz

hale getirildi. Bu, sömürgeci özel savas için önemli bir darbe ve ciddi bir darboğazdı. Bunun önyenebilecek için, sömürgeci rejim, böyle valilili ve özel savas kolordusu uygulamalarına girişti. "Koruculuk kanunu" yeniden düzenlendi, olanaklar arttırıldı ve bu çalışmalar özel valilikte merkezleştirildi. Özel savasın diğer alanlardaki daha geniş kurumsallaştırılmasına bağlı olarak çetecilik uygulaması da geliştirilmeye, önbenlerce paralı askerden oluşan bir ordu haline getirmeye çalışıldı. Yine daha çok aşiret reislerinin ve ağalarının etkinliği altında bu yapının geliştirilmesine önem verildi. 1987-88 dönemi, bir anlamda sömürgeçliğin ajan-milis çete örgütlenmesini yaşatma ve geliştirme çabası ile, gerillanın bu hain yapıyı dağıtma ve etkisiz kılma mücadelesi oldu.

1989 yılı sonuna gelindiğinde sonuç, Türk sömürgeçliği açısından çok açık bir başarısızlıktı. Bu süreçte ve özellikle de 1989 yılında çok sayıda ajan-milis çete otda imha edildikçe ya da silahlılandırmalar dağıtıldı; zorlanarak ya da aldatılarak silahlılandırılan köylüler toplu halde silahlarını bırakarak bu işten vazgeçtiler, bu konuda her türlü baskı, köylerinden sürülmesi bile gözde almadı. Böylece, faşist-sömürgeci rejimin zorla ve para ile köylülu çetecileştirme planları tamamen çöktü. Bu nedenle, 1980 yılı başından itibaren daha çok aşiretliğin canlandırılması, aşiret reislerine ve ağalara dayalı çeteciliği daha çok geliştirmeye yöneldiler. Aşiret ağaları ile sömürgeci yöneticiler arasındaki toplantılar, görüşmeler daha da hızlandı. Köylülu kendi isteklen dağıtılırdınsa savasatramayan, özel savasta en çok umut bağladığı bu taktiği iflas eden sömürgeci rejim, çaresizlik içinde aşiret ağalarına daha çok sarılmaya, çetecilik sistemini yeniden düzenlemeye, silah, para ve olanaklar açısından daha cazip hale getirmeye çalışıyor. 28 Mart darbesiyle uygulamaya konan 413 sayılı kararnameyle ya da özel savas dayalı yeni anayasının önemli bir yanının da olduğu görüldü. Özel savasın propaganda organları olan burjuva basın, aşiret ağalarının övmekle bitirmiyor, her gün yeni bir ağanın resmi ve sözleriyle süatlunları süslemeye çalışıyor. Bu durum, dünyada bir benzen daha görülmüş bir komedi halini alıyor. Kendilerine haber oruyor ya da aydın çevre diyen bu güçlerin, birer antika gibi örneken sadece Kürdistan'da kalmış olan bu çadırsı ve hain yapıları bu denli sarılmışını ve övmesinin başka bir örneğini bulmak zordur. Tamen müzelek haline getirmiş olan bu güçlere sahip çıkınlar, basınıyla, yazıyla, yoneticisiyle sadece Türk sömürgeçliği de değildir. Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist gerici çevreler de aynı biçimde sahip çıkıyor ve her yıl yayınladıkları raporlarında Kürdistan'da Türk ordusu ve bu aşiret ağalarına karşı savasığı için PKK'ye "terörüst örgüt" diyerek bu tutumlarını ortaya koyuyorlar. Bu konuda ABD Disipliner Bakırllığı'nın son raporu son derece açık ve ilginçtir, Kürdistan'daki ajan-milis çetelere Nikaaraya karşı savasığıdır. Kontrolrala sahip çıkıyor gibi davranmaktadırlar. Böylece, Kürdistan'daki gerillığı korumak için dünya gerillacıların birliyi yaratılmakta, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı emperyalizmden Türk sömürgeçliğine ve ajan-milis çetelere kadar uzanan geniş karşıdevrim cephesi net olarak ortaya çıkılmaktadır.

Tarih boyunca Kürt ulusal gelişimine ve birliğine karşı durmay, Türk halkına baskı ve sömürü uygulamayı, yabancılara güçleri işbirlikli ve uşaklık yapması meslek edenleri aşiret ağaları, Türk sömürgeçliğin kendilerini muhtaç hale düşmesinden oldukça memnun görünüyorlar. Ya da ulusal kurtuluş devrimini karşısında zorlandıkça tüm güçleriyle sömürgeçliğe sarılıp uşaklık ve ihanette yarışıyorlar. Av köpeği gibi özel savas yöneticileri etrafında dolunıyorlar, gerillanın ve ulusal kurtuluş güçlerinin izini sürmeye çalışıyorlar. Son Beyüşşebas olaylarında görüldüğü gibi, devrimci güçlere ve silahlı halka karşı yeni katliamlar düzenleyerek tarih suçlarını daha da büyütüyorlar. Bu yaptıkları karşılığında Türk sömürgeçliğinden ıkramı alıyorlar, rütbe alıyorlar, otda alıyorlar. Bol bol öd ve rütbe törenlen düzenleniyor. Peki, bütün bunları ne anlamla yapıyor? Neyin karşılığı oluyor? Kürdistan'ın ve Kürt ulusunun kurtuluşu için savasınan katletmelerin karşılığı, Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlük hareketine karşı savasarak Kürdistan üzerinde Türk sömürgeci egemenliğin yaşatmaya çalışmaktır. Türk devletinin Kürdistan'daki varlığını korumaya çalışmaktır karşılığı oluyor. Tarihite bu tür ihanet örneğine rastlamak zordur. Bu, 1945 yılı başında, Sovyetler Birliği'ne karşı savasın Ruslara İtaliyen ödül vermesine benziyor. Eskiden Otda Asya'da yaşayan Türk boylarının talanlarına karşı Çin'i korumak için, Çinli yöneticiler, batı sınırlarına bazı Türk boylarını yerleştirmişler. Tancılar Türk aklınlarına karşı başları gösteren Türk boy beylerine ise çeşitli ödüler ve rütbelere verilmişti. Türk beylerinin Çinli yöneticilerden almak istedikleri en büyük rütbe ise "Batıyı koruyan general" rütbesi olmuştur. Türk egemenleri, yuz yıllar boyunca da islamın batıyı korudu ve batıya yaymaya çalıştılar. Fakat, en büyük rütbelere, son kırk yıldır, Doğuya karşı. Batı sistemini koruyan genearallı yaparak sahip oldular. Şimdi tarih gelenekleri, yuz yıllardır eğitim uşaklaştırdıkları Türk egemenlerine de rütbe olarak vermek istiyorlar. Fakat, Kürdistan'ın bu ajan-üşak ağa takımının rolü, belli ki Türk egemenlerinin durumunda da çok çok aşır.

Son dönemlerde özellikle Jirki ağası Tahir Adıyaman'ın öne çıkarmaya çalışıldığı görüldü. Bu uşak, gazetelere bol bol poz veriyor; PKK'yı yokmetmenin kendisi için islamın altınıncı şartı olduğunu, Kozakçığı'nın yenden kendine olma PKK'yı üç ayda silip süpürebileceğini söylüyor; öyle anlaşıyor ki meydana bös bulmuş bol keseden atıyor. Büyüyen gerilla savası karşısında sömürgeci özel savas yöneticilerinin ve esas ajan takımının sürekli kırmaz hale getirme bunları sürdükları anlaşılıyor. Sanki altı yıldan ben tüm gücüne PKK'ye karşı savasmışyormuş gibi üç ayda sonuç alacağını ileri sürüyor. Kendini tımarlık ve grpnis böyle olur işte. Bu pozlara ve sözlerle bakılarak durum yanlış anlaşılmalıdır. Jirki ağalarının diğerlerinden ayrı özellikleri vardır ve bu incelenmeye değer. Yörede üretilen tamamen kopuk olan ve sadece yağma ve talanla yaşayan tek güç budur. Bu özelliklerinden dolayı; bütünüyle çıkıntı ve herkeşle gelişli durmaktadır. Son durumları da bu özelliklerini ortaya koyan bir örnek oluyor sadece. Fakat, asla söyledikleri kadar iyi güç değildiler. Yörede Alihan Tatar

gibi. Mustafa Zeydan gibi, Emin Özcan gibi. Hakkı Tore gibi tarihî aşkılar dururken, kişi ağlarının iş yapıyor olmaları ve Türk sömürgecilerinin en çok güvencileri için durumuna gelmem mümkün değildir. Peki, neden diğerleri dururken kişi ağları her sürüyor? Bu bile, Türk sömürgeciliğinin koruculuk sistemini ne denli ağır darbeler yiyip işlemez hale geldiğini, aynı ve işa-likta tarihî role sahip oldukları seslerini daha çıkaramaz oldukları ortaya koyuyor.

Bazıları, çetecilikte aşiret ağlarının öne çıkarılmasına "aşiret alayları" diyorlar ve geçmişteki "Hamidiye Alayları" ile karşılaştırıyorlar. Bunu yaparların bir kısmı bunları bir genisi uygulamaya karşı çıkarken, bir kısmı da bunun kitlelerin devleti desteklediğini ve PKK'nın "halıktan kopuk olduğunu" bir örnek olduğunu söylüyorlar. Böylelikle sözümüne halikin ulusal kurtuluş mücadelesini desteklediğini kanıtlanmış oluyorlar. Bunlar bütünüyle yanlış ve maksatlı sözlerdir. Eğer Türk sömürgecileri bugün aşiretlerin örgütleyici ve desteğini alıyorsa ve yrede de aşiretçilik hâkimse, o zaman altı yıldır genilla savışları, o zaman altı surekli buyuyan bir genilla ordusunu kime bağlıyor? Her aşiretten savışta şehit düşmüş onlarca kahraman var, dağda savışın yüzlerce savışçı var ve genilla bu kitlelerin içinde yavaş yavaş barınıyor ve savışıyor. Bu nedenle, aşiret ağlarının cabalarına ve bu temelde örgütlenen çeteciliğe aşiret alayları demek mümkün değildir. Aşiretlerin genç kitleleri ağaların bu cabaları dışında ve ağalara karşıdır, genillayla ve ulusal kurtuluş mücadelesine birtirik. Sömürgeçlikle ve ağalara karşı geliştirilen savış, aşiretçi genillay anlayış ve işli plandında nice parçalamış ve dağıtmıştır. Aşiret ağları, sadece yakın aile çevreleri ve bir kısım serresi, eşkiya takımıyla yüzüze kalmışlardır. Geçmişin bu aşiret güçleri, büyük kitleler halinde bir yandan genillay beslerken, öte yandan da Newroz boyunca yaşanan halk ayaklanmalarının önemli bir güç olmuştur. Bolatın yutulmuş devrimci mücadelesine, yüz yılların çok çeşitli genillay devrimci bir tarzda çözecek halk kitlelerinin bağışması eylemlerin yaratıcısı olmuştur. Devrimin gücü, aşiretçiliğin ve her türlü genillayın çözümlerinin derinleştirilmesinde ve kitlelerin bu bağlardan kurtulmasına yardımcıdır.

Kurdistan'da ajan-milis çetecilik, sadece sömürgeçler tarafından sürdürülen bir kaçak bir insan değildir; bunlar sadece geçreğin açığına gormen uç noktasıdır. Çeteciliği bunlarla sınırlı yapmak onun çok çeşitli biçimlerini goremek, gerçek durumu çok yetersiz anlamak ve ele almak olur. Oysa Kurdistan'da çetecilik bınır türü biçimler altında varlık gösterir; silahla da olur, silahsız da. Ulusal gelişmeyi ve birliğin engellenmesi, sömürgeçliğin engellenmesi, ulusal birleşmenin yolunu açmak, böyle bir gücü ortaya çıkarmaktır. Kurdistan'da yaygınlaşmış ve oturmuş genilla, halikin ulusal ve toplumsal kurtuluş için yerel ve bölgesel ayaklanmalarla kalkışması, bunları etrafında yaratılan milyonların birli ve mücadelesine, bunun en somut ve ileri düzeyde göstergesi olmuştur. Bu nedenle, hem bu gelişmeyi, hem de çeteciliğinin günümüzdeki durumunu, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine karşınsındaki konumunu daha iyi anlayabilmek için, çeteciliğin nasıl bir yapı üzerinde ortaya çıktığına,

genelde ne tür biçimler aldığına, nasıl bir tarihsel gelişimin ürünü olduğuna da kısaca bakmam gerekir.

NASIL BİR YAPI?

Kurdistan, insan topluluklarının kabile ve aşiret düzeyine en erken geçtiği topraklardır. Birde, bu bugün, bu tür yapıları en güçlü biçimde hala yaşayan ender ülkelerdendir. Bu kadar uzun süre, yüz yıllarca, hatta binlerce yıl aşiret düzeni altında yaşamamanın ne anlama geldiğini ve ne tür sonuçlar yarattığını iyice araştırıp bilmek gerekir. Bir de buna, en çok yabancı ılgal ve istilaçı uğrayan, en fazla sömürgeç güç tarafından bölünüp paylaşılan ve soykırım amacıyla olan bir sömürgeçliğin yaşayan ülke olması eklenirse, ortaya çıkan sonuçlar ve yaratılan tahribatlar çok daha iyi görülebilir.

Aşiret, insanlığın gelişiminde, sınıfsız topluluklardan sınıflı topluma geçişte çok düşen, sınıf egemenliği, sömürsüz, devlet ve siyasal yapıyı yokluğu tanımayan, halklaşma öncesi bir toplumsal örgütlenme biçimidir. Bugün Kurdistan'da adına aşiret denen topluluklar böyle midir? Kuşkusuz ki, hayır. Kurdistan'da adına aşiret denen topluluklar, kendi içlerinde ve genel olarak, bu ilk aşiret topluluklarının başka özellikleriyle birikte köleciğin, feodalizmin ve hatta başka bakımlardan kapitalizmin çeşitli özelliklerini topluma barındırmakta ve bunları topluma yaymaktadır. Bu açıdan bunların sadece adı aşiret, gerçekte ise kendi içlerinde ekonomik, sosyal, siyasal ayrılmayı, yapılaşmayı, sömürü ve egemenliği yaşayan topluluklardır. Her bir bu siyasal güç, devlet, daha doğrusu birer derbeyleyici, fakat her zaman başka bir gücün himayesinde yaşamış, iş himayeye almış, yani bağımlılığı ve işbirlikliği kanaksamış bir derbeyleyici. Aşiret anlayışı ise, en sıkı biçimde kültürler alanında korunmuş ve bu derbeyleyiciden başka bir şey tanımayan kültürünü derinleştirerek onun korunmasına, ona sahip çıkılmasına hizmet etmiş, halk ve ulus düzeyindeki her türlü gelişmeye tamamlanma engel ve bütünüyle düşman bir özellik taşımıştır. Bugün bile, var oldukları kadarıyla aşiret, sömürgeci siyasal kurulumlaşma dışında, birer siyasal birimdir adeta. Kurdistan toplumu, şeyhlik ve ağalıkla da birleşen böyle birimlerle parampaça edilmiştir. Hepsini kendine göre sıyaset yapıp, çevresiyile ve sömürgeçlikle ilişkiler oluşturuyor; sömürgeçlikle de desteklenen bu yapı kendi içinde her türlü çatışmayı, yıkımı sürdüyor, böylelikle de ulusal gelişmeyi engelliyor, parçalamaya birer bomba gibidir. Bu hale gelen ve getirilen bir toplumun ulusal gelişiminin ve birliğin ne denli zor olacağı, bu kadar kesin ulusal yitilerinin nasıl hızlı işleyeceği açıktır.

Kurdistan tarihinde en ileri siyasal birlik, ancak kısa ömürlü olan aşiret konfederasyonu biçiminde olmuştur. Bu tür gelişmelerin yabancı istilaclar tarafından parçalanması, aşiret düzeninin gelişmesini ve siyasallaşmasını sürdürmüştür. Daha sonra, bir yandan fazla yavaşayacak bir feodal yapıya dönüşmesi, aşiretçiliğin engellenmesi ve temelde aşiret birimlerinin bulundugu feodal beyliklerin gelişmesine ve çok uzun bir tarihî süreç olarak yaşamasına yol açmıştır. Aşiretlerin siyasal anlam kazanmasından iki önemli etkisi oluyor. Birincisi, halklaşmayı ve uluslaşmayı, yani sosyal gelişmeyi engelliyor. Toplum aşiret birimleri düzeyinde adeta donup kalıyor, kültürel gelişme bu çerçeveye aşmayacak ılgı oluyor, kuruyor, yozlaşıyor. İkincisi olarak, devlet, parti ve benzeri tür düzeyinde siyasal gelişmeyi engelliyor; bu tür gelişme adımı

önünde tam bir fren oluyor, parçalayıcı ve ölenici etkide bulunuyor. En yakınımızda Arap toplumunun, yine birçok Asya ve Afrika toplumlarının bu bakımlardan ne tür zorlukları ve gereklilikleri yaşadıkları bugün çok açık olarak görülebilir. Böyle bir durumun en ağırlı ve en uzun sürelini Kurdistan toplumunun yaşadığı, bunu aşma yönündeki her girişiminin yabancı egemenler tarafından surekli ve en tahrikat biçimlerinde bastırıldığı dikkate alınır, bugünkü durum ve aşiretçiliğin rolü çok iyi anlaşılır.

Siyasallaşma sürecine girdikten sonra aşiretçilik, ulusal ve toplumsal bilinç, birlik ve gelişme önünde engeldir. Ulusal-kültürel ve sosyal gelişmeyi durdurur, parçalamaya, daha doğrusu geliştirmeyen bir role sahiptir. Kurdistan toplumu, bu durumu belki de en uzun süre yaşayan bir toplumdur ve bunun yarattığı tahribatı

"Bazıları, TC'nin aşiretçi-feodal yapıya karşı olduğunu ve onu dağıttığını söylüyorlar. Bu, büyük bir yanılgı ya da tehlikeli bir çarpıtmadır. TC, Türkleşmeyi geliştirdiği ölçüde bu tür yapıları dağıtmış, geliştirmedigi düzeyde de onlarla birleşerek, bizzat onları yayırmıştır. Örneğin, Kuzey Kurdistan'da Türkleşmeyi daha çok geliştirdiği için aşiretçi yapıyı daha fazla dağıttı. Orta Kurdistan'da durum bunun tersidir..."

batların ne denli büyük olduğu bugün ulusal kurtuluş mücadelesi sürecinde çok açık bir tarzda ortaya çıkmaktadır. Günümüzde kuyruğu yolunmuş tavuğa benzeyen aşiret ağalarının bu denli çırpınmalarının nedeni, tarihî olarak olumsuz ve suçlu konularının bu kadar ağır olmasidir. Kurdistan toplumu, 16. yüzyıldan beri, aşiretçiliği derinleştirerek ulusal gelişmeyi ve birliğin engellenme doğrultusunda sistemi yürüten bir sömürgeci uygulamaya altındaymış. Bu sömürgeci politika, 19. yüzyıldan beri, var olduğu kadarıyla ulusal bilinci ıslatma, toplandığı sekillenmeyi parçalamaya ve yoketme biçiminde uygulanmıştır. 20. yüzyılda ve onun ikinci yarısında ise ulusal varlığı toptan tahlitten silme halini almıştır. Değişik egemen güçlerin uyguladığı bu sömürgeci politika, en çok dayandıkları etken Kurdistan'da siyasallaşan aşiret yapısı olmuştur.

Bazı tarihsel dönemlere ve olaylara bakalım. 16. yüzyıldan başlıya Kurdistan'da yabancı egemenlik en zayıf halini yaşamaktadır; doğudan ve batıdan beliren tehditlerden öte egemenliğin tesis ettiği yabancı bir güç yoktur. Buna karşı Türk beylikleri gelişmiş ve güçlü yapıdadır; Cizre-Botan, Hakkari, Bitlis, Dersim gibi çok sayıda feodal beylik, içlerinde birçok aşiret gücünü barındıran önemli birer siyasal güç durumundadır. Böyle bir ortamda, diğ koşullar Kurdistan'da merkezi bir devlet kurmak için son derece uygunken, aşiret reisleri ve ağaların çıkarları nedeniyle böyle bir merkezleşmenin yaratılmadığı, feodal beyliklerin kendi durumlarını yaşatması esas alınarak nedeniyle aşiretçi-feodal yapının derinleştirilerek sürdürüldüğü bilinmektedir. Türk egemenliği, yani aşiret reisleri ve feodal beyleri, kendi aralarında birleşme,

ittifak yapma ve merkezleşme yerine, kendi feodal çıkarlarını Osmanlı ve İran imparatorluklarıyla ittifak yapıp korumayı esas almışlar, Kurdistan'ın bölünmüşlüğü derinleştirerek iki devlet arasındaki çatışmanın alanı yapmışlardır. Bu güçlerin işbirlikliğinin ve kendi sınıfsal çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmalarının düzeyi işte böyledir. Kurdistan, yabancı ılgalçilere karşı direnç ve yenilemek değil, tersine bizzat davet ederek İran ve Osmanlı sultanlarına teslim edilmiştir. Bu dönemde Bitlisli derişim önderlik ettiği Türk beylikleri ile Osmanlılar arasında sağlanan bir işbirliği vardır, ve bunun hükümleri oldukça ılgıncı. Gora Sasuni, Kurt Ulusal Hareketi ve Ermeni-Kürt İttifakı adlı kitabında bu işbirliği şöyle belirtiyor:

1- Bu anlaşmayı müzayalen beyliklerin her biri kendi başmıslıklarını koruyacaklardır.

2- Kurt Emirliklerinde yönetim baba-dan oğula geçecek veya eskiden beri devam etmekte olan oranın orı ve adettirine dayanaklar yani Emir seçilecek ve Padışatan onaylanacak fermanla bu Emirnin yetkisi kabul edilecektir.

3- Kürtler Osmanlıların bütün savajlarına katılacaklardır.

4- Osmanlılar Kurt beyliklerini bütün dış saldırılardan koruyacaklardır.

5- Kürtler, Halife'ine anaevini dinî hıdiyetlerini ödeyeceklerdir." Sayfa: 25)

Yavuz Selim zamanında beliren bu hükümler Kanuni Süleyman tarafından daha geniş bir kanun hâline getirilmiş, Kurdistan'daki ekonomik, toplumsal ve siyasal yaşamı böyle bir kanunla belirlemiştir. Osmanlılar Kurdistan ve Ortadoğu'ya yöneltirken, Yavuz Selim'in Kurt beyliklerinin kendi aralarında birleşmelerine ve Kurdistan birliği ile kendilerinin anlaşma yapmalarını istediği, buna karşılık Kurt beylerinin ise kendi aralarında birleşemediklerini, görevlendirilmiş padişahın yapmasını ve kendilerini tek tek padişahla anlaşma yapmayı istediklerini belirttikleri bilinir. Bu durum da dikkate alınırca yukarıdaki anlaşma hükümleri gerçekte ne anlama gelir? Çok açık ki, birinci madde, Kurt beyliklerinin Kurdistan birliği yerine kendi feodal çıkarlarını korumasını esas aldıkları ifade eder. Bunun adına sözümüne "bağımsızlık" deniyor, fakat gerçekte bu Kurdistan'ın parçalanması ve yabancı egemenlerin himayesinde bırakılması demektir. Yine dördüncü madde, tamamen değişik bir anlam ifade eden bir maddedir. Kurdistan zaten Osmanlılardan gelen bir dış saldırının hedefidir. Osmanlıların Kurt beyliklerini dış saldırılardan koruması sözkonusu olamaz; gerçekte olan, Kurt beyliklerinin Osmanlı İmparatorluğu'nu İran'dan gelen saldırılara karşı korumasıdır. Osmanlıların koruyuculuğu ise, Kurt beyliklerini birbirlerine karşı koruma noktasında ortaya çıkmaktadır. İste aşiretçi-feodal Kurt egemenlerinin durumu ve ulusal gelişme ve birlik karşısındaki işbirlikliğinin ve parçalayıcılığının düzeyi böyledir. Bu temelde Kurdistan'daki iş parçalamayı daha da derinleştirmiş, birbirlerine karşı güvencilikleri yabancı egemen güçlere bırakmışlar, Kurdistan'ı yüz yıllarca süren Osmanlı-İran çatışmasının arenasına hâline getirecek yudenömlere insanın kurmasına neden olmuştur. Kendi aralarında birleşemeyen hiçbir birlik ve ittifak yaratamamışlar, fakat Osmanlıların çıkarı ve koruması için her savışta birikerek ortak gücünü harcamışlardır. Bu nedenle, bugün de PKK'ye ve Kurdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı aşiret reislerinin ve ağaların sömürgeci Türk devletinin egemenliğini korumak için "korucu" olarak

birleşmeleri ile karşılaşıncı şaşır-mamak gerekir. Onların ajantik dercesinde böyle aşiret yapılarının ve dünyada benzeri az bulunur bir inahet temsil etmelerinin böyle tarihsel temelleri vardır.

Kürt egemen sınıflının 16. yüzyıldan başlıya böyle bir işağılığı yönelmesinin Kurdistan tarih gelişimi açısından yaratdığı olumsuzluk oldukça ağır ve daha sonraki çok oluşa gidici başlangıçtır. Dünyada merkez devletlerin kurulduğu ve ulusal gelişimin hızlandığı bir dönemde Kurdistan'da yaşanan bu durum hiçbir şekilde mazur gösterilemez. Zira o dönem Kurdistan'ında bu durum olumsuzluğu bilinemeyen bir şey değildir. Yapılan, egemen sınıflın bilinci ve kendi çıkarlarını esas alan, işağılığı meslek edilen tutumudur. 17. yüzyıl ortalarında büyük Kürt ozanı Ehmedî Xani, Memû Zî'nin adlı usulü destanında bu durum çok açık ve çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır. Özellikle destanın "Derdimiz" başlıklı bölümü, o dönemde bilinen gerçekleri ortaya koyması açısından ve egemen sınıflın günümüzde karşı derinleştirilerek gelen inahetini göstermesi bakımından oldukça önemlidir. Ehmedî Xani, yabancı güçlere uğraklığını utanç verici olduğunu söylüyor ve bunun sorumlularını açıkça belirtiyor. Şöyle:

"Onların uyruğu gerçî utanç vericidir. Arma bu utanç ünlü kişilerin der."

Bu önderler ve beyler için namustur.

Ozanların ve yoksulların gücü nedir ki?

Ehmedî Xani, birlik olmamayı, şiddetle yeriyor ve çözümünü ulusal önderliğe kavuşmak olarak belirtiyor. Birlik ve yönetsiz önderlik sorununu bütün olumsuzluklardan kurtuluşun çözümü olarak görüyor. Toplumun genel durumunu, egemenlerin olumsuzluğunu ve çözümünü şöyle belirtiyor:

Ben Allahın hikmetinde şaşa kaldım: Kürtler dünya devletinde,

Acep ne sebeple kalmışlar boyunu büyük, Hepsi birden niçin olmuş mahkum?

...Bunun içindir ki hepsi her zaman ittifaksızdır.

Her zaman birbirine karşısındır ve parçalanırlar.

Olaysıy edeyi bir ittifakımız bizim Hep birlikte birbirimize karşı etseydik.

Bu misralar, bugün de toplumun içinde bulunduğumuz durum, Türk devletini korumak için PKK'yı iç içe ayda silip süpürceğini söyleyen güçlerin inahetinin düzeyini, ulusal kurtuluşu gelişen önderliğe yönelik saldırıların anlamını ve PKK'de toplum itaat ve birliğe yönelik karalamaların neticesi kavramak açılarından son derece öğreticidir. Yutsevser olunduğu söylenir de bunlardan ders çıkarmamak mümkün müdür?

Başka bir örneği de bir yabancı kayıtlardan vereyim. Bilindiği gibi, 19. yüzyıldan Kurdistan'da yaşanan isyanları bastıran Osmanlı kuvvetleri içinde Alman subayları da görev yapmışlardır. Bunlardan Motke'nin anı ve mektupları son derece ılgıncı ve öğreticidir. İsyân eden Türk birliklerine yenilen Osmanlı paşaları ile Kurt beyleri arasındaki anlaşma cabalarından söz ederken Motke şöyle diyor: "Kürtlerden bir ötekini dediğini hep karşıdır." (Türkiye Tarihçisi, Sayfa: 249) Kuşkusuz, Ehmedî Xani'nin söylediği benzer olan bu sözler sıradan Kurt insanları için söylenmiş sözler değildir. Görmüşlere katılan Kurt ağa ve beylerinin ya da şeyhlerin durumunu ifade eden sözler olmaktadır. Birbirlerini öldürdiklerini söylediği kadar bu tür sözler, tarihleri boyunca hep yabancılara söylenecekleri kulaak babıncıların

onlara uşaklığı meslek edinmiştir. Bu konuda ilginç bir belge de, 1927 yılında yurdışında kurulan ve o dönemde Kürdistan'da yaşanan insanlarla ilişkisi olan, kendisine "Kürt Milli Partisi" denen "Hoybun" cemiyetinin üyelerine içtiği "Kardeşlik Andı" dir. Bu and, üyeleri daha çok bağli kılabilmek için, üyeli k bulundue içirmişti. Zaman zaman isyan da eden gücün ulusal yaşam ve gelişme konusundaki tutumların göstermesi bakımından ilginçtir. Tamamı şöyle:

"Şu anda imza ettiğimiz tarihten itibaren, iki yıllık zaman süresince, eğer Kürt ulusunun varlığını ve güvenliğini tehdit eden bir tehlike ortaya çıkmazsa ve şayet hayatının ve şerefinin ya da kendi şerefini koruyan, ailesini ve Kürtlüğü korumaya zorunlu şahıslara (ki ben onlara karşı vazifeliye yükümlüyüm) karşı başka bir Kürt tarafından bir hücum olmasa, herhangi bir Kürde karşı silah kaldırmayız, kan davalarının ve diğer anlaşılmazlıkların çözümünü bu iki seneyi takip eden dönemde etemeyelim, ya Kürt arasında kişisel nedenlerden dolayı kardeş kanı dökmüşüne tüm gücümüz engel olmasın, dinimin, şerefimin ve kutsalıklarım üstüne yemin ederim. Valah, Billah bu andı bozan herhangi birisi Kürt ulusunun düşmanı ve hainidir, herhangi bir halin hak ettiği ceza ölmüştür." (Garı Sarosı, Kürt Ulusal Hareketleri ve Ermeni-Kürt ilişkileri, sayfa: 186)

İçerik son derece alışıcı. Ulusal bir parti olduğunu iddia eden ve Kürdistan'ın bağımsızlığını amaçlayan bir örgüt, ulusun içi sordarmasına ilişkin yaklaşımları sürdürüyor. Değil tüm toplumun içindeki sorunların müsal birli ve gelişme yönünde çözümlemeyi hedeflemekte, kendi üyelerine bile ancak iki yıl süreyle kangren halini almış olan iç çatışmalardan uzak durmayı ve bu tür olayları iyil sosyal etelemeyi öğütlemektedir. Böyle bir anlayış ulusal örgüt ve mücadele gelişmesini mümkün kılabilir. Kendileri ulusu için parçalayıcı ya da onlara bağli olan gücün yaklaşımı ancak böyle olabilmıştır işte. Bu durum, daha sonraki tüm KDP'lerin ve onlara bağli hareketlerin de esas yapısına damgasını vurmuş aşiret-feodal yapıya dayanma amaçlanmıştır.

Bazı örnekleme çeşitli dönemlerdeki durumunu ortaya koyduğuş Kürt egemen sınıflının tarih evrimleşmesini kısaca şöyle özetlemek mümkündür: Yavuz Selim ve Kanuni Süleyman zamanında belirlenen Kürt beyliklerinin iç otomostuteleri, genelde 19. yüzyıla kadar devam etti. Bu süreçte Kürt beylikleri daha da gelişip güçlendiler, Kürdistan'daki aşiret-feodal parçalanma daha da derinleşti; toplum bir yandan ıyice kokuşan ya yapı altında boğulmuş, ete yandan da Osmanlı'nın çeşitli alanlardaki savaslarında ve özellikle Osmanlı-Iran çatışmalarında sürekli kırıldı. 19. yüzyılda güçüş düşen ve Batı'dan sıkışan Osmanlı İmparatorluğu, Ortadoğu toplumları üzerine daha çok yüküldü; Kürdistan'a zorunlu askerlik ve vergi yükümlülüklerini getirmek isteyerek, daha önce belirlenmiş olan iç otomostuteleri dağıttı. Kürt ağı ve beylerinin egemenliğini sınırlandırmaya yöneldi. Buna karşı, Kürt egemen sınıflarının, bu dahili otomostutelerini korumak için her tarafta isyan hareketleri her bu otomostuteleri koruma amacına yönelmiştir. Bunların en son halkası, günümüzde kadar değişik alanlarda süren isyan hareketleri geliştirdi. Kürt egemen sınıflarının, o dönemden günümüze kadar kendine notkasına gelmiş olan KDP hareketleridir. İsyen sırasında bunların zaman zaman Kürdistan'dan sözetmeler, Kürdistan'ın birliği ve bağımsızlığını kazan-

mayaya yönelik gerçek bir anlam kazanmamıştır. Ewet, zaman zaman bu tür sözler etmişlerdir; fakat bunlar kitlelerin desteğini almayı yöneltilir; çoğunlukla "Kürdistan" kavramları kendi feodal beylikleri ve feodal çıkarları ile sınırlıdır ve bu çerçeveye aşmamıştır. Hiçbirisinin bir ulusal isyan düzeyine ulaşamaması olmasa ve en son ve en gelişmiş örnekları olan KDP'lerin durumu, bunu çok açık bir şekilde göstermektedir.

Osmanlı yönetimi, 19. yüzyılın son çeyreğine kadar Orta ve Güney Kürdistan'daki isyan hareketlerini parça parça bastırmış, Kürt beyliklerini güçlerini ıyice kırmayı başardı. Bu durum, Kürdistan'da aşiret bölünmüşlüğü içinde daha çok gelişmesine, var olan bazı aşiret ittifaklarının da dağılmasına yol açtı. Bunu tabikien Kürdistan üzerinde Abdülhamit politikalarının uygulanmasına bağlandı. Abdülhamit, Orta ve Güney Kürdistan'daki ağı ve bey ailelerini Altınbaş'a götürerek doğrudan denetim altına aldı; Kuzey ve Batı Kürdistan'da ise "Hamidiye Alayları" diye bilinen aşiret alaylarını örgütleyerek, buralarda da sıkı denetimi böyle sağladı. Hamidiye Alayları, imparatorluğun ıyice güçten düşmüş olduğu bir dönemde Kürdistan'da ulusal bağımsızlık hareketinin gelişmesini engellemek, iç bölünmüşlüğü geliştirme ve toplum üzerinde askeri bir denetim kurma politikası idi. Nitekim, bu politikanın uygulanması ile Kürdistan'daki aşiretsel parçalanma daha da derinleşti, isyanlar öneldi, Kürt aşiret reislerinin ve alaylarının ıyice ıyiclikti daha da gelişti, nihayet bu birikler Ermeni soykırımında, Kürt isyan hareketlerinde ve dünya savasında kullanılarak hem isyan hareketleri bunlara dayanarak bastırılmış oldu, hem de savas için bunlar kırıldıkları çoğunlukla tüketildi. Örneğin, Enver Paşanın yüzbinlerce insanın kırılmasıyla açılan bir Sarikamis savası vardır. Osmanlı yönetimi bu yenilgi nedeniyle Enveri eleştirirdi, Enver kendisini "biz yenilmedik, aslında kazandık, savas sürdüklüğünde Kürt birlikleri idi" diyerek savunur. Bu, Abdülhamit politikasının İttihat ve Terakki yönetimi içinde aldığı biçimi gösterir. Daha sonra M. Kemal'in uyguladığı politikalar, katliam ve asimilasyona dayalı soykırım ve ulusal yoketme hareketleri, İttihat ve Terakki'nin bu politikalarının daha kapsamlı olarak uygulanmasını başka bir şey değildi.

20. yüzyılın iç çeyreğinde Kürdistan'ın çeşitli güçler tarafından nasıl parçalanıp paylaşıldığı ve sömürgeleştirildiği, kemalist sömürgeciğe karşı doğan isyan hareketlerinin soykırımları katliamlarla nasıl ezildiği, daha sonra da asimilasyona dayalı ulusal yoketme hareketinin planlı bir biçimde nasıl geliştirildiği bilinmektedir. 1920'lere gelindiğinde Kürdistan'daki egemen yapı ve ıyiclen süreç kısaca şöyle ifade edilebilir: Kürdistan'da örgütlü ve planlı bir egemenlik tarafından sürdürülen ulusal oluş süreci ıyiclermiştir. Sömürgeci Türk devleti, Kürdistan sorununu tarihe götüğüne ve ulusal ıyicirme işini başardığına inanmaktadır. Kürdistan üzerinde ekonomik, sosyal, siyasal, askeri, kültürel her alanda Türk sömürgeciliğinin örgütlü gücü egemendir. Kürdistan'da yaygın bir ajan-muhbir ağı yaratılmış ve gizli bir devlet olarak MIT örgütlenmiştir. Bunlar, Türk sömürgeciliğinin resmi ve görünlen yapılarıdır; Kürdistan üzerindeki sömürgeci ve Kürt ulusunun yok edilmesi faaliyetleri esas olarak bu yapı tarafından ıyic edilmektedir. Fakat Kürdistan üzerinde bir de aynı görevi ıyic eden, ama değeriği kişi resmi olmayan ve kolay farkedilemeyen

yapı vardır. Aşiret reisleri, ağalar ve şeyhlerden meydana gelen, sömürgeci kapitalizme bağli olarak, fakat bazen kompradorlar Kürt egemen sınıfı ıyicine düşürülmüş ve Türk sömürgeciliğinin bir parçası haline getirilmiştir. Aşiretçilik, kabileçilik ve ailecilik, bunların çıkarlarını esas alma ve ulusal çıkarlardan tamamen uzaklaşma, bunların yarattığı kavgı, doğuş, kan davaları vs.'nin yarattığı kaos toplumu bir ağı gibi sarmıştır. Bazıları, TC'nin aşiret-feodal yapıya karşı olduğunu ve onu dağıttığını söylüyorlar. Bu, büyük bir yanlış ya da tehlikeli bir çarpıtmadır. TC, Türkiye'yi geliştirdiği öçüde bu tür yapıları dağıttı, geliştirmedeği düzeyde de onlara birleşerek bizzat onları yavaşlatmış. Örneğin, Kuzey Kürdistan'da Türkiye'yi daha çok geliştirdiği için aşiretçiyi yavaşlatmış, dağıttı. Orta Kürdistan'da durum bunun tersidir, orada aşiret-feodal egemenlik devleti desteğiyle ayakta tutulmuştur. Nihayetinde her iki alandaki yapı da Türk sömürgeciliğinin bir parçasıdır ve onun koruyucu temsilcisi durumundadır. Kürt toplumu içinde, çok çeşitli devlet kurumları altında çalıştınan geniş bir memur kesimi vardır. Yaygın asimilasyon ulusal başkalaşımına uğratmış, Türkiye'ni geniş bir aydın-gencik kesimi ortaya çıkarmıştır. Kürdistan'a, toplumsal yaşamın her alanına bir de bütün bu kesimler egemendir. Bunların, kendi ıyicelerinde dışında oynadıkları rol, Kürdistan'da Türk sömürgeciliğinin ıyicletmek, geliştirmek ve Kürt ulusal oluş olmasına sürecine hizmet etmektedir. Bunlar, günlük ıyicleriyle böyle bir hizmete yerine getirmek, Türk sömürgeciliğinin doğal birer ajanı ola-

"Aşiretçilik, Kürdistan'daki en köhne geriliktir. Dolayısıyla sömürgeciliğin en çok güvendiği ve dayandığı bir güçtür. Toplumu aşiretçilik ilişkileri içinde de denetim altında tutamak hale gelmesi, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki en güçlü dayanacağını da kaybetmesi demektir. Aşiret ağaları, yüzüylar buyle bir ilişkiyle egemenlikleri altında tuttukları güçleri, bununla kazandııkları konumlarını pazarlayarak yabancı güçlere ıyicirlikçilik ve uşaklık yapmaktak, böylece de kendi yaşamlarını sürdürmektedirler."

rak Kürdistan toplumsal yapısının gelişmesine ve ulusal oluş oluşuna katkıda bulunmaktadırlar. Bu, bir sınıf yapısı değli, çeşitli sınıfsal unsurları içinde bulunduran bir kesim, Kürt toplumu ve ulusuna yaygın temsilci ve geliştirmidir. Ve, ister Türkiye'de olsun, ister Kürdistan'da olsun herkes bu gayri-meşru yapıyı "meşru ve esas olan" olarak görmekte ve böylece ıyiclermektedir. İşte, Kürdistan'da bu değeriendirmeyi ilk kez aşan ve bunun kemalizm olduğunu ortaya koyarak parçalayıcı güç PKK oluştu. PKK, daha ortaya çıkarken, "Hakim ulus burjuvazisi yararına sosyal gelişmenin önünde engel haline gelen kişi, kurum, tabaka, sınıf" vs.'den oluşan bu kesimi "sosyal ajan" kesim

olarak değeriendirmiştir. (Bakınız, Kürdistan Devriminin Yolu, sayfa: 35-36) İşte, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı Türk sömürgecilerinin av köpekleri gibi hareket eden ajan-mlis ceteçiliğinin dayandığı sosyal temel budur, bu kesimlerin tümüdür.

1970'ler Kürdistan'ında var olan bütün siyasal hareketler bu sosyal ajan kesim temelinde dayanmış, onları aşamamış ve esas olarak bu kesimi temsil etmişlerdir. Her siyasal hareket, biraz da kendi durumuna göre, temsili bir kesim içindeki değişik tabakalarda bulunmuştur. Sömürgeci burjuva partileri de bu kesime dayanmıştır, Türk sosyal-sövenizmi ile aşiret-feodal ilkel-milletçilik de bu kesime dayanmıştır, yine bu iki akimın uzantısı durumunda olan reformist-milletçilik de bu kesime dayanmıştır. Bunların arasında sadece küçük farklar olmuş, öç olarak herhangi bir fark bulunmamıştır. Şöven ve sosyal-şöven Türk akimları ile, feodal-burjuva ve köçük-burjuva milletçilik akimların bu durumunu iki kez ve dosdoğru bir biçimde PKK değeriendirmiş ve bunların tümünü yerli yerine oturtmuştur. (Bakınız, PKK Kuruluş Bildirisi.) Bu değeriendirmeye dayanarak PKK, kendi sınıf temeli, ulusal kurtuluş hareketinin sınıfsal dayanaklarını, siyasal ıyic ve amaçlarını formüle etmiş ve bunlar temelinde "ıyicbarat örgütlenile, anlaşılması yapı, kurum ve kişilere karşı mücadele" taktiğine ulaşmıştır. (Bakınız, Kürdistan Devriminin Yolu, sayfa: 184.) PKK, daha sonraki mücadele sürecinde bu değeriendirmelerini her yönüyle çok daha kapsamlı ve ayrıntılı hale getirmiş ve kitlelere sunmuştur. Hem bu temelde geliştirdiği eğitim ve aydınlatıcı çabaları, hem de yaygın pratik mücadeleye bu sosyal ajan kesimin toplumu üzerindeki egemenliğini kırmıştır. Bugün, bu durum çok daha ıyic de öçüye ulaşmış, Türk sömürgeciliği ile ağıntıca direkten ve gerçek yüzleri ağıntıca olarak hem kesimi feryadederek hale getirmiştir.

PKK MÜCADELE PRATİĞİNİN GÖSTERGİLERİ

PKK'nin bir siyasal hareket olarak doğuşunu ifade eden 1977-80 arasındaki ilk pratik mücadele dönemi, Kürdistan'daki Türk sömürgeci egemenliğin dayanakları ve sosyal ajan kesimin durumu açısından gerekçeleri ortaya çıkarması dönemi oldu. PKK'nin, ulusal ve toplumsal kurtuluşu çeren devimsel düşünceleri kitlelere götürme ve halk kitlelerini devimsi örgüt ve eylem alanına çekmek faaliyetleri, Türk devletinin ıyicbarat örgütlenile birlikte aşiret-feodal-komprador kesimden köçük-burjuva, aydın, ulusal inkarcı kesime kadar tüm bu sosyal ajan kesimlerin yoğun saldırılarıyla karşılaştı. Devimsi faaliyetin, aşiret ağaları ve feodal eşkiya ceteçilerinden sosyal-şöven güçlere, ilkel-milletçilikten reformist-milletçilik güçlere kadar tümünün ortak saldırılarıyla karşılaşması bir tesadüf değildi. Bunlar, Kürdistan toplumu üzerinde sömürgeciliği ayakta tutan temel güçlerdendir ve bu saldırıların hepsi de aslında bugünkü ceteçiliğin ıyic biçimini oluşturan saldırılardır. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketi ile bu güçler arasındaki mücadeleyi, Türk sömürgeciliği ve yerli gerilicilik devrimi ile halkın ulusal kurtuluş devrimi arasında bir mücadele idi. Bu nedenle, pratik mücadele içinde daha bu ilk dönemi, Kürdistan devrimi mücadelesinin nasıl gelişeceğini açığa çıkarması oldu.

Türk sömürgeciliğinin, doğmakta olan ulusal kurtuluş hareketine karşı bu ilk dönemde yönelittiği saldırıların

anlamını iyi bilmek gerekir. Devimsi harekete karşı saldırılar; Kürdistan'ın değişik yörelerinin özelliklerine göre değişik görünüm alırken ortaya çıktı. Dersim, Kas gibi Kuzey Kürdistan alanında saldırılar doğrudan sosyal-şöven örgütler görünümüne aldı; Siverek, Batman gibi alanlarda Budaklar, Ramanlar gibi feodal eşkiya ceteçilerinin saldırıları oldu; Diyarbakır, Mardin gibi alanlarda UÇG (Ulusal Demokratik Güçbirliği) biçiminde birleşen ıyic ve reformist militan ceteçiliğinin saldırıları biçiminde gelişti. Diyarbakır zindanında bu saldırının adına "Genç Kemalist Birliği" dendi. 15 Ağustos gerilla hareketine karşı Hakkari ve Botan'da örgütlenen bu saldırının adı ise "köy kuruculuğu" olarak kondu; bazıları şimdi buna "aşiret biriklen" diyorlar. Bunların hepsi, ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişim durumuna ve alanlara göre karşı-devimsi saldırıların aldığı biçimlerdir. Türk sömürgeciliğinin yöleriendirdiği ajan-mlis ceteçiliğinin değişik görünümüdür ve sosyal ajan kesim konumunda olan güçlerin saldırıları olarak ortaya çıkmaktadır. Neden onun bunların saldırıları ortaya çıkıyor? Çünkü, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki sosyal dayanağı bu kesimdir, sömürgeci devlet güçleri kendilerini bunlarla maskeleyerek ve korumaktadırlar. Bunlara "korucu" adının takılması bir rastlantı değildi, gerçek durumun ve ıyic eden görevin tanınması uygun olduğuna ıyic bud takılmasıdır. Demek ki, 1985 yılından itibaren gerçekler daha çok ortaya çıkmıştır. Bu durum, bir de, Türk sömürgeciliğinin bu tür bir kesime dayanarak oluşuyabilesi kadar zayıf olduğunu da açıkça gösterir. Sömürgeciliğin böyle bir kesim yaratması onun daha güçlü hale gelmesi demekti, fakat yaşamını bunlara bağlamış olması da onun zayıflığını ifade eder.

1980 öncesi dönemde 15 Ağustos sonrası dönemde değişik alanlarda saldırılan bazı güçlerin benzerliklerine bakalım. Siverek'te Budaklar ile Şırnak'ta Tatlarlar, onun özellikleriyle birbirlerini ayırsındır. Bu iki güç, iki dönemin en çok saldırılan ve sömürgeciliğin en çok güvendiği güçler durumundadır. Kürdistan'ın değişik yörelerinde bunların benzerleri vardır. Bunlar, Hamidiye Alaylarının paşa kalmışlarıdır. O dönemde sömürgeci gerillaların mükafatlandırılması ve tanınmalarına karşılık olmuşturlar; daha doğrusu Kürdistan'ın birer parçasını parçalamışlardır. Bir aşiret gücü değli, eşkiya ağılağı yapan birer aliedirler. Yörelerinde devlet karşısında çeşitli nedenlerle mahkum durumunda düşmüş olan güçleri etraflarında topla-mışlar, bunları ceteçiler olarak kullanan kitleler üzerinde despotliklerini kurarak birer derebeyi yaratmışlardır. Bu gücünyle ve tarihi han yapılarıyla sömürgeciliğinin sürekli göçüde ajanlar olarak gelişmiş ve varlık bulmuşlardır. Sömürgeciliği ve kendileri, birbirine mahkum iki güç, öç olarak hem varlıklarını birbirlerinde bulmuşlar, hem de halk üzerinde despotizmin en ileri biçimini kurmuşlardır. Bu durum nedeniyle, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin en erkenden bu güçlerle savasması ve bunların da sömürgeciliğin öçü kırıkları olarak devimsi harekete saldırması son derece doğaldır. Zaten bunlar, her türü sömürgeci kuruma içli düşüldür, ağıntılarının her türünüşunu gönlüyle yapılmaktadırlar.

Yine, UDG biçimindeki aşiret-feodal ve burjuva birleşme ile bugün Hakkari-Botan'da ortaya çıkan kırık ağısı Tahir ve benzerlerinin de birbirleriyle çok çeşitli ortak özellikleri vardır. Zaten son bilgiler, Tahir ağıntı'nın ceteçiliğinin yine böyle bir birleşmenin ürünü olduğunu ve aralarında ıyicli ortaklıklarının bulunduğunu ortaya koymaktadır. Bunlar, bir yandan sö-

mürgeçliliği bağımlıdır, onun çeşitli güçlerinin uzantıları olarak hayat bulurlar. Diğer yandan ise milletçilik lafarı edip böyle geçinerek halk üzerindeki egemenliklerini sürdürmek isterler. Kürt egemen sınıfların tarihi özelliğinin devam ettiricileridir. KDP'nin değişik günürümleri, vakyasyonları durumundadır. Jirki ağaları, daha önce, bir yandan Güneydeki KDP'ye bağlı idiler, diğer yandan Türk sömürgeçliğine, sömürgeçliğin çok çeşitli kurumları ile ilgili idiler. Durumları bir biçimde daha ediyordı. 1983 yılında Faşist Türk ordusunun yordak ilke gövde gösterisi gerçekleşince, bunlar hem hazırda güçleri ve "Kanan Evren'in askeriy" diyerek selamı kaktılar. Daha sonra mukadele keskinleşip çeşitli maddi olanaklar açılınca, hemen cete başları olarak önce yerlerini aldılar. Bu durum neyi gösterir? Bunların milletçiliklerinin ne denli sahte ve kendi ailesel çıkarlarını sağlamaya yönelik olduğunu. Bunların gerekçe Türk uluslaşmasına karşı sömürgeçliğin sosyal ajanları konumunda bulunduklarını.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı sosyal ajan kesimler eliyle yöneltilen saldırıların amaçları nelerdir? Türk sömürgeçliğinin Kürdistan'daki sosyal temelleri ve dayanakları olan bu kesimleri ajan-mills ceteçiliği ile neler amaçlamaktadır? Hem 1980 öncesi, hem de 15 Ağustos atılımı sonrası dönemlerde ortaya çıkan ceteçilik ve bu temelde geliştirilen saldırıların amaçları büyük ölçüde benzerdir. Bu güçlerin saldırıları ile, ilke olarak, ulusal kurtuluş mücadelesinin sömürgeci devlet ağırlığı, çoğu kez kendisini bu güçler ardına gizleyerek ve bunları onun güçleri olarak halk üzerine sürüp denetimi böylece sağlayarak egemenliğini sürdürüyor ve kendisini güçlendiriyordu. Böyle bir yapı yapılmış Türk sömürgeçliğinin en garu yanı idi. Sömürgeçliğin karşı ulusal kurtuluş mücadelesi doğup gelişince, doğal olarak, sömürgeçliğin koruyucu nitelik taşıyan bu güçlerin ajan-mills ceteçilik biçimindeki saldırıları mukadelelerin karşısında onları cedeçilik kuvvetleri oldu. Sömürgeçlik ve sömürgeci devlet ağırlığı, kendisini bu güçler ardına gizleyerek, bu güçleri onları sürüp ulusal kurtuluş mücadelesinin darbeleri karşısında kendini koruyarak, ulusal kurtuluş gücünü böyle bir mukadele içinde boğup gücünü tüketerek devrimci hareketi etkisiz kılmayı ve kendi egemenliğini sürdürmeye başlamak istiyor. 1980 öncesi Bucağın, Ramanların, sosyal-sövenizmin, UDG'nin rolü buydu; 15 Ağustos sonrası gelişirmeye çalışılan "koy koruculuğu" ve aşiret birlikleriyle de amacınan budur. Sömürgeci özel savaş sözcüleri, "koruculuğun başkanı ve mutlak gerekli olduğunu" söyleyerek her fırsatta bunu flade etmekteydiler. Hiç kuşku yok ki, bu güçler olmasa Türk devlet kurumlarının ulusal kurtuluş mücadelesine karşısında değil aili, yit aili daynma gücü bile yoktur.

İkinci olarak, ajan-mills ceteçiliği, ulusal kurtuluş siyasetinin ve örgütlenmesinin halk kitlelerine yayılması engellenmek isteniyor. Çünkü, sömürgeçlik adına daha çok bu güçler toplu üzerinde çok çeşitli yollarla egemenlikleri ve halk üzerinde sömürgeçliği yaymaktadır. Ulusal kurtuluş hareketinin halk kitlelerine yayılması, sömürgeçliğin birikte ve

daha önce bu güçlerin halk üzerindeki bu denetimine vurmakta ve mukadele on önce bunları hedeflemekteydi. Böyle bir gelişmeyi engelleyerek kendi çıkarlarını korumak için, bu güçler tüm varlıklarına devrimci gelişmeye ve halka saldırmaktadırlar. Bu doğrultuda aşiretçilik, kabileçilik, milletçilik, sosyal-söven maskeli sosyalizm, feodal eşkıyalık, para, baske, katlam vb. her türlü yöntem kullanılmaktadır. Bu güçlerin varlığı, olmasa, sömürgeci devlet ağırlığının ulusal kurtuluş düşüncesine ve örgütlenmesinin halk kitlelerine yayılmasını önlemesi mümkün değildir.

Üçüncüsü, ajan-mills ceteçiliği, ulusal kurtuluş mücadelesinin ilke cedeçilik yayılması engellenmek istenmektedir. 1980 öncesi Kuzey ve Batı Kürdistan'da gelişen hareketin Orta Kürdistan'a yayılmasının ve böylece ulusal merkezinde kölesmesinin engellenmesi için her şey yapılmıştı. 15 Ağustos sonrası ise, Hakkari ve Botan'da gelişen ve köklenen gerilla direnişinin Kuzey ve Batı Kürdistan'a yayılması, buradan Türkiye'ye uzanması yine ajan-mills ceteçilik engellenmeye çalışılmıştır ve çalışılmaktadır. Orta Kürdistan'da yaratılan cete kuvvetleri gerillanın uğraştırılması ve gücünün burada tüketilmesi amaçlanmaktadır. Gerillanın Kürdistan ve Türkiye'ye yayılmasını önleyebilmek için, Türk sömürgeçliği, aili yildan beri kat kat engel halkları oluşturmaya çalışmaktadır.

Diğer bir amaç olarak da, Türk sömürgeçliği, 1980 öncesi kent ve kasabalarda gelişen mukadelelerin kırsal alana yayılmasını bir biçimde engellemeye çalışmıştı; 15 Ağustos sonrası ise, kırsal alanda gelişen gerillanın kentlere yayılmasını ve Türkiye kentlerine taşınmasını ajan-mills cete gücüne dayanarak engellemek istemiştir ve bu doğrultuda çabalarını sürdürmektedir.

1980 öncesi gelişen pratik mukadelelerin ajan-mills ceteçiliği dağıtıcı darbeler vermesi ve sosyal ajan kesimin halk üzerindeki denetimini kılması, Kürdistan üzerindeki Türk sömürgeçliğinin ayaklarını boşaltarak bıraktı; bu nedenle, temellerinin sarıldığını hissedilen rejim 12 Eylül darbesiyle kendisini korumaya çalışmak zorunda kaldı. Aili yildır süren gerilla direnişinin "koruculuk" biçimindeki ceteçiliği böyle darbeler vermesi ve işleme kılması ise, Türk sömürgeci egemenliğini yitkim noktasına getirmiştir. Hem sömürgeçliğin, hem de aşiret ağalarının çirpışmalarının nedeni budur.

FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇLİĞİNİ AŞİRET AĞALARI DA KORUYAMAYACAK, ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ ZAFER YOLUNDA İLERLEYECEKTİR

PKK onderliğinde ulusal kurtuluş hareketi ile Türk sömürgeçliğinin ajan-mills ceteçiliği arasındaki mukadelelerin bugün ulaştığı düzey nasıldır? Başka bir deyişle, aili yildır süren gerilla savaşı ve bunun 1980 Newroz'unda yaşanan bölgesel halk ayaklanması ile birleşmesi hangi sonuçları ortaya çıkarmıştır?

İnkar edilemez bir gerçeklik ki, bu durum, "Geçici Köy Koruculuğu" den sistem bağlançlığı planlanan biçimiyile tünden dağılması de-

mektir. Köylülere zorla dayatılarak oluşturulmak istenen ceteçilik esas olarak dağılmıştır. Aşiretçiliğin en güçlü olduğu Hakkari ve Botan'da, aşiretlerin geniş tabanı sömürgeçlerin ve ağaların denetiminden çıkmış, ulusal kurtuluş mücadelesinden yana aktif tavır aldığını ortaya koymuştur. Türk sömürgeçlerine ve aşiret ağalarına, sadece sınırlı bir yakın çevre ile serisi ve eşkiya takımı kalmıştır. Koruculuk örgütlenmesinde aşiret ağalarının ön çıkarımları kurulumlarının ve aşiret birlikleri kurulmasını istemesinin nedeni budur. Bu durum, hem Türk sömürgeçlerini, hem de aşiret ağalarını büyük bir korku ve telaş içine düşürmüştür. Böyle bir korkuyla bu-

"PKK önderliğinde ayağa kalkan Kürdistan halkı, gerilla ve halk ayaklanması, ajan-mills ceteçiliği ve sömürgeçliğin pampaçara edip bağımsız ve özgür Kürdistan'ı yaratarak, Ehmedî Xan'ın dile getirdiği Kürdistan toplumunun tarihi derdini en devrimci bir tarzda çözüme ulaştıracaktır."

gun birbirlerine daha çok sarılmaya, gece-gündüz bir arada bulunmaya, birbirlerine bol keseden övgü ve ödül yağdırma çalışmaktadırlar. Çok konuşmaları ve gösterişli törenleri, güçlendiklerinden değişik, güçlü olanların bu tür şeylere ihtiyacı olmaz. Tersine çok korktukları için çok bağırlıyorlar ve korkularını bununla yenmeye çalışıyorlar.

Aşiretçilik, Kürdistan'daki en köhne gerillikler. Dolayısıyla sömürgeçliğin en çok güvendiği ve dayandığı bir güçtür. Toplumun aşiretçilik ilişkileri içinde de denetim altında tutulmak hinde gelmesi, Türk sömürgeçliğinin Kürdistan'daki en güçlü dayanağına da kaybetmesi demektir. Aşiret ağaları, yüzyıllardır böyle bir ilişkiyle egemenlikten aldında tuttukları güçleri, bunlarla kazandıkları konumları pazarlayarak yabancı güçlere işbirliklik ve uşaklık yapmakta, böylece de kendi şaşmalarını sürdürmektedirler. Bu güçlerini de kaybetmeleri, aili pazarda beş paralık bir konuma düşmeleri demektir. Tahir ağa ve diğerleri, eğer bugün bu denli bir cedeçizlik ve çirpış içindeyseler, her şeyleriyle Türk sömürgeçlerine sarılmaya ve halka karşı gözüdünmüşlüğü saldırmaya çalışıyorlarsa, nedeni budur. Tahirlerin en güçsüz anı yapılmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesine karşısında adeta çirpiklik kalmışlardır. Tahirten beri gelen ve bugün en üst düzeydeki cedeçizlik olan suçluluklarının hesabını vermekle yüzüydüler. Bu nedenle çirpincasına sağa sola saldırdılar, insanları zorla egemenlikleri altına alarak güç bulmaya çalışıyorlar. "Küçük bir aili kuvvet örgütlemeye miyiz" diyerek son çareye sarılıyorlar. Sözde adlar "korucu", fakat devletten kendilerini korumasını istiyorlar. Devlet ise, onları kendine korucu yapmak istiyor. Tahirin kuffenmiş iki uyuş gücü, tam bir cedeçizlik içinde biraz daha yaymaya çalışıyor. Ancak karşılarında direnç var, kitleler aili aydınlanıyor ve bu güçleri daha çok yalnız bırakıyor, bundan da öte dünün koleleri aili hesap soruyor. Ağalar için, kendilerine yaşam gücü verecek hiçbir çare kalmamıştır artık.

Yüzyıllarca egemenlikleri altında tuttukları kitlelerin varlıklarıyla yok olup gideceklerdir.

Genilla karşısında sömürgeci özel savaşta büyük başarısızlığı ayağayan Türk sömürgeçliğinin durumu da farklı değildir. Newroz ayaklanması karşısında başarısızlığı ve çaresizliğini iyice görmüştür. Buna rağmen, tüm gücünü Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı seferber ederek, bazı önlemleri ömrünü biraz daha uzatmaya çalışmaktadır. 28 Mart Karanamesi işine varıncı flade etmektedir. Özel savaş artık Türkiye'ye yayılmıştır. Kürdistan'da yaygın sürgün ve katlam girişimleri planlanmıştır. Zaten Türk egemen sınıfların sürgün uygu-

destekleyerek ve ayaklanarak ortaya koymuştur. Sömürgeçlerin elinde sadece resmen örgütlediği ajan-mühbir kesimi ile ağalar kalmıştır. Çeşitli görünümünde ortaya çıkan Kürt işbirlikçileri ve bunların anısı olan Barzançılık şimdi en zayıf durumuna yaşılmaktadır, her gün daha çok tükeniş içindedir. Öte yandan, Türkiye solunun Kürdistan sorununda 1970'lerde yaydığı çok güçlü sosyal-sövenizm, bugün büyük ölçüde kırılmıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, Türkiye'nin hem sol çevrelerinden hem de halk kitlelerinden büyük geçmişle kıyaslanamayacak oranda destek ve dayanma bulmaktadır. TKP sövenizmi, önlir Barzançılık gibi, adeta yolumuza tavuğa dönmüştür. Faşist Türk sömürgeçliği, dışarda ABD ve İsrail'in desteği ile, içerde pliliği pazara çıkmış bu sosyal-sövenizm ile işbirlikçi ağa çevrelerinin birliği çerçevesinde sınırlanmış ve sıkışık kalmıştır. Bütün bu güçler, bugün Kürt ve Türk halklarının tam bir kuşatması altında bulunmaktadır. Bu nedenle, Türk sömürgeçlerinin Kürt ağalarını büyük bir günlütle piyasaya sürmeleri, bir çare değildir, onlar açısından cedeçizliğin fedaası olmaktadır. Kürt ağalar gibi, sömürgeçliğin için de tarihi göm-mülmekten başka bir çare kalmamıştır.

Birkaç söz de ceteçiliğin karşı yürütülen devrimci mukadele üzerine söyleyelim. Koruculuk sisteminin yayılması girişimlerini karşı, devrimci eylemlerle birlikte "siah almayın" diye halka uyarılarda bulunulmuştur. Bu uyarı doğru olamamla birlikte yetersizdir, bunun kitlelerin mukadele katılmalarını daha aktif istemekte birleştirilmesi ve ceteçilik yayılmasını içten denetleyen bir örgütülüğüne yaratılabilmesi gerekirdi. Bu yönü çaba elbette harcanı, fakat oldukça yetersizdir. İkinci bir husus olarak, devletten silah alan insanlara "silahlarını geri verin" demek birçok alanda. Böyle bir tutum yanlış, bunun yerine doğrusu ve yapılabilecek tek uygulama bütün silahlara devrimci kuvvetlerin elkoyması idi. Elbette bu da yapıldı ve giderek, yanlış olan görüldü bu temelde düzeltildi, fakat baştan itibaren etkin olarak doğru tutum uygulanmış olsaydı mukadele çok daha güçlenecekti. Eylem ve taktikler alanında da çarılabilecek elbette çok yoğun dersler var ve bunlar büyük ölçüde ortaya çıkarılmıştır. Bazi eylemler, yeterince dikkat gösterilmeyerek istenmeyen sonuçları doğurmuş ve mukadeleye zarar vermiştir. Yine, bu hain kesimlere karşı zamanında ve etkin darbeler yeterince vurulmamıştır. Şimdi, bütün bu konularda hareket çok daha deneyimlidir, geçmişin değeri tecrübeler ve dersleri ortaya çıkarılmıştır. Bundan da alınan güçle, genilla, iyice yayılmış olan aşiret ağalarına, ceteçiliğin elebaşlarına imha edici darbelerini çok daha güçlü ve hızlı vuracak ajan-mills cete kalmıtlarını iyice dağıtıp temizleyecektir. Böylece de Türk sömürgeçliğinin ayaklarını iyice hameda bırakıp tanhe gömecektir.

PKK önderliğinde ayağa kalkan Kürdistan halkı, genilla ve halk ayaklanması, ajan-mills ceteçiliği ve sömürgeçliğin pampaçara edip bağımsız ve özgür Kürdistan'ı yaratarak, Ehmedî Xan'ın dile getirdiği Kürdistan toplumunun tarihi derdini en devrimci bir tarzda çözüme ulaştıracaktır.

Impresum
V.I.S.d.P:
A. San
Vogelsgangerstr. 298
5000 Köln 30

Yazma adresi
SERXWEBUN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. San
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ 370 801 98

Avusturya 22.80 s.
Belçika 75.80 fl.
Danimarka 16.80 dkr.
Fransa 7.80 fl.

Hollanda 3.75 fl.
İngiltere 0.80 £.
İsviçre 7.80 sfr.
Kıbrıs 3.80 alt.
Norveç 10.80 nkr.

Kürdistan'daki intifada ya toplu bir bakış

Baştarah 28. sayfa
şardan yeni bir emir gelmeyeceğinden dükkanlarını açmayacaklarını" bildirdi.

Nuşaybin ve Cizre'de meydana gelen intifada kısa sürede diğer ilçelere yayıldı. Derik'te, Kiziltepe'de, idli'de, Midyat'ta, Dargeçit'te, Mazıdağ'da, Silopi'de, Siverek'te, Silvan'da esnafın kепенkenlerini kapattı, okullar boykot edildi, kimi yerlerde protesto gösterilerinde bulunarak kolluk kuvvetleriyle çatışmalar yapıldı, kепенkenlerini kapatmamakla birlikte Yüksekova'da halk gösteri yaparak düşmanı lanetleyen sloganlar attı. Ayrıca Elazığ'da üniversite öğrencileri ve Sirt'te Yüksek Eğitim Okulu öğrencileri, Diyarbakır'da Diyar Üniversitesi ve İse öğrencileri, Erzurum'da üniversite öğrencileri ders boykotlarında, protesto mitinglerinde ve açık grevlerinde bulunarak intifadaya destek oluyordular. Ve 21 Mart NEWROZ günü Diyarbakır Diyar Üniversitesi'nde okuyan **Zekiye ALKAN** adlı kız öğrenci ilkin pankart asıp, daha sonra kendisini yakarak sömürgecilğin Kürdistan halkı üzerinde uyguladığı terör ve cinayetleri protesto ediyor, halkın yükselttiği direniş destek veriyordu. Bu soydu direnişin sahibi olan **Zekiye ALKAN**, 30 Mart günü ölüme kucağa kaçtı.

Ayrıca 28 Mart 1986'da şehit düşen büyük komutan **Mahsum KORKMAZ**'ın annak için Silvan'da esnaf ERNK'nın kararı üzerine kепенkenlerini indirip ve halk, düşmanla uzun süren çatışmaları bir gösteri düzenleniyordu. Bu sonrakı zindanlarda savaş esirleri ve siyasi tutsakları açık grevlerine girecek Kürdistan halkının intifadısını selamlıyorlardı. Kürdistan'da bu gelişmeler yaşanırken Suriye'nin denetimli altında bulunan Kürdistan parçasında halk sınırlarına gelecek TC'yi protesto eden gösterilerde bulunuyor, Türkiye'de devrimci-demokrat güçler gösteri ve mitinglere dayanışmalarını yükseltiyor, Avrupa'da Kürdistanlı esnafın kепенkenlerini indirerek devlet terörüne protesto ediyor, birleşik emekçi gösteriler yaparak, çeşitli bürölari basarak açık protesto edip halkın gelişen mücadelesine destek veriyordu.

Kasaca, 13 Mart'ta 13 ARGK gelişilansin şehit olmasıyla başlayan halk direnişini, 21 Mart NEWROZ günü ve Ulusal Kahramanlık Haftası boyunca doruk noktasına vardı.

Bütün bunlar bir geçerçi, kitlelerin siyasal mücadelesini ifade eder. Ve bu mücadele, Partimiz tarafından oluşturulan ve direkt onun önderliğini yaptığı Halk Komitelerinin esen olarak doğmuştur. Bu nokta önemlidir. Zira, kitlelerin siyasal mücadelesinin buyutu Halk Komitelerinin örgütlenme ve etkinlik düzeyinin buyutunu gösterdiği gibi, kitlelerin ne oranda siyasallaşmış devrimci bilinçlendiğinin de en önemli göstergesi olmuştur. Ayrıca geçen yıl başlağı bu yıl üst buyutlara ulaşayan bu mücadeleleri yeni bir dönem almasını anlamına gelmektedir. Bu nedenle Kürdistan'da boyveren kitlese mücadeleyi bazı yönleriyle ele almak ve değerlendirmek önem kazanıyor.

Her şeyden önce şunu belirtelim. Kürdistan'da 12 Eylül'den bu yana rejime karşı ilk kez de çapta ve nitelikte bir halk direnişisi gelişmiştir. Bunun Türkiye ve Kürdistan açısından siyasal anlamı büyüktür. Tabii ki, bu kendiğinden patlak veren bir direniş olmuştur. Burjuva basından ve resmi açıklamalardan da çok rahatsızlık anlaşılabilirceği gibi, kitleli hareket planlı ve örgütlenmiş bir direniş olmuştur. Yine orbinlerin soğaka

dökölüp yüzbinlerin çeşitli eylemlerine başlamasıyla, kitlelerin siyasal anlamı duyulduğının ürünü değildi. Tersine halk, devrimimizin uzun bir zamana yayılan çalışmalarının bir sonucu olarak Halk Komitelerinde örgütlenildiği bilincindenmiş ve kendi öz mücadelesini verilebilecek hale getirmişti. Ve günümüzde halkın siyasal eylemi bütün bu çalışmaların bir sonucu olarak boy vermektedir. Bu yönüyle de istikrarlı ve kalıcı bir özelliğe sahiptir. Her türlü devlet terörüne, tutuklamalara ve cinayetlere rağmen halkın "direnışimiz sürecektir" demesi ve bunu çeşitli eylemlerle kanıtlaması, özellikle Partimizimizimize iyi bir örnekler. Halk bu eylemlerde ölümleri de, katliamları da gözle arkaş bilinci ve örgütü bir şekilde sokaklara döküyorlar ve sömürgeci zindan hedef alan, onun siyasal savaşına sahip çıkan, onun bir parçası olduğunun haykırın sloganları atıyor, gösterilerde bulunuyor. Bu temelde yaşlağına, gençliğe, çoğuluğına, kadınına halkın intifadaya geçmesi, halkın kitlese siyasal eyleme hangi bilinç ve duygularla katıldığına yeterince göstermektedir. Partiyi, devrimi, kendi öz kurtuluş davasına ve şehitlere sahiplenmenin bilinci ve köklü bir dış vurumudur bu. Bu açıdan kitlelerin bu devrimde aktif katıldığı; yürütülen silahlı mücadelede kendi siyasal eylemleriyle tam bir katılım göstermesi; topyekûn savaşın bir halk geçeriğinin yaratıldığı ve bunun sürekli bir olgu olduğuna gösterir. Kimileri, halkın bu eylemlerini kendiğinden patlayan ve devlet terörünün birikimi sonucu ortaya çıkan bir direniş olarak değerlendirirler. Kürdistan halkının sömürgeci zulme karşı büyük bir kin ve nefret içinde olduğu doğrudur. Ve halkın intifadaya geçmesinde bunun yadsınmaz bir rolü de vardır. Ancak halkın intifadısı siyasal mahiyettedir ve örgütü, bilinci gelişmiştir. Bu durum intifadının gelişim süreci içinde tartışılmaz görüşümüz bir biçimde ortaya çıkmıştır. Kısaca, kitlelerin siyasal eylemi sömürgeci faşist düzene karşı halkın Partimiz önderliğindeki Halk Komiteleri aracılığıyla geliştiği soydu bir direniştir.

İkinci olarak; kitlelerin siyasal mücadelesini Kürdistan devrimi yeni bir döneme geçirmiştir. Bu dönemi doğru bir yaklaşımla karşılamak ve devrimci süreçte güçlendirmek şeklinde gelişimleri gerekir. Önemli bilimsel gereken konu; silahlı mücadele ile kitlelerin siyasal mücadelesini tam bir uyum ve karşılıklı olarak birbirlerini güçlendirecek şekilde geliştirmesidir. Bunlardan birinin yadsınarak diğerine ağırlık verilmesi son derece yanlıştır. Veya bunlardan birini gereken önemi vermemek, ek-sik, yetersiz yaklaşım istenmeyen olumsuz sonuçlar doğurur. Bu açıdan, bir yandan kitlelerin siyasal ordulaşmasını ve mücadelesini bütün imkanlar kullanılarak geliştirmeye, bu konuda zaman ve koşulları gözönüne getiren hareket emekçileri hassasiyet gösterirken; öde yandan da isabetli ve mücadeleli iyme kazandırarak silahlı mücadele biçimlerini mükafatla geliştirmek gerekir. İkili husus; birbirini tamamlayan, genelde devrimi güdiren ve yenilmez kılan, devrimin zafere kadar doğru açışını sağlağıca olan biricik doğrudur. Temel doğru bu iken, her koşula bunu dogmatik değışmez bir kural olarak ele almak da yanlıştır. Kimi dönemler olur ki, kitlelerin siyasal mücadelesinde daha fazla ön plana çıkar, ya da silahlı mücadele ağırlık kazanır. Bu, dönemin koşullarının belirleyeceği bir durumdur. Ancak genelde be-

nimsenmesi ve hayata geçirilmesi gereken politika, kitlelerin siyasal mücadelesi ile silahlı mücadelesinin ustaca birleştilerinin zorunlu kılan bir politika olmalıdır. Tabii ki, bunu ustaca beceremeyenin yolu şartları iyi değerlendirmekten ve örgütlenmeyi daha yaygın, sistemli ve merkezi hale getirmekten geçer. Diğer bir deyişle bir yandan genilic denimsin daha da yetkinleştirip denimsin ihtiyacına cevap verilebilecek şekilde pratikte yönlendirken, özellikle Parti Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni Halk Komiteleri temelinde daha fazla örgütlemek, bunu daha ileri düzeylerde merkezileştirmek, bu temelde halkın disiplinli, örgütü mücadelesini geliştirmek durumundadır. Özellikle halkın birlerce yıldır baskı, zulüm ve sömürü altında olduğu bir şekilde yaşayarak düşmana karşı büyük bir nefret ve kin içinde olduğunun, bunun ağır etkisi altında bulunduğunun gözönüne getiren kitle mücadelesine zarar verecek çeşitli aşırılıklara gitmemis engellemek, olur olmaz her yerde ve olayda kitleleri seferber edecek sonuçlara olumsuzluklara yol açacak tutumların kaçınmak, özellikle düşmanın akla hayale gelmeyecek provokasyonlarına karşı uyanık olup halkı bu konuda eğiterek duyarlı hale getirmek, kitlese mücadeleyi uygun vadedi bir mücadelede yayarak çok çeşitli mücadele biçimleriyle besleyerek geliştirmek, kısaca devrimci mücadelesinin genel gelişimi içinde kitlelerin nabzını sürekli olarak elde tutmak ve verimli bir hale getirmek hayati önemde konulardır. Kuşkusuz önmümüzde süreçte bütün bu hususlar bir politika olarak ele alınıp hayatın her alanında uygulanmaya çalışılacaktır. Burada burala değinmemizin nedeni kitlelerin siyasal mücadelesine nasıl yaklaşıldığına, bundan sonraki bütün gelişmelerin hangi temellerde oluşacağına genel hatlarıyla parmak basmaktır.

Bütün bu açıklamalardan sonra, şimdi de Kürdistan'da son günlerde boyveren kitlese mücadelesinin yarattığı sonuçlara ve sömürgeci faşizmin bundan sonra izleyeceği politikalar değinelim.

Her şeyden önce; kitlese mücadeleler halk bilincinin ve dayanışma ruhunun ne boyutlarda geliştiğinin önemli bir göstergesi olmuştur. Halkımız sadece kendi bölgesinde değil, genelde bir birlik ve dayanışma içinde olmanın ne derece kadar olduğunun bizzat kendi pratiklerinde görmüştür. Yıllardır parçalanmış, dağınık ve karşılıklı güvenden yoksun halde yaşamamın, korku ve sındırılmışlık içinde varlığını sürdüremeyişinin, bu tarzda bir insan olarak bile yaşamının imkansız olduğunun görüp buna karşı örgütü bir direniş içinde olmanın bilincine hareket edip bunun ilk sınavını verdi. Ve bu sınavdan büyük bir başarıyla çıktı. Halk artık kendi öz gücünün kudretinin bilincindedir. Ve bundan böyle halk bedel ödeyerek direnmenin biricik kurtuluş yolu olduğunun bilerek ve korku çepelerini kesinlikle parçalamış olarak nasıl hareket edeceğinin bilincindedir. Bu, kitlese mücadele açısından önemli bir aşamayı ifade eder. Boyun eğmişliğini nelerle yit açtığı ve örgütü başkaldırının nelerini doğurduğuna kesin hatlarıyla ayırıp bunun sonuçlarını gören bir halk, cesareti terichler yapmakta zorlanmaz. Son eylemleri halk, artık terichini örgütü direnişinden yana koymuştur. Bunu burjuva basından da izleyip çıkarmak mümkündür. Bundan sonra göre, halk daha fazla bilinç sahibi yapacak, onun kendi öz deneyleriyle birlikte yeni yeni

tecübelerine donatmak, politize etmek ve kendi öz örgütü mücadelesini geliştirme konusunda eğitmek.

İkinci olarak; kitlelerin siyasal mücadelesini silahlı mücadelesinin bilinçlenmesi. Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşını her açıdan güçlendirmiştir. Kitlelerin siyasal mücadelesini bilinçlenmesi bir devrim hareketi, çok büyük hatalar yapmadığı sürece asla yenilmezdir. Tam tersine, gücünü halktan alan silahlı mücadele ile kitlelerin siyasal mücadelesine doğru bir kanala, devrim kanalına ustalıkla aktarılrsa, devrim bundan büyük bir güççe çıkar; ikin bölgesel düzeyde daha sonra da giderek tüm ülke çapında babilmiş, özgür bir vatan yaratır. Kitlelerin siyasal eylemlerini bilinçlenmesi bir silahlı mücadele nihai olarak bu sonuca ulaşırken, kısa vadede de pek çok kazanımlar elde eder. Örneğin düşmana karşı en önemli cephesinde, halk cephesinde bir mücadele başlatılmış olur ki, bu, düşmanın gücünü dağıtmakla tutulur, onun siyasal, moral, otortve bir biçimde kırar, felce uğratar, işlevsiz kılmaya kadar çok önemli sonuçlar doğurur. Bunun yerine devrim ve halkın siyasal otortve, güççe gelişir. Nitekim günümüzde adım adım gerçekleşen bu budur. Henüz yeni yeni oluşulan ve ilk deneyimini başarıyla veren kitlese mücadelesine bugün silahlı mücadelede en büyük siyasal katkılar sunmakta, fiili ve moral güççe vermektedir, onun otortve ve inisiyatifini geliştirmek, faşizmi siyasal, moral, otortve ve inisiyatif alanında tam bir kırmaza sokup felce uğratmakta ve ıktıdır, bir de halkın fiili mücadele cephesine karşı mücadele vermek durumunda kalmaktadır. Ve bu durum silahlı mücadeleye önemli siyasal ve askeri avantajlar, olanaklar sunmaktadır. Kitle mücadelesinin önmümüzde süreçte çok daha zengin mücadele biçimleriyle devam etmesi, ağı ki, devrimci savaşta çok daha çabuk hareket imkanları ve güç verecektir.

Üçüncü olarak; Partimiz önderliğinde gelişen kitlese mücadeleye, bir yönüyle de ulusal kurtuluş savaşımızın kendisini meşrulaştırma hareketi. Bilindiği gibi sömürgeci faşizm Kürdistan'a ilişkin politikasında tamamen ıktıdır; bir politika izlemekte, ulusal kurtuluş savaşını ise "bir avuç bölücü hareket" olarak nitilemektedir. İşte Kürdistan'da boyveren ulusal kurtuluşcu kitlese hareketi, düşmanın bütün bu resmi yaklaşımlarını yerle bir edecek bir güççe sahiptir. Bu konuda daha şimdiden büyük bir zorlanma içindedir. Partimiz önderliğinde gelişen mücadelesinin Kürdistan halkı içinde meşruluk kazandığı ve halkla bütünleştiği biliniyor. Bu meşruluğu bir yandan silahlı mücadele ile ama en önemlisi de kitlelerin siyasal hareketiyle bütünsellik içinde Türkiye halkına, dünya halklarına ve giderek tam anlamıyla emama bile birçok yönüyle gelişen sınıfları yaymak büyük bir siyasal önemde sahiptir. Bu tarzda bir meşrulaştırma hareketi, TC'yi her açıdan sıkıştırarak, daraltarak, içte ve dışta tecrit edip yoğun baskılara karşı karşıya kalmasına neden olarak, birçok yaklaşımlarını değiştirmesine neden olacak ve bütün bu gelişmeler içinde devrimimiz çok geniş kazanımlar elde edecektir. Kitlelerin bazı bölgelerde geliştirdiği siyasal eylemleri daha şimdiden TC'nin bazı klasik yaklaşımlarını değiştirmiştir. Bunu üst düzey yetkililer "PKK halkı yanına almıştır, tehlike büyümüştür" gibi resmi açıklamalardan görmek mümkündür. Ve kitlese ey-

lemlerin önmümüzde dönemde yaygınlaşarak sürmesi TC'yi tam bir iflas ve kırmaza karşı karşıya bırakacak, birçok yaklaşımlarını değiştireceği peşpeşe tavizler vermesine neden olacaktır. Tavizler döneme girer TC'nin ise çokluğu ön alnamaz bir biçimde hızlanacaktır.

Dördüncü olarak; TC'nin son dönemlerde izlediği "PKK'yi belli bir alana sıkıştırma ve orada sınırlama" politikası kitlese mücadele ile daha şimdiden iflas etmiştir. Bu nedenle TC, ulusal kurtuluş savaşımıza karşı yeni yaklaşımlar ve politikalar belirlemek zorundadır ki, gelişmeler bu yöner.

Beşinci olarak; ulusal kurtuluş savaşının damgasını taşıyan ve halkın ulusal kurtuluş savaşına sahiplenme hareketi niteliğinde olan son kitlese eylemler, emperyalizm ve Türk sömürgeciliğinin "kültürel özertik" politikalarını ve bu politikaların küçük burjuva ve feodal işbirlikçileriyle geliştirme planlarını tam bir kırmaza sokmuştur. Bundan böyle emperyalizm ve Türk sömürgeciliği "siyasal çözüm" konusunda yeni arayışlar içine girmek zorundadır. Zira halk "kültürel özertik" gibi guduk ve karşı-devrimci politikalar karşı tavır geliştirmiş ve PKK önderliğindeki ulusal bağımsızlık mücadelesinden yana açık tavır koymuştur.

Ayrıca olarak; halkımızın gizli de olsa, meydana dökülenler olayı koyduğu bu açık tavır sadece emperyalizmi ve Türk sömürgeciliğini değil, aynı zamanda en yakın müttefiklerini de durumunda olan TDDH (Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi) nı süregelen yaklaşımlarını da değiştirmeye zorlamaktadır. TDDH, Kürdistan'a ilişkin bilinen yaklaşımlarını değiştirecek Kürdistan halkının iradesine doğru, enternasyonalist yaklaşımlarla yanıt vermek durumundadır.

İşte, Kürdistan'da henüz bir başlangıç durumunda olan kitlelerin siyasal mücadelesi genel hatlarıyla bu önemli sonuçları doğurmuştur. Hiç kuşku yok ki, Kürdistan'da yaşanan bu gelişmeler karşısında düşman cephesinde de önemli gelişmeler yaşanmaktadır. Şimdi de genel hatlarıyla bu gelişmelere değinmeye çalışalım.

Kürdistan'da intifadının başlaması beraber TC büyük bir şaşkınlık ve sarsıntı geçirdi. Büyük bir korku ve panik içinde yaşananlar genel bir ayanaklama olarak değerlendirilen ıktıdır, ilk elden olağanüstü güvenlik tedbirleri olarak intifadıya bastırılmaya çalıştı. Bunun için çokluk, çokluk demeden halkın uzene ateş açıp insanları katletmiş, binlere varan tutuklamalara yaygın işkencelere, soğaka kırma yaklaşımlarıyla gelişmeler önünü almaya çalışmış. Şehiren hemen Kürdistan'ın her ilçe ve her nedenle olağanüstü tedbirler alarak, direnişin yayılmasını engellemek istemiştir. Kürdistan sonumunda bu tür olaylar yaşanırken Ankara'da peşpeşe toplantılar düzenlenerek alınılan gelişimi ve bunlara karşı alınacak tedbirler konusunda değerlendirilerek yapıp kararlar alındı. Çeşitli burjuva partileri, Kürdistan'daki gelişmeleri kendi bakış açılarıyla değerlendirdi ve çeşitli tedbirler önerirken, en son yapılan MGK toplantısında hükümet almış tedbirler konusunda tavsiye kararları sunuldu. Bu kararların neler olduğu henüz açıklanmadı. Sadece sivil ve bazı ek tedbirler olduğu açıklandı. Ve ardından Cumhurbaşkanı, olayları değerlendiren, alınacak ek tedbirleri görüşmek ve Kürdistan'daki gelişmelere karşı birlikte hareket

Kürdistan'daki intifadaya...

Baştarlı 26. sayfa

etmek, ortak bir politika da birleşmek için mediste grubu bulmanın tüm burjuva partilerin hoşke davet etti. Akıllamaya göre, "mili birlik ve beraberlik büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı" ve "bu meseleyi görüşerek ortak bir politika yaratmak gerekirdi".

Bütün bu gelişmelerin ardından onunmu dediğinde neler yaşanacak her beraber göreceğiz. Ancak daha şimdiden onunmu dediği süreçte yaşananları ve iktidarın izleyeceği politikaları bazı yönleriyle değerlendirmek mümkündür. Ve bunları kısaca şu şekilde özetleyebiliriz:

Her şeyden önce TC, silahlı mücadelelinin kitlesel mücadeleye kucağaşarak gelişmesi ve güçlenmesi karşısında ilk etapta geleneksel inkırcı politikasından vazgeçmeyecektir. Zira bu aşamada tavizi gerektiren politik değişiklikleri devrimci iktidara teslim etmeyecektir. Tam tersine, daha da güçlü kılmak istediği devleti destekler. Düşman da bunun bilincindedir. Bu nedenle düşman, politika değişikliği lenni esas olarak; ya kitlelerin ve silahlı mücadelesinin onu alınamaz biçimde geliştirdi ve bunun dayalı olarak boyutlara vardığı koşullarda gündeme getirecek; ya da her iki mücadeleyi sınırlandırdı, kendi lehine koşulların doğduğu bir dönemde kültürel özelliği bu politikalarla yönlendirerek bu politikalar karşısında bir silah olarak kullanacaktır. İktidarı temel yaklaşımı budur TC henüz kitlelerin silahlı mücadelesini yeni başlayan bir olgu olarak ele almak ve bunun surekli ve yaygın bir hal almasını korkmaktadır. Tespit ve kayıplarında da haksız değildir. Bu nedenle iktidarı silahlı mücadelesinin surekli ve genel bir hal almasını engellemek; bu mücadelesinin silahlı mücadeleye olan bağlarını kopararak kültürel özellikli politikasına çekip sınırlamak; bunun için bütün imkanlarını ve işbirliklerini seferber etmek; ve silahlı mücadeleye dışarıya hapsetirdiği aralarda sınırlamak düşmanın bu aşamadaki temel politikası olacaktır.

İkinci olarak; düşman, bu politikasını hayata verebilmek için bir yandan silahlı mücadeleye karşı askeri yöntemlerle tedbir geliştirmeye ve hatta son zamanlarda basına da yansıdığı gibi çeşitli Parti kamplarına karşı saldırı planları yapmayı planlamak ve yandan da halkın muhtemel eylemlerine karşı ser yontimlere başvuracaktır. MGK toplantısından sonra basına sızdığı kadaryla buna geniş harekât denmektedir. Adına her ne denirse denirse, düşmanın bundan sonra kitlelerin siyasal mü-

cadelesine karşı izleyeceği politika ve yontimlere iyi teşhis etmek gerekir. Bunun "yumuşak" bir politika olmayacağı açıktır. Tersine, her türlü provokasyondan tutulmuş cinayetlere, yaygın terörle sindirme, yıldırma yontimlerine kadar çok çeşitli politikalar izleyeceği kesindir. Yine şiddet unsurların dışında ortalığı bulandıran yaygın psikoloji savaş yontimlerini, "kültürel özellikli" halka benimsetmeye dönük yoğun bir siyasal faaliyeti geliştirmeye özen göstereceklerdir. Ve bu konuda kendi mevcut olanaklarını yenisıra işbirlikçi, küçük-burjuva ve feodal-komprador çevrelere de devreye sokabilecekler. Nitekim daha şimdiden bunun işaretleri görülmektedir.

Ve son olarak TC, Kürdistan'da başgösteren intifadının başta Kürdistan'ın diğer bölgeleri olmak üzere Türkiye'de ve ilerici insanlık arasında da olumlu etkilerini kırmak için ilk işi olduğu olduğu bütün güçleri birleştirilerek hareket geçecek, kendi kısa ve uzun vadeli politikalarını meşru ve kabul edilebilir kılmak için çaba sarfedecektir. Ancak silahlı mücadeleye karşı ilerici kurdugu çevrelerin bu bağında kesmeye ve devrimi bu alanlarda zor durumlarda bırakmaya çalışacaktır.

Sömürgeci faşizmin bu dönemde başvuracağı politikaları bu şekilde özetleyebiliriz.

Dikkat edilirse, düşmanın yaşamına her yönüyle son veren ulusal kurtuluş mücadelesi ile sömürgeci faşizm arasında da mücadelesinin siyasal boyutu oldukça daha da zenginleşmektedir. Ancak siyasal olarak haksız konumda ve halk savagızının gelişimiyle tam bir çıkmaz ve iflasla karşı karşıya bulunan TC, geliştirilecek etkili mücadele biçimleriyle yukarıda belirtildiği politikalarının başarısına fırsat bulamayacak, çokşunun önünü alamayacaktır. Özellikle kitlelerin silahlı mücadelesini her cepheden yaygın olarak ustaca geçirmek ve Bir Parça Özgür Vatan Toprağı" yaratarak mücadeleyi yepyeni bir aşamaya getirmek faşist Türk sömürgeciliğinin bütün gününbir ve karşı-devrimci politikalarını yerle bir edilemeye yetecektir. 1990 Bahar Atılımı: Nusaybin ve Cizre'den Silvan'a kadar uzanan geniş bir alanda yüzbinlerce halkın gösterdiği siyasal eylemlere bağlıdır.

Ve bu atılım BOTAN'ın özgürleştirilmesiyle yeme kazanıp yeni yeni atımlarla barmış ve özgür bir Kürdistan yaratana kadar devam edecektir.

Fethi Yıldız/Burse Cezaevi
30 Mart 1990

Eleştiri silahının yetkin...

Baştarlı 17. sayfa

gülmeye ulaşmamadır. Parti toplantı sistemi nedir? Bir bütün olarak Parti işgünü nedir? Bunlar, ilke iş pratikte dikkate alınmayan noktalar oldu. Buna bir türlü gremeyenler, birbirlerini dengelemeyen, birbirleriyle ulaşma sekinde bir pratik işi görüyor. Bunun sonucunda bildiğimiz gibi olumsuz etkilerini gösterecektir. Her şeyden önce, çok olumlu gelişme imkanlarının değerlendirilmesinin yanında, hatalı tutumlar, giderilmediği gibi, hatalı halka karşı şu işleyen yapıya karşı tamamen kuralları bir tarafa bırakan tutumlar sergiledi. Eleştirdiğimiz hususların üzerine hiç varmayan bir yaklaşımı, son derece keyfî ve hatta taktikî bile bir tarafa bırakan yaklaşımları uygun karşılamaları, bu ko-

nuda Partiyi, çizgiye sanıp çıkınama tutumları, yaşandı. Ve yine hatalı yaklaşımları, birçok aşiret gücünün karşısına yüzlerce silahlı mili halinde dikilmesi, muazzam kitle temelimizin örgütsüz bırakılması, birkaç kat butuylebilecekleri genli ordularımızın sakat kalmaması ve verimlemeye karşı çok kayba yol açıyor. Yine, gelişilmiyemeyen eğitim, yemine getirilemeyen yeniden düzenleme nederiyne ve sağlığı ülenme ve hareket tarzının düzeltilmemesi yönünden, kayıpları yol açmak kadar kazanımların da çok sınırlı kalmaması iyi açıyıyor.

İşte demek ki, eleştiri silahı, başta konferans olmak üzere, diğer illeri düzeydeki toplantılarda kullanılsaydı, gerçekten bugün çok daha iyi görülmektedir ki, önemli sonuçlara

Sağlam döşeli siyasal...

Baştarlı 5. sayfa

tersizliklerimizden kaynaklanan sınırlı kayıplarımızın dışında, önemli gelişmeler sağlanarak 1990 Bahar Atılımına ulaşıldı.

1990 yılı sonunda Nisan ayı sonuna kadar eylemler sürdürülen siyasal örgütsel faaliyetlerin yenisıra şu eylemler gerçekleştirildi.

1- 8 Şubat 1990 günü, Pazarcık ilçesi Tilkiler Kertan köyünden kovulan ve halıktan tecrit olmuş Vakkas isimindeki bir unsur kelle avcısı olarak güçlerimizin peşine düştü. Bunun üzerine bu unsur yakalanarak cezalandırıldı ve av çiftisi kamulaştırıldı.

2- 12 Mart 1990 günü, Centler, Abbasiye mıntıkasında Bozalé Dağı'nda ihbar sonucu bir grubumuzu çembere almak isteyen düşmanın operasyonu ile karşılaşıldı. Öğle saatlerinde başlayan çatışma günü devam etti. Rustem, Hamza, Yusuf ve Erdal yoldaşlar kahramanca direnerek şehit düşerken, düşman ise bir subay olmak üzere 8 ölü ve bir o kadar da kayırlı verdi.

3- 4 Nisan 1990 günü, Pazarcık'ın Karahasan-Davutlar köyünde uzun süredir ajantlık yapan Mehmet Sımsın'ın evine bir baskın du-

zenlendi. Mehmet Sımsın'ın eşi ölüdür, 9 kişi de yaralıdır.

4- 6 Nisan günü Pazarcık'ın Centenar köyünde ajan-öğretmen Hanifi Çakkalioğlu ölüme cezalandırıldı. Bu unsur, 79 Marş Katliamı'na katılmış ve ajan ağı örgütlemeye yer alan ağız bir faşisttir.

5- 8 Nisan 1990 günü, İslahiye düşman pususu sonucu gruptan kopan Selim yoldaş, daha sonra tek başına düşmanla girdiği çatışmada kahramanca direnerek şehit düştü. Olayda, düşman kendi kayırlarını gizledi.

6- 13 Nisan 1990 günü, Halfe-Çıkan köyünde uzun süreden beri ajantlık ve çetecilik yapan Hasan Bozkıuş'un evine baskın düzenlenerek cezalandırıldı. Eylem halk arasında büyük bir sevinç yarattı, ajan-çetecilik ağına da önemli bir darbe olmuştur.

7- 15 Nisan 1990 günü, Elbistan Şeker Fabrikası'na yönelik bir baskın-sabotaj eylemi gerçekleştirildi. Yapılan bombalama, yakma ve sanayi tesisleri tutuşma sonucu büyük bir yangın ve patlamalar meydana gelmiş, en az bir miryara varan maddi hasar verilmiştir. Düşmanın kendisini en emniyette sandığı Elbis-

Ulusal kurtuluşçu savaş...

Baştarlı 3. sayfa

ARGK genllarları üstün bir savaş ortaya koydular ve düşmana ağır kayırlar verdirdir.

Batman: 5 Haziran'da Yusuf Duman adındaki öykü, köyünün girişinde sömürgeci güçlerce kurşunlandı. Batman'dan arabasıyla Beşin-ye bağı Düşme köyüne giderken özel timler tarafından kurşunlandı Yusuf Duman, ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. Yaralı köşyü yaptığı açıklamada hiçbir uyarı olmadan özel timler tarafından kurşunlandığını ifade etti.

Van: Erçiş yakınlarında genllarların doğduğu mayına çarpan asker dolu düşman aracı parçalandı. İçinde bulunan 4 asker ölü.

Erzurum: 1 Haziran günü, ARGK genllarları Şenkaya ilçesinde Akşar-Göle karayolu'nun sür trafikle kapidiler. Denetimi ele geçiren genllarlar, kimlik kontrolü yaptılar ve toplanan yüzlerce kişilik kitleye propaganda yaptılar.

Yine aynı ilçeye bağlı Özürtü Yayla köyünde genllarlar 5 Haziran'da toplanlı yaptılar. Toplantıda mücadelemlerinde ayırtılı bir şekilde duruldu ve çetecilik teşhir edildi. Arıcandan, köy yakınında bulunan Türkiye Orman İşletmeleri ne ait ton-

larca tomruk ve 1 araç yakıldı. Ayrıca burayı bekleyen 2 beki de silaşılandırıldı.

Ağrı: 3 Haziran'da Doğubeyazıt'a bağı Çiftlik köyünde genllarlar toplanlı yaptılar. Köy lokuunda yapılan toplantıda özellikle sömürgeci eylemler üzerinde duruldu. Toplantı sonrası okullar yakıldı, bir asimilasyon yuvası da kuruldu.

Ote taraftan, Ağrı ve Kars yöresinde yaygın köy toplantıları yapıldı. Bu toplantılar genllar ve halkın kaynaşmasında önemli rol oynadı. Özellikle genlların ARGK'ye katılımı daha da hızlandırdı.

Doğubeyazıt: Örtülü mezarısında uzun dönem TC ile işbirliği yapan Hasan Sürği ve Şii Sultan Sürği 20 Haziran'da cezalandırıldı. ARGK genllarlarının gerçekleştirildiği eylemde cezalandırılan bu iki ajan, Türk ordusu mensuplarıyla yoğun ilişkiler idare ediyor. Toplantıya evleni-nde de ajan bu unsurlar, burayı adeta düşman karargahı gibi kullanıyorlar. Nitekim bu ilişkiler sonucunda ki, Sultan Sürği bu subayı ile evlenme hazırlıklarına da başlamıştı.

PKK özgür düşünce ve...

Baştarlı 21. sayfa

da "demokrasi" dairesine. Başmışız bir Kürdistan'dan bahsetmek ise insanları zincire vurulmuş, kurşunlanmasın, en vahşi biçimlerde kalle, dilme işi yeterli bir neden oluyor. Halkın PKK ile bağlarını güçlendirmesi engellemek ve koparmak için inanılmaz, zor bir işgüdü dayatılıyor. Yüreğinde PKK sevgisi taşıyor olması şüphesi o insanın kalle, dilmesi için yeterli bir neden olarak görülüyor.

Gerçekler çok somut değil midir? Kim kimi zorla tutuyor? Tutamadığı yerde kim kurşunluyor?

Baylar! PKK'li olabilmek için bile mücadele etmek gerektiği bir zeminde PKK'nın insanlara verdiği şey, özgürlük ve özgürlük için mücadele güdücüdür.

PKK, birlik alanda özgür tradece sonuna kadar insanın ve bunun için mücadele eden bir güçtür. Bu ulusal ilişkiler alanında da böyledir, bu şahıslar alanında devrimcilerin birliği

tan ilçesinde büyük bir ekonomik alan kurumu olan şeker fabrikasına düzenlenen eylem düşmana büyük bir korku ve panik yaşattırken, yöre halkında da büyük coşku ve sevinç yarattırıştır.

Sonuç olarak 89 yılı ve 90 kiş sürecini güçlü siyasal-örgütsel kazanımlarıyla tamamlayan, düşman gücüne isabetli yontimlerle gerçekleştiren genllar güçlenmiş, eylet düzeyinde yetkin bir siyasal-örgütsel-askeri koruma yükselmiş ve bu bakımdan, 1990 Atılımına hazır hale gelmiştir. Dönemin sonunda Parti Önderliğinin yol gösterici talimat ve çözümlemeleri ışığında Güney-Batı Eylet'nin geçmiş faaliyetleri kapsamlı ve derin değerlendirmelere tabi tutulmuş, güçlerimiz özleştiril silahlı temelde kendilerini her bakımdan yenilemiş ve yeni atılım için kapsamlı program hedefleri ve çabalarının planlanmasını ulaştırmıştır. Bu temelde genlların gelişimine 90 yılı boyunca güçlü siyasal-örgütsel zeminde yükseltilmek ve TC'nin bütün "özel savaş" taktiklerini boşa çıkarmak Güney-Batı Eylet'inden ölmeklerin her alınma, bütün halkımıza ve ilerici insanlığa devrimci intikam mesajlarımızı ileteceğiz.

Güney-Batı Eylet Komutanlığı
10 Mayıs 1990

Başkale: İlçe merkezinde bulunan Jandarma Bölük Komutanlığı binasına ARGK genllarları saldırı düzenlendi. Roketatarların da kullanıldığı saldırıda bina büyük hasar gördü. Düşmana içinde iş bir darbe olan bu eylem, 24 Haziran'da yapıldı.

Yine aynı tarihte, Başkale'nin Doğu Kürdistan'da olan sınırında büyük bir çarpışma oldu. Çarpışmada düşman ağır darbeler aldı, fakat kayırlarını gizleyip, sadece 1 jandarmanın öldüğünü açıkladı. Genllarların da şehit düşmelerini öldüğü bildirilmektedir. Ancak henüz ayırtılı bilgi alınamamıştır.

Bingöl: 25 Haziran günü, ARGK genllarları, Genç ilçesinde Selvi bucunağı bağı Gerekti köyü korucularına yönelik bir eylem düzenlediler. Çıkan çatışmada 3 köy korucusu öldü. Ayrıca binlerce alet 4 ev de ateşe verilmekle yakıldı.

Lice: ARGK genllarları 3 Haziran'da Yolçık köyünde 2 ajanı ölüme cezalandırdılar. Cezalandırılan Hasan Beyaz ve Rahime Beyaz uzun yıllardır ajanlık yapmaktaydılar. Çeşitli detaylar uyarılmalara rağmen, karşı-devrimci faaliyetlerinden vazgeçmediler. Buru da sonunda hayatlarına ödemekten kurtulamadılar.

aşısından da böyledir.

Masal anlatmanın dönemi bitmiştir baylar! Buradan lutsaklığımsı bile PKK'iliğimizne yönelik bir saldırı değil midir? Siz bizi PKK'li olduğumuz için hüküme koydunuz. Kendi tarihizinde ilk kez bu dava öncesinde "pısmırlık yasası" çıkardınız. Niçin? PKK'li olmanın vazgeçercesiz, bize "özgürlük" yolunun açık olduğunu göstermek için. İnsanları PKK'li olmanın vazgeçirmek için her kırı yolu denediniz ve deniyorsunuz. Türk zindanlarında da binlerce PKK'li var. En vahşi işkenceler altında ve hem de yıllardır PKK'nın adı ile deniyorlar. Yaşasın PKK! şian üle önümü ölüme göre alıyorlar. Kısacası masal anlatmanın dönemi bitmiştir baylar! Artık ne Türk sömürgeci burjuvazi eski masalında dilyetli bulabilir ve ne de siz eski masallara inanabilirlik kızıdırabilirsiniz.

Tarihin yargı korucuları çoktan kulmuştur ve masalları büysü tarihin bu kürsüsünde bozulmuştur.

KÜRDİSTAN'DAKİ İNTİFADAYA TOPLU BİR BAKIŞ

Yıl 1989. Hakkari il merkezinde genç kızlara sarkıntılık yapan sömürgeci kolluk kuvvetlerine karşı öğrenciler ve halktan insanlar soğuk dokümler, "Kahrolsun faşizm", "Yaşasın Kürdistan", "Yaşasın PKK" vb. sloganlar atarak protestoda bulunuyorlardı. Aynı yıl içinde Şırnak'a bağlı köylerde binlerce yurtsever Kürt köylüsü zorla göç politikasına karşı olurma eylemleriyle ve ayak girişimlerinde bulunarak asıl tepki gösteriyorlardı. Kısa bir süre sonra ise, Silopde ERNK sempatzıları 6 yurtsever köylü, faşist kolluk kuvvetlerine karşın kuşuna dizilerek kamouyuna "terorist" diye yanıtlınca, binlerce Silopli genceyi yaparak, "Kahrolsun TK devleti", "Yaşasın Kürdistan", "Bij Serok APC" sloganlarıyla protesto mitingi düzenliyorlardı. Geçen yıl benzer bir olay da Van'da yaşandı. Yine ulusal kurtuluş mücadelesi ile ilgili içinde olan Gurpınari il köylü kolluk kuvvetlerine katledilince, binlerce köylü cenaze töreni sırasında genceyi yapmak istemiş, ancak aşiret reisleri buna zor bela onaylamıştı. Ve 89'da Nusaybin'de faşist ordulara karşıya girip şehit düşen 6 PKK savaşçısının cenaze törenleri binlerce halk tarafından "Şehitlerimiz olumsuzdu", "Yaşasın PKK", "Yaşasın Başkan APC", "Kahrolsun faşizm" sloganları ve kadınlardan zılgıt çığlıklarıyla tam bir gösteriye dönüşüyordu. Daha önceki yıllarda da Kürdistan halkı gerek zindan direnişleri sırasında, gerek şehit düşen evlatlarının cenaze törenlerinde, gerekse gençlerin şehir başkurlarında veya daha değişik nedenlerden dolayı irili-ufaklı gösteri, miting, protesto eylemlerinde bulunmuştu.

Kuşkusuz, geçen yıllarda ortaya çıkan bütün bu gelişmeler Partimiz önderliğinde yaşanan birer kitlesel hareket ve halkımızın sömürgeci-faşist düzene karşı yükselttiği birer mücadeleyi biçimi olarak doğmuştur. Ancak, henüz bütün kitlelerin siyasal mücadelelerini birer nüvelen niteliğindedir. Ve daha sistemi, programı, örgütü hale getiretilen mücadeleyle yaygın, etkili ve geniş çetli biçimlere burundurmak gerekiyor. Bunun biricik yolu ise faşist egemenliğe karşı aç-kıyı mücadele içinde olan milyarcılarca yurtsever emekçiyi Halk Komitelerinde örgütleyerek siyasal ordulaşmasını sağlamak ve bu temelde siyasal mücadeleyle seferber etmektir. Ki bu, aynı zamanda, Ulusal Kurtuluş Cephesi olan ERNK'nin örgütlenmesi ve gerçek mısyonuna kavuşturulması demektir. Olay yandan biletir bu mücadeleyle örgütlemek, silahlı halk savaşımızın kaçınılmaz bir gereği ve devrimi gerçekleştirecek olanların biricik yöntemi, yoludur.

Bu konuyu biraz daha açmakta yarar vardır.

Bilindiği gibi Kürdistan'da uzun süreli halk savaş stratejisi Partizn Cephe-Ordu esprisi içinde gelişmektedir. Sadece öncünün (gerillanın) gelececeği bir savaş sonuç getirmeyeceği gibi süreç içinde bir kanıma, yoğunlaşma ve mha tehlikesine karşı karşıya kalır. Bu aşkdan öncünün savaşı, savaştan bir halk gerçekçiliği bütünlüğüne zoruundadır ki, öncünün önünde duran en hayati görevlerinden birisi de budur. Diğer bir anlatımla, savaştan önce, savaştan bir halk yaratmak zoruundadır. Kürdistan devrimi bu iki oğununu diyalektik birliği olmaksızın kesinlikle gelişemez ve sonuca ulaşmaz.

84 Ağustos Atılımı'ndan 88 yılında kadar yaşanan olaylar esas olarak öncü savaşının kendisiydi. Tabii ki, bu dönemde kadar halkla çok geniş bağlar geliştirildi. Ancak, bu ilişkiler

kitlelerin yaygın siyasal eylemine dönüşmüştü. İlişkilerin gizlilik esaslarına göre kurulduğu bu dönem boyunca öncünün örgütlenilmesi, bu temelde savaştan gelişmesi ve kitlelere bağları denetleştirilerek onların eğitilmesi, değişik boyutlarda desteklerinin sağlanması esas alındı. Kuşku yok ki, kitlelerin eğitilip, örgütlenilmesi sonucu ERNK'yi teşkil içinde ele alınan bir sorundu.

Bütün bu dönem boyunca öncü ile kitle ilişkisi bu temelde şekillenmiştir. 1988 yılına gelindiğinde, kitlelerin aktif siyasal eylemleri sonucu kendisini daha fazla dayattı. Kuşkusuz, bundan önceki dönemlerde de kitlelerin siyasal eylemleri yaratma sorunu ve hatta kimi zamanlarda yerel ve bölgesel düzeylerde ayaklanmaların kolları vardı, doğmuştur. Yani, politika olarak: "Önce öncüyü geliştirilme, mükemmel düzeylerde örgütleyilme daha sonra kitlelerin siyasal mücadelesini geliştirilme" şeklinde bir yaklaşım söz konusu değildi. Ancak, bazı nedenlerden dolayı da yetersiz, eksik yaklaşımlardan dolayı bu gerçeğe değildi. Pratik gelişim esas olarak yukarıda belirtilen tarzda oldu. Ancak, mücadelenin genel gelişim düzeyi ve halk savaşının zınnenmesi gereken doğal seyri gözönüne getirildiğinde 88 yılından itibaren bu sorun daha ciddi olarak ele alınmaya ve bunun aracıları üzerinde durulmaya başlandı.

Bilindiği ki, kitlelerin siyasal hareketini geliştirmek için belli bir politika ve bu politikanın hayata uygulanması için çeşitli politik araçlara ihtiyaç vardır. Bunlar şu bir kitle mücadelesinden ve örgütlenişinden bahsedilebilir. Son derece önemli olan bu konuyu ele alırken ne sol sektir bir yaklaşım içinde olmak, ne de olaya sağ reformal bir yaklaşım göstermek gerekir. Kitlelerin örgütlenmesi kitleler, devrimci, ulusal kurtuluşçu, birçok talepleri uzun vadeli "nihai" hedefte birleştirilmesini, birleşik halk demokrasisini ve onun öz yönetimini, biriklerini esas alan bir hatın çizilmesini, bu özellikleri taşıyan, sorunu uzun süreli, halk savaşına stratejisinin bir parçası, onun en önemli bir tamamlayıcı unsurunu olarak ele almayan bütün yaklaşımlar yanlışlıktır. Yetersizdir. Ve doğal olarak böyle bir yaklaşıma sahip olanların Kürdistan koşullarında karşılaşıcağı şey en kolusünden bir başarısızlıktır.

O halde, Kürdistan'da, kitlelerin siyasal mücadelesini yaratmanın araçları ve bu araçlarla yürütülecek politikların biçimleri neler olmalıdır?

Her şeyden önce şunu belirtelim ki, Ulusal Kurtuluş Cephesi devrimci çıkarı olan halkın siyasal birliğidir. Ancak, Ulusal Kurtuluş Cephesi halkın çeşitli kesimlerini öz birikimleri kendi içinde toplamak durumundadır. Yani Cephe, kitle örgütlenişini topladır. Kitle örgütleri ise: Yurtsever İşçiler Birliği'nden, Yurtsever Köylüler Birliği'ne, Yurtsever Esnafar Birliği'nden, Yurtsever Memurlar Birliği'nden, Yurtsever Gençler Birliği'nden Yurtsever Kadınlar Birliği'ne kadar çok geniş bir sahada emekçilerin kendilerini temsil etmesinin en önemli araçlarıdır. Halk kendisini bu birliklerde örgütlenmeden Ulusal Kurtuluş Cephesi içinde kendisini temsil etme olanaklarına kavuşamaz. Ve dışına karşı mücadeleye etkin bir biçimde katılamaz. Bu nedenlerle, halk kendi öz birikimlerini yaratmak ve bu birikilen Cephe içinde biraraya getirmek çok önemli bir görevdir. Devrimin ve kitlelerin siyasal mücadelesinin tek merkezden, Cephe merkezinden gelişebilmesi için bu gereklidir. Ters bir yaklaşım büyük bir dağınıklık ve

örgütsel alanda tam bir anarşiyi doğurur. Ayrıca önemli belirtim ki, kitlelerin kendi öz birikimlerini yaratılması, halkın kendi öz yönetimine kavuşturulmasının ve halk demokrasisinin de vazgeçilmez biricik koşuluudur.

Ancak, bilinyor ki, kitle örgütleri sivilri değerkile tepeden tırnağa bir denbire yaratılmaz. Tam tersine, kitleler içinde yürütülecek uzun emil bir çalışmaya gerektirir. Ve kitle örgütleri bir Parti örneğinde görüldüğü gibi üstten alta doğru değil, alttan üstte doğru örgütlenmek durumundadır. Ve tabii, kitlelerle geniş bağlar kurulurken, bu bağları kitle örgütlenmesi düşünmek için çeşitli araçlar ve yöntem den düşen politikalar yaratmak gereklidir.

İşte bugün Kürdistan'da bütün yakıcılığıyla yaşanan süreç bu süreçtir. Ulusal kurtuluş mücadelesi bugüne kadar kurduğu geniş kitle bağlarını kitle örgütlenmesi bir araya getirmenine ve bunu ERNK'nin çatısı altında toplamının yoğun çalışması içinde dir. Bunun için tespit edilen temel araç ise Halk Komiteleridir.

Halk Komiteleri, direkt Partinin önderlik ettiği, halkın çeşitli kesimleri içinde (işçi, köylü, esnaf, öğrenci, kadın vb.) yerel düzeyde ayrı ayrı örgütlenilene, giderek bölgesel, eyalet ve tüm yurt içinde merkezileşmeyi hedefleyen halkın öz yönetimi biçimidir. Sendikalar, kooperatifler, dernekler, kulüpler gibi düşen içinde varlıklarını sürdüren legal kuruluşlar içinde de örgütlenmeyi hedefleyen, bunun yanı sıra düşen çeşitli kuruluşlarının dışında fabrikalarda, köylerde, okullarda, kırsaca hayatın her alanında örgütlenmeyi esas alan Halk Komiteleri, bizzat haitkan unsurların oluşturduğu ve düzene karşı çıkarak bir olan geniş halk kesimlerini bağında toplamayı, onların örgütleniş ve merkezi bir harekati yaratmayı görev bilen, bu uğurda çeşitli mücadele biçimlerini geliştiren birer kurum niteliğindedir. Bazı sosyal bir kesimin günlük ve kısa erimli mücadelesini geliştirmek için örgütlenilene ve gerçekliğinde işlevini tamamladıktan sonra dağılılan Halk Komiteleri, esas olarak halkın temel çıkarlarını meşru savunucusu olma görevini üstlenip bütün faaliyetlerini buna göre geliştiren, kitlelerin günlük çıkarlarını ulusal kurtuluşu için bir şekilde bütünleştiren, haitkan ulusal kuruluştur. Buçing temelinde eğitimlenmesi ağırık veren, ulusal kurtuluş savaşının meşruluğu için kitlelerin siyasal eylemleri geliştiren, bütün burları legal zeminde; miting, gösteri, grev, boykot, kepenk ve kontak kapatma gibi çeşitli eylem biçimleriyle yapan bir mısyonla sahiptir. Halk Komiteleri silahlı bir savaştan esas almaz. Tersine kitlelerin siyasal mücadelesini kendisine temel alır. Bugün Kürdistan'da şehir ve bir potansiyeli içinde milyonlarca ifade edilen geniş bir sempatzın kesimi vardır. Ayrıca düzene muhalif olan, çıkarları devrimde bulunan geniş bir örgütsüz yığın vardır. Ve bunların hepsinden devrim profesyonelleri katılmalarını beklemek mümkün değildir. Devrimin esas sahipleri olan bu yığınları örgütlü çıkarılardan tutalım uzun emilim temel çıkarlarından kadar her iki çıkarlarını ustace birleştirerek siyasal mücadeleyle seferber etmek, bunu yaygınlaştırmak hayati önemdedir. İşte Halk Komiteleri bunu yaratmanın temel aracıdır. Emekçi halk temel ve günlük çıkarlarını neler olduğunu bilmez, bunun için nasıl mücadele edeceğini kavramadığı ve en önemlisi bu uğurda kararlı sadık olamaz. Aslında halk bu sadık üzerine düşünü yapmaya hazırdır.

Künkü yığınların düzene içinde kaybedecekleri hemen hemen hiçbir şeyleri kalmamıştır. Burada sorun halkın birliği ve temel çıkarlarını kendi öz mücadeleye aracıları, örgütlerini yaratma sorunudur. Halkın kendi kendisini yönetme kabiliyetine kavuşması, kendi öz sorunlarını kendi elleriyle çözmesi ve bunun için gerekli olan örgütlenmesi ve mücadeleyi bilinci geliştirmesi sorunu Partinin önderlik ettiği Halk Komiteleri ile gerçek karşılığına ulaşabilir. Bütün bu yönleriyle Halk Komiteleri, halk demokrasisinin ve halk ıkıdının da biricik aracıdır. Farklı sosyal kesimlerin, farklı sorunlarıyla uğraşan, bu nedenle farklı kesimler içinde ıkınen dörbör bucağında örgütlenilene ve farklı mücadele biçimlerine sahip olmaları gereken, bütün günük bir ihtiyaç için oluşturulan, ama esas olarak başlangıçta yerel düzeyde, daha sonra ise bölgesel ve giderek bütün ıkıe çapında merkezi bir yapıya kavuşturulması gereken, kitle örgütlenilene yaratmanın biricik aracı olan Halk Komiteleri, böylece Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin örgütlenmesi ve güçlenmesine de neden olmuş olacaktı.

Halk Komitelerinin özelliklerini belirtirken bir de onun eylem anlayışına barmak gerekliktir. Belirttiğimiz gibi Halk Komiteleri silahlı mücadeleyle yönetilene görev bilir. Kiti veya kentlerde silahlı eylemler esas olarak ARKG'ye bağlı birlikler ya da birimler tarafından gerçekleştirilir. Fakat Halk Komiteleri gelişen silahlı mücadeleyi kitlelerin siyasal mücadelesiyle tamamiyen bir unsur olma göreviyle karşı karşıyadır. Bunun için günlük talepler durumunda olan ekonomik-demokratik mücadeleyi yürüttüğü gibi, direkt sömürgeci hedef alan siyasal mücadeleleri de geliştirmek durumundadır. Gerektiğinde yerel veya bölgesel düzeyde ayaklanma niteliğinde ve yurtiçi gücü olur. Bu derece geniş roller ve kuşalları çoğunlukla devrimci her firsatı ve olayı değerlendirip çok çeşitli eylemler biçimlerine yinelmek durumundadır. Kürt kiliğinin kabulü ve Kürt dilinin serbest bırakılması; kampanyası, zamanlar protesto mitingleri, devlet terörünü, baskıları kinama gösterileri, şehitlere saygı çkma ve anma törenleri, fedal baskıları kaldırma ve silahlı mücadeleye destek ve dayanışma gösterileri gibi çok çeşitli konularda mücadele geliştirmek bunlara birkaç örnektir. Özellikle bu tür eylemler düşmanın denetimli altında bulunan alanlarda geçerli. Bunun yanı sıra Halk Komiteleri, kurtarılmış alanların yaratılmasına ayaklanmalar, harekatararak silahlı mücadelelerin başınında son derece önemli roller oynarlar. Yine kurtarılmış bölgelerde Halk Komiteleri haitkan demokratik yönetimin, diğer bir deyişle halk ıkıdının en önemli organları durumundadır.

Kısaca Halk Komiteleri, halk kitlelerinin siyasal ordulaşmasını bu denemekte en önemli ve haitta biricik aracıdır.

Halk Komiteleri konusunda bu kadar geniş açıklamalarla bulunmanın nedeni; günümüzde yaşanan kitlesel mücadelelere daha iyi açıklık getirmektir. Zira, günümüzde yaşanan birçok kitlesel direnişin arkasında, belirlen özelliğere sahip olan Halk Komiteleri vardır.

13 Mart 1990 tarihinde Marid'in SAVR ilçesi kırsal kesiminde 13 ARGK savaşçısı girdikten 13'mada şehit düştüler. Aralarında Partimizin önderlerinden ve Marid Eyalet Sekreteri **Abdullah AVCİ** yoldaş da bulunuyordu. Aynı gün olayı duyan Nusaybin esnafı olayı protesto et-

Fethi Yıldız

mek için kepenklerini indirdi. Tpk bir yıl öncesinde öldürülen halk şehitlerin için toren ve protesto miting düzenlemeye hazırlandı. Durumu sezen düşman, ilk etapla şehitlerin cenazesini vermek istemedi. Ancak daha sonra şehit **Kamuran DUNAR**ın cenazesini ailesine teslim etti. Bunun üzerine binlerce Nusaybinli cenaze töreni için toplandı. Şehit devrim savaşçısının öfde sırasında saygı duruşunda bulunan halk, sömürgeciyi lanetleyen ve ulusal kurtuluş savaşını yücelten sloganlar atmaya başladı. Görmekle cenaze töreninden sonra binlerce halk kente indi. Burada yeni insanların katilimiyile dev bir gösteriye dönüşen protesto çocuk, genç, yaşlı insanların "Yaşasın PKK", "Yaşasın Başkan APC", "Kahrolsun sömürgeci" vb. sloganlarıyla kadınlardan zılgıtlar arasında devam etti. Halkın dağılmasını isteyen faşist kolluk kuvvetleri kararını bir tavırta karşılığınca uyarı ateşinde bulunmuş, bunun üzerine halk taşlı sopalı, karşılık vererek tam anlamıyla intifadaya geçmiştir. İlgal kuvvetler direnişin intifada düzeyinde gelişmesi karşısında büyük bir telaş, korku ve panik içinde haitkan uznenne atış açmaya başlamış ve haitkan siyasal kitlesel eylemini bu temelde başlatmaya çalışmıştır. Sonuçta ise **Semsettin ÇİFTÇİ** adında genç bir direnç şehidi oldu, onlarca yaralandı. Ama halk yine durmadı ve büyük bir abluğa altında ve yaygın bir tutuklamayla yüzüye ve yaygın bira rağmen **Semsettin ÇİFTÇİ**nin cenaze töreninde Parti bayrağını göndere çekerek ve toren düzenleyerek eylemleri sürdürdü. Bu kadar esnafın kepenk kapama, öğrencilerin ise okulları boykot etme eylemlerine tüm çağırılar ve tehditlere rağmen kararlılıkla devam etti.

Nusaybin'de bir halk direnişisinin şehit olmasını, uzlaşmasını da yaratılmasını ve yitircesinden de tutuklanmasını duyan Cizre halkı da kepenklerini indirerek, okulları boykot ederek ve dev bir gösteri yaparak olayı protesto etti. Çeşitli resmî kurumlar ateşe verildi, bankaların kuruluş talepleri yakıldı. Gosteri sırasında faşist ordı birikilen halkın üzerine ateş açarak aralarında 9 yaşında bir çocuğun da bulunduğ 5 kişının ölümüne (resmî açıklamalara göre), onlarcasının yaralanmasına neden oldu ve bine yakın insanı tutukladı, sokakla çıkma yasağı kondu. Şehit olan halk dirençlerinin cenazesini daha sonra büyük bir torenle gönen halk, bu çok onurlu insanın katilimiyile yeniden intifadaya başladı. Onbinler "Yaşasın Kürdistan", "Yaşasın Başkan APC", "Kahrolsun faşist Türk devleti" vb. sloganlar atarak bir kez daha sömürgeciyi lanetlediler. İki saat süren bu büyük gösteriye düşman bu kez hiç karışmadı. Bu olayların gelişimleye başlayan kepenk kapatma eylemi tam 7 gün sürdü ve esnaf kendi deymiyile "di-